

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JOHANNA LINDSEY

The HEIR

A NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

VARİS

JOHANNA LINDSEY

AVON KİTAPLARI
An Imprint of HarperCollins Publishers

*Alex için
ve kalbi eriten gülümsemeler*

Birinci Bölüm

Pencereden dışarı, kızın yürüdüğü kasvetli, kış dokunuşlu bahçeye baktılar. Her ne kadar ev büyük ve Londra'nın gözde bir bölgesinde olsa da bahçe küçüktü; bloktaki evlerin hiçbirinde "kırsal bir görünüm" için ayrılacak fazla arazi yoktu.

Ev sahipleri Leydi Mary Reid, komşularının çoğu çimden başka bir şeyle uğraşmazken, küçük bahçesiyle iyi iş çıkarmıştı. Ve yılın hangi zamanı olursa olsun açık havayı seven yeğenleri Sabrina'nın o küçük toprak parçasında bulunacağına güveniyorlardı.

İki kadın sessizce, dalgın dalgın Sabrina'yı izlemeye devam etti. Alice Lambert'ın kaşları çatıktı. Kendisinden bir yaş büyük olan kız kardeşi Hilary ise oldukça umutsuz görünüyordu.

"Hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum Hilary," diye fısıldadı Alice kız kardeşine.

Hilary uzun uzun iç çekerek, "İlla bilmek istiyorsan, ben de," diye cevap verdi.

Onlara bakarak kardeş olduklarını söylemek zordu. Hilary babalarına benziyordu; uzun boylu, aşırı zayıflık derecesinde dar yapılı, donuk kahverengi saçlı ve açık mavi gözlüydü. Alice neredeyse babalarının birebir kopyasıydı.

Annesi kısa boylu ve oldukça tombuldu, ama parlak kahverengi koyu renk saçları ve ara sıra menekşe rengine çalan koyu mavi gözleri vardı.

Çok iyi anlaşılamayan kardeşlerdi. Çekişmeleri yaygındı. Yine de bir kez olsun aynı fikirdeydiler. Büyük ölçüde yetiştirdikleri yeğenleri bu gece Londra sosyetesine çıkacaktı ve ikisi de endişeliydi. Ne yazık ki endişelenmek için iyi sebepleri vardı.

Bu, Sabrina'nın öne çıkamayacağı ya da iyi bir gösteri yapamayacağı anlamına gelmiyordu. Bu Sezon Mary'nin kızı Ophelia gibi harika bir güzel olmasa da Sabrina'nın iyi yanları vardı. Bu, onların sonuçsuz kalması da değildi. Sabrina'nın büyükbabası bir kont, büyük büyükbabası ise bir düktü. Kendi unvanı sadece Şerefli'ydi ama onun için yüce bir unvan ya da büyük bir servet elde etmeyi ummuyorlardı. Lambert kardeşler için iyi bir mevkide olan herhangi bir koca yeterliydi.

Hayır, taşralı bir kızın yüksek sosyete de evlendirilmek istenmesiyle ilgili olarak beklenebilecek normal endişelerden hiçbirisi değildi. Çok ama çok daha kişiseldi ve iki kız kardeşin kendilerinin neden hiç evlenmediğiyle ilgiliydi. Her ikisi de üç nesildir ailelerine musallat olan eski skandalın bunca yıl sonra tekrar su yüzüne çıkmasından korkuyordu.

Ancak iki kadın da gerginliklerinin temelinde yatan şeyden bahsetmedi. Karşılıklı mutabakatla, uzun zaman önce yaşanan trajedilerden asla bahsedilmedi.

"Sence o yün paltonun içinde yeterince sıcak mıdır?" Alice hâlâ kaşlarını çatarak sordu.

"Sence umurunda mı?"

"Ama yanakları rüzgardan çatlayacak ve ilk balosunda nasıl görünecek?"

Yeğenlerini izlemeye devam ederlerken, Leydi Mary'nin bahçıvanının gözden kaçırdığı ölü bir yaprak Sabrina'ya doğru sürüklendi ve ayaklarının dibinde durdu. Bunu fark eden kız bir eskrimci pozuna büründü ve sanki elinde hayali değil de gerçek bir kılıç varmış gibi yaprağa bir hamle yaptı. Sonra kendi kendine güldü ve yaprağı yerden alıp havaya fırlattı; sert kış rüzgârı onu yakalayıp uzaklara taşıdı.

Hilary şimdi, "Bu evlilik işini ciddiye almıyor," dedi.

Sabrina'nın farklı nedenlerle de olsa en az teyzeleri kadar gergin olması *gerekirdi*, ama bunun yerine dünyada hiçbir şey umurunda *değilmiş* gibi görünüyordu.

"Evlenmediğimizi ve ikimizi de incitmediğini bildiği halde bunu nasıl ciddiye alabilir?"

"Korkarım ona yanlış bir izlenim vermişiz. Onun yaşındayken evlenmek istemiyor ya da evlenmeyi ummuyor değildik, sadece şimdi evlenmediğimiz için oldukça memnunuz."

Bu da iyi bir yüz ifadesi değildi. İki kadın da bir eşleri olmadığı için gerçekten pişman değildi. Pişman olabilecekleri tek şey kendilerinin çocuk sahibi olmamasıydı ama Sabrina daha üç yaşındayken büyütme için onlara gelmiş, annelik içgüdülerini iyice tatmin etmişti. Pek çok kişi onları yaşlı kadınlar olarak nitelendirebilir ve ekşi suratlı didişmelerinin bundan kaynaklandığını iddia edebilirdi ama durum pek de öyle değildi. İki kız kardeş çocukluklarından beri didişiyorlardı. Bu oldukça kökleşmiş bir şeydi.

Hilary sanki birdenbire söze dökülmemiş bir ateşkese katıldığını fark etmiş gibi, aniden, "Onu içeri çağırın. Onu hazırlamanın zamanı geldi."

"Bu kadar çabuk mu?" Alice itiraz etti. "Daha önümüzde saatler var-" Hilary, "Onu düzgün bir şekilde hazırlamak saatler sürecektir," diye araya girdi.

"Oh, posh, saatler sürebilir, ama-"

"Peki sen bu konuda ne biliyorsun, kendin bile dışarı çıkmamışken?" Hilary yine araya girdi.

"Ve sen yaptın?" Alice karşılık verdi.

"Anlamı yok. Mary mektuplarında birçok kez sabah yataktan kalkar kalkmaz kendini hazırlamaya başladığından bahsetmiştir."

"Sadece korsesinin içine girmesi bile bütün gününü alırdı."

Hilary'nin yüzü kızarmış, Londra'da kendi mülkleri olmadığı için sezon boyunca onlara evini açma nezaketini gösteren çocukluk arkadaşı hakkındaki bu suçlamayı reddedememişti. Mary yıllar içinde fazlasıyla tombullaşmıştı, o kadar ki Hilary dün Londra'ya vardıklarında eski arkadaşını zar zor tanıyabilmişti.

Onun yerine, "Kızı bile öğleden sonra hazırlanmaya başlıyor" diye karşılık verdi.

"Ophelia sadece aynada kendine bakmayı seviyor, şüphesiz," diye homurdandı Alice.

"Bilmeni isterim ki..."

Kız kardeşler odadan çıkarken sözler kesildi, bu ağız dalaşı bu ikisi için çok daha normal bir durumdu. O birkaç dakika boyunca fısıltıyla ve anlaşılarak konuştuklarını duyan hiç kimse buna inanmazdı, özellikle de tartıştıkları yeğenleri.

İkinci Bölüm

Sabrina Lambert gergindi ama teyzelerinin hatırı için bunu belli etmemek için elinden geleni *yaptı*. Yeni gardırobunun provaları için Manchester'a yaptığı birkaç seyahat de dahil olmak üzere, ortaya çıkması bir yıldır planlanıyordu. Ve teyzelerinin kendisinden çok umutlu olduğunu biliyordu. Bu yüzden gergindi. Bu lansman için bu kadar çaba sarf etmişken, onların hayal kırıklığına uğramasını gerçekten istemiyordu.

Ama onlar öyle olmasa bile o gerçekçiydi. Londra'da bir koca bulmayı beklemiyordu. Kendisi basit bir köylü kıızıken, buradaki insanlar fazla sofistikeydi. O ekinler, kiracılar ve hava durumu hakkında konuşmaya alışkındı, *Londralılar* ise dedikoduyla, birbirleri hakkında müstehcen dedikodularla büyüyorlardı. Ve aynı amaçla Londra'ya gelen düzinelerce başka umut dolu genç bayan olurdu. Burası koca bulma yeri olarak kabul edilirdi.

Ama Sabrina gece ilerledikçe rahatlamaya başladı. Ophelia gibi çok popüler bir arkadaşının olması da buna yardımcı olmuştu. Ama Ophelia Londra'da doğmuş ve büyümüştü. Zaten herkesi tanıyordu, tüm güncel olaylardan haberdardı ve hatta en son dedikoduların yayılmasına yardımcı oluyordu -Kendisi hakkında olsa bile. Londralı kız kendi alanındaydı. Ayrıca üç hafta önce sezonun en başında lansmanını yapmıştı.

Ophelia ne kadar güzel olursa olsun sezonun başarısı olmaya *yazgılıyken*, sezonun ilk balosuna zamanında yetişmek pek bir fark yaratmayacaktı. Ve ironik bir Çekilde, bir koca arayışında bile değildi, daha önce hiç tanışmamış olmasına rağmen bir niçanlısı vardı. Kendi lansmanı sadece doğal bir meseleydi - en azından Sabrina, Ophelia'nın ailesinin kendisi için ayarladığı kocadan pek memnun olmadığını ve daha iyi bir eş bulmaya niyetli olduğunu öğrenene kadar öyle düşünmüştü.

Bunu nasıl başarmaya çalıştığını, yani her fırsatta ve dinleyen herkese nişanlısını karalayıp alay ettiğini Sabrina çok tatsız buluyordu. Ama bildiği tek şey, Londra'da istenmeyen nişanlıdan kurtulma işinin böyle yapıldığıydı.

Ve görünüşe göre İngiltere'de bile olmayan ve bu yüzden söylentileri durduramayan söz konusu adam için kişisel olarak üzölmüş olabilir

Ophelia'nın onun hakkında yaydıklarını duymuştu ama savunmak ona düşmezdi. Ne de olsa hepsi doğru olabilirdi. Nereden bilebilirdi ki?

Üstelik Ophelia'nın annesi ev sahibeleri ve Hilary Teyze'nin iyi arkadaşıydı. Leydi Mary kızının neyin peşinde olduğunu bilmek isteyip buna bir son vermek istese de, Sabrina bunu ona söyleyecek kişi olmayı doğru bulmazdı. Ophelia onunla arkadaş olmuştu, onu tüm arkadaşlarıyla tanıştıırıyordu. Bu ona ihanet etmek gibi olurdu. Üstelik kendi teyzeleri de adamın büyükbabasını sevmiyordu...

İşin tuhaf yanı da buydu ve muhtemelen Sabrina'nın Ophelia'nın nişanlısı için üzülmesinin nedeni de buydu. Aslında komşusuydu, daha doğrusu büyükbabasıydı. Teyzeleri ona "yaşlı bunak", "münzevi" ve dinlemediğini düşündüklerinde de "yaşlı piç" diyorlardı. Sabrina onunla hiç tanışmamıştı. Gerçekten de malikânesini nadiren terk eden bir münzeviydi. Ve bir torunu olduğunu kesinlikle bilmiyorlardı. Teyzeleri Ophelia'nın daha önce hiç tanımadıkları bu varisle nişanlandığını öğrendiklerinde alay etmişlerdi. Ne torunu? Onunla hiç tanışmamışlar, hatta adını bile duymamışlardı.

Ancak Leydi Mary'ye göre, kocasıyla temasa geçen ve torunu adına evlilik için gerekli düzenlemeleri yapan Marki'nin kendisiydi. Ve tabii ki Reid'ler de kızlarının, torununun miras alacağı böylesine yüce bir unvanla evlenmesi fırsatını kaçırmamışlardı. Markinin oldukça zengin olması ve tüm bu servetin toruna kalacak olması da işin cabasıydı. Bu evlilikten mutsuz olan tek kişi Ophelia'ydı, yani Ophelia ve onun ateşli hayranları.

Onlarda bolca vardı. Genç erkekler onun etrafına üşüşüyor, güzelliği karşısında adeta büyüleniyorlardı ve görünüşe göre şimdiye kadar katıldığı her davette de durum böyle olmuştu. Ama nasıl etkilenmesinler ki? Sarışın ve mavi gözlüydü. Bundan daha şık olunamazdı. Ama aynı zamanda son derece güzel yüz hatlarına ve annesinin aksine söğüt gibi ince bir vücuda sahipti.

Sabrina'nın bu çekici özelliklerden hiçbirine sahip olduğu söylenemezdi. Boyu 1.80'in sadece birkaç santim üzerindeydi ve bu kadar dolgun göğüsleri ya da dar beliyle onu fazlasıyla kıvrımlı yapan geniş kalçaları olmasaydı o kadar da kötü olmazdı.

Ama rengi en azından modaya uygun olsaydı bu bile o kadar kötü olmazdı, ama tam tersiydi. Saçları donuk bir kahverengiydi, parlak bir kahverengi ya da zengin bir kahverengi bile değil, tamamen donuktu ve gözleri

gerçekten de en iyi özelliğiydi, ya da o öyle sanıyordu, bahar leylaklarının rengindeydi, ancak daha koyu bir menekşe ile çevriliydi, bu yüzden ilk fark edildiğinde aslında oldukça şaşırtıcıydı.

Tanıştığı kadın erkek herkes gözlerinin rengine inanamıyormuş gibi utanç verici derecede uzun süre gözlerine baktığında ne kadar ürkütücü olduğunu anladı. Ve tüm bunların üstüne, yüz hatları oldukça sadeydi, hiçbir şekilde çirkin değildi, ama güzel de denemezdi. *Sade* onları çok iyi tanımlıyordu.

Aslında Sabrina kendi görünüşünden hiç bu kadar mutsuz olmamıştı - ta ki Ophelia'yla tanışıp gerçek bir güzelliğin neye benzediğini görene kadar. Gece ile gündüz gibi, ikisi arasında hiçbir benzerlik yoktu. Sabrina'nın o gece ilk balosuna vardktan kısa bir süre sonra rahatlamaya ve önceki gerginliğini tamamen unutmaya başlamasının nedeni büyük olasılıkla buydu. Ophelia oradayken genç beyefendilerin ilgisini çekemeyeceğini bilecek kadar gerçekçiydi ve bu yüzden deneme umudundan bile vazgeçti. Ve bir kez rahatladığında, kendini o kaskatı, ürkek küçük fare gibi hissetmek yerine kendisi olabildi.

Sabrina da herkes kadar gülmekten hoşlanır ve başkalarını güldürmek için çaba gösterirdi. Açık sözlü olabilirdi ama aynı zamanda muzip bir yapısı da vardı. Birinin ruh hali en kötü olduğunda onu neşelendirmek gibi bir yeteneği vardı. İki homurdanan, sürekli didişen teyzesiyle bu yeteneğini mükemmelleştirmek için uzun yıllar geçirdi ve araya girmeyi seçtiğinde onların küçük kavgalarını sona erdirmekte çok az sorun yaşadı.

O gece onu dansa kaldıran beyler bunu sadece Ophelia ve nişanlısı hakkında soru sormak için yapmış olabilirlerdi. Ama Ophelia'yı henüz çok iyi tanımadığı ve nişanlısını da hiç tanımadığı için sorularına pek cevap verememişti. Yine de onları güldürdü. Hatta birkaçı sırf bu yüzden onu tekrar dansa kaldırmak istedi; çok eğlendiriciydi. Ve gecenin bir noktasında onunla aynı anda dans etmek isteyen üç genç adam vardı.

Ne yazık ki, Ophelia bunu fark etti. ..

Üçüncü Bölüm

Ophelia balo salonunun karGısında en yakın üç arkadaGıyla, daha doğrusu iki arkadaGı ve onu içten içe küçümseyen ama popülerlik çemberinden ayrılmak bir kızla birlikte duruyordu. Üçü de kendi tarzında güzeldi.

Ophelia kadar güzel olmasalar da kendi tarzları vardı. Üçü de unvan bakımından Ophelia'dan üstün değildi. Aralarındaki tek leydi oydu, babası bir konttu, diğerlerinin babaları ise daha az prestijli unvanlara sahipti. Ama Ophelia çevresindeki hiçbir kadının kendisinden üstün olmasına ya da onu gölgede bırakmasına tahammül edemezdi.

Ophelia, Mavis Newbolt'un ondan hoşlanmadığının farkında değildi. Mavis'in bazı küçümseyici ya da sinsi sözlerini önemsemeyebilirdi ama bunları asla hoşlanmadığına bağlamazdı. Ne de olsa kendisi gibi son derece popüler olan birinden nasıl hoşlanmayabilirdi ki?

Ve öyle olacağını biliyordu. Bu sezonun hükümdarı olacağından ve şehirdeki tüm uygun bekârları seçeceğinden hiç şüphesi yoktu. O seçimi yaptı. Hepsi ona tapıyordu. Ama ailesi Birmingdale Markisi'nin lanet olası unvanıyla onlara kur yapmasına izin vermişken, ne anlamı vardı ki?

Yaşlı Neville Thackeray'den onu düşündüğü için nefret ediyordu. Neden torunu için onu seçmek zorundaydı ki, sırf annesi bir zamanlar onun yakınında yaşadığı ve bu yüzden onu şahsen tanıdığını düşündüğü için? Neden onun yerine hâlâ yakınında yaşayan, kılıksız Sabrina'yı seçmemişti? Elbette Sabrina'nın Birmingdale varisi olarak neden düşünülmediğini biliyordu.

Lambert ailesinin geçmişini annesinin anlattıklarından biliyordu. Yorkshire'da yaşayan herkes bu hikâyeyi bir zamanlar duymuştu ama bu eski bir skandaldı ve muhtemelen çoğu kişi tarafından unutulmuştu.

Ailesi aptaldı. Ophelia bir düklük sahibi olabilirdi. Onunki gibi bir güzelliğe sık rastlanmazdı. Ama onlar sadece bir markiyle yetinmişlerdi. Ama o bunu yapmayacaktı. Birmingdale varisiyle evlenmekten kurtulacaktı. Tanrım, adam İngiliz bile değildi. En azından saf bir İngiliz. Ama görücü usulü evliliklerin neredeyse hiç duyulmadığı bir çağda, markinin gelin seçimini kendisinin yapması gerektiğini düşünmesine şaşmamak gerekirdi. Torunu barbarlar tarafından yetiştirilmişti!

Bu düşünce onu ürpertti. Ve eğer onu utandırmak işe yaramadıysa ve ona kendisinden aşağılamaktan başka bir şey elde edemeyeceğini gösterdiyse, o zaman ondan kurtulmanın başka bir yolunu düşünmek zorunda kalacaktı. Ama sezon sonuna kadar yeni bir nişanlısı olacaktı, hem de kendi seçtiği bir nişanlı. Bundan bir an bile şüphe etmedi.

Ancak o anda Ophelia annesinin genç misafirine bakıyordu ve Sabrina'nın yanında dans ediyor olması *gereken* beyefendileri görünce kısa bir süreliğine rahatsız oldu. Ama duyma mesafesinde hiç erkek olmadığı için

O zaman, kendisine nasıl yansıyacağı konusunda endişelenmeden aklından geçenleri söyleyebildi ve odanın öbür ucunda gördükleri karşısında bunu yapabilecek kadar şaşırdı.

"ğuna bakar mısınız?" dedi Ophelia, diğer kızların dikkatini Sabrina'ya ve onunla konuğan üç adama yönelterek. "Onları bu kadar büyülemek için ne söylüyor olabilir?"

"O senin misafirin, Ophelia," dedi Edith Ward yatığtırıcı bir ses tonuyla, arkadağındaki kıskançlık belirtilerinin farkındaydı ve bunu yatığtırmakta ustaydı. Her üç kız da bir zamanlar Ophelia'nın yersiz kıskançlığı yüzünden yanmığtı. "Şüphesiz onunla sadece senin hakkında konuşmak istiyorlar."

Ophelia yatığmığ görünmeye bağlamığtı ki Mavis sözde bir masumiyetle, "Bana birkaç hayranı varmığ gibi geldi, ama buna ĖaĖırmadım. Gerçekten de çok güzel gözleri var."

Ophelia ters bir ifadeyle, "O tuhaf gözleri pek de kurtarıcı bir lütuf değil, Mavis, aksi takdirde tamamen sıkıcı biri," diye cevap verdi. Ama hemen sert ses tonundan pişmanlık duydu, bu onu kıskanç biri gibi gösterebilirdi, ki öyle değildi elbette.

Bu yüzden samimi bir iç çekiş olduğunu düşündüğü ama daha çok bir oflama gibi çıkan bir sesle ekledi, "Yine de ona acıyorum, zavallı kız."

"Neden? Güzel olmadığı için mi?"

"Sadece o değil, kötü bir soydan geliyor, biliyorsun. Tanrım, bundan bahsetmemeliydim. Bunun daha ileri gitmesine izin vermemelisin. Annem küplere biner. Ne de olsa Leydi Hilary Lambert onun en yakın arkadaşı."

Hepsi de Ophelia'nın şu anda annesinden pek hoşnut olmadığını bildiğinden, bu son söz gereksizdi. Annesi kriz geçirse bile Ophelia'nın hiç umurunda olmazdı. Ama duyduklarını tekrar etmemeleri yönündeki öğüt de bir o kadar gereksizdi, çünkü diğer iki kız da tıpkı anneleri gibi dedikoduyla besleniyor ve duydukları her Ėeyi annelerine anlatıyorlardı. Mavis'in kendisi de dedikodudan nefret ederdi ama *tonlarca* dedikoduya gerçekten ayak uydurmak zorundaydınız.

"Kötü mü?" Jane Sanderson hevesle sordu. "Battaniyenin yanlış tarafını kastetmiyorsun değil mi?"

Ophelia bunu biraz düğünür gibi oldu ama bu skandaldan vazgeçmiğ olmalı ki, "Hayır, aslında bundan daha kötü," dedi.

"Daha kötü ne olabilir-?"

"Hayır, gerçekten, zaten çok fazla Ėey söyledim," diye hafifçe itiraz etti Ophelia.

"Ophelia!" Dört kızın en büyüğü olan Edith haykırdı. "Bizi böyle merak içinde bırakamazsın."

Ophelia, o anda hiçbir Gey onu her Geyi anlatmaktan alıkoyamayacakken, sanki ondan zorla bilgi alıyorlarmıG gibi, "Pekâlâ," diye yakındı. "Ama bu *sadece* aramızda kalacak, çünkü siz benim en iyi arkadaşlarımsınız ve bunu tekrarlamayacağınıza güveniyorum."

Fısıltıyla devam etti. Hikâyesini bitirdiğinde aslında arkadaşı olan iki arkadaşının gözleri kocaman olmuştı. Mavis, Ophelia'yı tanıdığı için ona inanıp inanmayacağını bilemiyordu. Ama sonra Ophelia'nın, eğer istediği şeyi elde edebileceğini düşünüyorsa yalan söylemekten hiç çekinmediğini anladı. Ve görünüşe göre şu anda istediği şey Sabrina Lambert'ın Londra'da koca bulma şansını tamamen mahvetmekti.

Bu akşam iki itibar karalanmıştı ve ikisi de aynı kadın tarafından yapılmıştı. Mavis her iki insan için de gerçekten üzülüyordu, tek suçları Ophelia'nın onları sevmemesiydi. Birmingham'da varisi şüphesiz fırtınayı atlatacak. Sadece Ophelia'nın kendisiyle alay etmesiyle alay konusu oluyordu, böylece ailesi ayarladıkları nişanı bozacak kadar utanacaktı. Ama onunki gibi bir unvan ve beraberinde gelen devasa mülkle, yine de kolayca başka bir gelin bulabilirdi.

Lambert kızı öyle değildi. Kötü kan, mirasçılara geçebilecek kötü kandı ve hangi beyefendi onunla evlenerek bu riski almak isterdi? Bu gerçekten çok kötüydü.

Mavis kızıdan gerçekten hoşlanmıştı. Gyi biriydi, Londra'da rastlanması zor, basit, masum bir niteliği vardı ve ayrıca bir kez açıldığında eğlendiriciydi. Ve Mavis, kızın olağanüstü güzel gözlerinden söz ederek Ophelia'yı ona karşı doldurduğu için kendini kısmen sorumlu hissediyordu.

Mavis başını zihinsel olarak tiksintiyle salladı. Gerçekten de yeni bir arkadaş grubu bulması gerekecekti. Ophelia Reid'le arkadaş olmak insanın sağlığı için çok zararlıydı. Kindar, kibirli kaltak. Mavis, Ophelia'nın Birmingham'da varisiyle evlenmek zorunda kalacağını umuyordu, gerçekten umuyordu. Tüm Londra'nın küçümsemesini sağlamayı başardığı bir kocaya sahip olmak onun hakkıydı.

Dördüncü Bölüm

Yurtdışına seyahat etmek için uygun bir gece değildi, muhtemelen yılın en kötü gecesi, kar giderek kalınlaşan rüzgarlarla dönüyor ve görüş mesafesini engelliyordu

fenelerle bile. Ve soğuk. Sir Henry Myron hayatında hiç böylesine kemik dondurucu bir soğukla karşılaşmamıştı.

İngiltere'de hava bu kadar aşırı olmazdı. Muhtemelen biraz kar yağmasını umursamazdı. Ama İskoç Dağlık Bölgesi'nin bu kadar kuzeyinde, kar ona yardım etmeye çalışmasa bile donmamak için kendini zor tutardı. Bir insanın böylesine sert bir iklimde nasıl yaşayabildiği ve bundan nasıl *hoşlandığı*, buraya gelmekle görevlendirilen Sör Henry için bir mucizeydi.

Yolun en kötü kısmı geçilmişti, alçak bir dağın üzerinden geçen dar bir patika. Henry buna dağ demezdi. Daha çok, ağaçsız, otsuz, hatta topraksız, yerden fırlamış devasa bir kaya gibi görünüyordu, sadece geçilmesi gereken yolu tıkayan büyük bir granit şeydi ve bunu yapmanın tek yolu yürüyerek ya da atla üzerine tırmanmaktı.

Arabasını yakındaki bir kilisede bırakmak zorunda kalmıştı. Ama sonra rehberi tarafından buna mecbur kalacağı konusunda uyarılmış ve bu yüzden dar patikalar boyunca yolculuğun son ayağı için bir binek kiralamıştı.

Geceyi o kilisede geçirmeliydiler. Oradaki kilise görevlisi onlara gece için yatak teklif etmişti. Ama yolculuğun sonuna o kadar yaklaşmışlardı ki, sadece bir saat uzaklıktaydılar ve Henry yola devam etmekte ısrar etmişti. Tabii o sırada kar yağmıyordu. Kar, o dev kayanın, daha doğrusu alçak dağın öbür tarafından gelmiş, tepeye çıkar çıkmaz onları yakıcı tanelerle savurmuştu.

Henry ikisinin de kaybolup donarak öleceğinden ve cesetlerinin ilkbaharda buzlar çözülene kadar bulunamayacağından endişelenmeye başlamıştı. İki adım önlerini görmek bile imkânsızdı ama rehber, sanki şimdi karla kaplı olan patikayı hâlâ görebiliyormuş ve nereye gittiğini tam olarak biliyormuş gibi yoluna devam etti. Ve öyle de yaptı ...

Büyük taş malikâne beyaz benekli karanlığın içinden öyle aniden belirdi ki, Sir Henry daha varacakları yere ulaştıklarını fark etmeden kapıya varmışlardı. Rehber kapıyı yumrukluyordu. Henry zar zor duydu, rüzgâr o kadar gürültülüydü ki. Ama kapı açıldı ve dışarıya bir sıcaklık fışkırdı; ikisi de hemen büyük, çıtırdayan bir ateşin yanına götürüldüler.

Henry uyuşmuştu. Yine de kısa bir süre sonra buzları çözülmeye başladı ve hemen ardından titremeye başladı. Bir kadın üzerlerine titriyor ve böyle bir fırtınada dışarıda olmanın aptallığından bahsediyordu - en azından onun böyle söylediğini düşünüyordu. Yine de tam olarak emin değildi.

İskoç dili çok kalındı. Ama omuzlarına ağır yün battaniyeler yığdı ve sert parmaklarını bir fincan sıcak viskinin etrafına sardı, her damlasını içtiğinden emin olmak için kaldı, ki bunu yapmaktan memnundu.

Kısa bir süre sonra, kendisinin ve donmuş ayak parmaklarının her şeye rağmen hayatta kalabileceğini düşünmeye başladı, bu uzuvlara his geri dönmeye başladığında acı verici bir keşifti, ama yine de hoş karşılandı. Ve nihayet çevresini daha yakından incelemeye başladı.

Şaşırmıştı. Henry zengin bir İskoç lordunun evinde ne bulmayı umduğundan emin değildi, üstelik bu kadar ıssız bir yerde- doğrusunu söylemek gerekirse, ortaçağdan kalma bir şey, belki eski, yıkık dökük bir kale ya da sadece büyük bir çiftlik bekliyordu. Ne de olsa MacTavish'ler koyun yetiştiricisiydi, ya da ona öyle söylenmişti.

Ama gördüğü şey tamamen farklı bir şeydi, İngiltere'nin taşrasında rastlayabileceği bir malikâne değildi, yine de kesinlikle o tasarımdaydı. Tamamen taştan inşa edilmişti -İskoçya kereste bolluğuyla tanınmazdı- bir tarzında ve konforunda döşenmiş olabilirdi, ancak büyük bir misafir odası olması gereken yer bunun yerine eski bir ortaçağ salonuna benziyordu.

Ev modern bir tasarıma sahipti. Görünüşe göre ev sakinleri öyle değildi. Sanki evi her kim inşa ettiyse bunu protesto etmek için yapmış gibiydi; eski tarz şatolardan birinde büyümüşü ve en rahat ettiği ve bağlı kalacağı his buydu.

Sehpalar ve ahşap banklar çiçekli kâğıtlarla kaplı duvarlarda sıralanmıştı. Eski günlerde olduğu gibi, ev halkının hep birlikte yemeğe oturması için akşam yemeği için kaldırıldıklarından şüphe duymuyordu. Pencereler perdelerle değil, hâlâ kalın olan koyun postlarıyla kaplıydı. Derilerin soğuğu herhangi bir perdeden daha iyi tutacağını kabul edebilirdi, ama koyun derileri? Görülecek bir kanepe ya da rahat bir sandalye yoktu, sadece ateşin yanında birkaç tane daha mindersiz bank vardı. Yerde de saman vardı.

Bunu fark ettiğinde sadece baktı ve sonunda başını salladı. Ne de olsa haklıydı. MacTavish İskoçyalıları gerçekten de orta halli yaşıyorlardı.

Ama ortalıkta ne MacTavishler ne de başka biri vardı, saat henüz akşamın erken saatleri olmasına rağmen. *Büyük salon*, elinde iki fincan daha sıcak viskiyle dönen kadın dışında boştu ama bu kez yalnız değildi. Kadının hemen arkasından uzun boylu genç bir adam geldi ve kapı aralığında durup Henry'nin rehberine başıyla selam verdi.

Görünüşe göre birbirlerini tanıyorlardı ama rehber daha önce de buraya geldiğini söylemişti. Adam sonra gözlerini Henry'ye dikti.

Modern bir misafir odası olması gereken ama olmayan yere iyice baktıktan sonra Henry o noktada ayı postu ya da daha doğrusu *koyun postu* giyen insanlar görmeyi bekleyebilirdi ama hayır, İskoçyalı pantolon ve frak giymişti. Londra'nın şık bir caddesinde bile dikkat çekmeden yürüyebilirdi; belki boyu ve iki metrelik bir bedenin getirdiği iri cüssesi dışında.

Yine de hiçbir şey söylemedi ve tanımadığı bir misafirin gelmesinden pek memnun görünmüyordu. Ya da belki de takındığı düşmanca bakış onun için normaldi.

Yine de Henry için oldukça rahatsız ediciydi. Çocuğun yaşı neredeyse iki katıydı ama yine de kısa bir süre için gözünü korkutmuştu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Highland İskoçları, yüzyıllardır İngilizlerle uğraşan Güney'deki sevimli Lowlandlılara hiç benzemiyordu. Ülkenin bu uzak bölgelerinde sosyal ilerleme durgundu, arazinin engebeli olması ve hava koşulları nedeniyle çok izole edilmişlerdi. Kuzeydeki klanların çoğu tıpkı eski gibi, zorluklar içinde ama klan şeflerine sıkı sıkıya itaat ederek yaşıyordu.

Lord Archibald MacTavish bir klan şefi değildi, ama klanın küçük bir kolunun başıydı ve kesinlikle uzak kuzenler bakımından geniş olan ailesinin başıydı, ama ne yazık ki, dört oğlundan da daha uzun yaşadığı için yakın bir varis konusunda çok eksikti. Henry'nin ziyaretinin pek de iyi karşılanmayacak olmasının nedeni de buydu. Neden orada olduğunu açıkladıktan sonra fırtınanın içine geri atılmazsa şanslı sayılırdı.

Ama kapı aralığındaki genç adam onun neden orada olduğunu bilemezdi, bu yüzden de misafirperver olmayan tavrı ilgisizdi, belki doğaldı, belki de sadece İngilizlere mahsustu. Henry'nin İngiliz olduğunu biliyordu, çünkü ona yardım eden kadınla konuşmuştu ve kadın belli ki çocuğu almaya gitmişti.

Sonra aniden öne çıktı. Ateşin ve şöminenin her iki yanında yanan iki meşalenin ışığına yaklaştığında -bütün odadaki tek ışık- Henry onun ilk düşündüğü kadar genç olmadığını görebildi. Yirmili yaşlarının ortalarında olması daha olasıydı. Uzaktan çok daha genç görünse bile, en azından bakışlarında daha ileri bir yaşa işaret eden bir olgunluk vardı.

"Eğer bu delikanlı seninle olmasaydı, dostum" -genç adam Henry'nin rehberine doğru başını salladı- "kaybolduğunu düşünürdüm. Bir Sassenach'ın Archie MacTavish'le ne işi ki?"

Henry kendini tanıtmak için acele etti ama cevabı uygun bir ciddiyetteydi. "Buraya acil ve önemsiz olmayan bir mesele için geldim. Lord Neville Thackeray'in avukatı olarak çalışıyorum, kendisi-"

Genç adam sabırsızca, "Thackeray'in kim olduğunu biliyorum," diye araya girdi. "Hâlâ yaşıyor o zaman?"

"Evet, en azından ben İngiltere'den ayrıldığımda öyleydi, ama bunun daha ne kadar süreceği belli değil. Gördüğünüz gibi pek iyi değil ve ilerlemiş yaşında ne zaman daha kötüye gideceği belli olmaz."

Genç İskoç sertçe başını salladı, sonra hafif broguyla, "Daha sıcak olan ofisime gel. Burası çok cereyanlı."

"Ofisin mi?"

Henry'nin sesi o kadar şaşırmış gibiydi ki, adamın soru sorar gibi kaşlarını kaldırmasına şaşmamak gerekirdi, ama sonra beklenmedik bir şekilde kahkahayı patlattı. "Bana Archie'nin şakasına yakalandığınızı söylemeyin."

Henry, şakalara maruz kalmaya alışık olmadığı için sert bir sesle, "Peki bu ne şakası olacak?" diye sordu.

"Bu oda tabii ki," diye cevap verdi adam, hâlâ sırtarak. "Yabancıların evin normal bölümüne gitmek yerine buraya gelmesinde ısrar eder. Sonunda onun hakkında düşündüklerinin komik olduğunu düşünüyor."

Henry'nin yüzü kızarmıştı, belli ki şakayı fark etmişti. "Sanırım bu oda ziyaretçiler dışında pek kullanılmıyor?"

"Evet, koyunlar yavruladığında ve kar yağdığında ahırlarda hepsine yetecek kadar yer olmadığında işe yarıyor. Ve tabii, kırım mevsiminde, MacTavish'ler uzaklardan geldiğinde, hepsini beslemek için büyük bir odaya ihtiyacımız oluyor ve bu da yeterince iyi iş görüyor."

Henry az önce söylenenlerin şakanın bir parçası olup olmadığını anlayamadı. Açıkçası, bunu öğrenmemeyi tercih ederdi ve sıcak ofisten söz edilmesi kulağa davetkâr geliyordu, bu yüzden oraya giden yolu gösteren genç adamı hemen takip etti.

Evin geri kalanı gerçekten de konforlu bir şekilde döşenmişti ve görkemli tarzından bekleneceği gibiydi. Henry ateşe ulaşmak için bu kadar acele etmeseydi ve giriş gecenin o saatinde bu kadar karanlık olmasaydı, ahıra dönüştürülmüş o tuhaf misafir odasına sürüklenmeden önce bunu fark edebilirdi. Ama şimdi bir lambanın açık bırakılmış olduğunu görmek kolaydı.

Salondaki masa, diğer odalar ve içerideki güzel mobilyalara bakışlar.

Yönlendirildiği ofis küçük ama düzenliydi ve köşedeki büyük bir mangalla ısıtılıyordu, bu da o geldiğinde genç adam tarafından kullanıldığını gösteriyordu. Henry onu karşılamaya gelenin Archibald'ın müteahhidi ya da emlak müdürü olduğunu düşünmeye başlamıştı ama yeterince varsayımda bulunmuştu, hem de yanlış varsayımlarda, bu yüzden masasının karşısındaki kalın, içi doldurulmuş deri koltuğa oturur oturmaz adamın kim olduğunu sordu.

"Ben bir MacTavish'im, tabii ki," cevabı o kadar da aydınlatıcı değildi, özellikle de arazideki herkesin bu adı taşıdığı düşünülürse, ama Henry o zamana kadar yolculuktan ve havanın buna eklediği darbeden dolayı daha fazla açıklama için baskı yapamayacak kadar yorgundu.

"Lord Archibald'a geldiğime dair bilgi verildi mi?" diye sordu.

"Yaşlı adam erkenden kalktığı için çoktan uyumuştur," diye cevap verdi. "Ama ondan ne istediğini bana söyleyebilirsin."

Bu adam gerçekten de Archibald'ın işlerini onun adına yürütüyor gibi görünüyordu, hatta evinde bir ofisi bile vardı, bu yüzden Henry ona cevap vermemek için hiçbir neden bulamadı. "Lord Neville'in torununu almaya geldim."

Garip bir şekilde, bu MacTavish'i eğlendiriyor gibiydi. Dudaklarında hafif bir kıvrılma vardı, zar zor fark ediliyordu ama yine de oradaydı. Ancak ses tonu daha belirgindi. Belirgin bir mizah vardı.

"Öyle mi?" diye yavaşça cevap verdi. "Peki ya torunu alınmak istemiyorsa?"

Henry içini çekti. Çalışanlarla uğraşmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

"Bunu gerçekten de Lord Archibald ile görüşmem gerekiyor," dedi.

"Öyle mi dersin? Torun kendi başına karar verebilecek yaşa geldiğinde mi?"

Henry sinirlenecek kadar yorgundu. "Burada karar verilecek bir şey yok, genç adam," dedi sertçe. "Bir söz verildi ve Lord Neville bunun yerine getirilmesini istiyor."

Bunun üzerine genç adam öne doğru oturdu. Ve şimdi takındığı kaş çatma hali oldukça rahatsız ediciydi. "Ne sözü?"

"Lord Archibald bunun farkında ve zamanın geldiğinin de farkında-"

"Ne. . . . lanet olası söz? Ben ikisinin de torunuyum ve beni ilgilendiriyorsa yerine getirilmesi gereken bir söz olup olmadığına ben karar veririm."

"*Sen Duncan MacTavish misin?*"

"Evet, sen de bana tüm bunların ne halt olduğunu anlatacaksın."

Beşinci Bölüm

"Yüce Tanrım, sana hiç söylenmedi mi?" Duncan MacTavish şimdi masasının arkasında duruyor, masanın bir kısmına yaslanıyor ve neredeyse bağıırıyordu, "Neden bahsettiğinizi anlıyor gibi mi görünüyorum?"

Henry inanamıyordu. Duncan yirmi bir yaşındaydı. Bunu kesinlikle biliyordu. Ve bunca yıl boyunca kimse ona söylememişti, anne babası bile mi? Lord Neville de torununun bilmediği konusunda onu uyarmamıştı. Şimdi Neville'in kendisinin bile bunun farkında olup olmadığını merak ediyordu.

Henry ayrıca Duncan'ın kim olduğunu daha önce fark edemediği için kendini de uyardı. Ne de olsa gözleri Neville'inkilerin tıpatıp aynısıydı, koyu gece mavisiydi. Burnu da Thackeray'lerin bildiği o asilzade çekikliğine sahipti; en azından Summers Glade'deki galeride resmedilen her atası aynı buruna sahipti. Yine de genç Duncan'ın başka hiçbir özelliği markiye benzemiyordu. Henry, Neville'i gençliğinde tanımamış olsa da, onun aynı yaştaiken yapılmış portresini görmüştü.

Birmingham'de dördüncü Markisi Neville Thackeray'de dikkat çekecek ve özellikle dikkat çekecek hiçbir şey yoktu. Gençliğinde sade görümlü bir aristokrattı ve şimdi yetmişli yaşlarının sonlarında olduğu için yaşlandıkça pek gelişmemişti. Ancak genç torunu bunun tam tersiydi.

Duncan'ın iri cüssesi ve boyu MacTavish'lerden geliyor olmalıydı. Koyu kıvı saçları kesinlikle öyleydi. Ve yakışıklıydı, hem de çok yakışıklı, sert bir şekilde. Bu sertlik, sert bir erkeklik, cüssesiyle birleştiğinde genç yaşını yalanlıyordu.

Henry delikanlının kaç yaşında olduğunu *biliyordu* ama *bilmese* çok daha yaşlı olduğuna yemin edebilirdi. Belki de Yaylalar insanı erken yaşlandırıyor, sert iklim, böylesine ıssız bir yerde yaşamının getirdiği zorluklar.

Kendisine yöneltilen soruya gelince, Henry gerçekten de Archibald MacTavish'in o anda orada olmasını diliyordu. Verdiği sözü biliyordu ve diğerleri de buna eklenmişti, iki yaşlı adam sonunda

Aralarında gönderilen birçok ateşli mektupta anlaşmışlardı. Genç Duncan'a durumu daha önce açıklamalıydı.

Henry sonunda, "Bu, annenin sen doğmadan önce verdiği bir sözdü," dedi. "Bunu yapmasaydı, babanla evlenmesine izin verilmezdi. Yine de bunu seve seve yaptı. Babanı seviyordu. Ve o zaman kimse itiraz , ne onu her şekilde isteyen baban -o da onu seviyordu- ne de babası Archibald."

"Sir Henry, eğer o sözün ne olduğunu söylemezseniz, sizi şu anda o fırtınanın içine geri atabilirim."

Sakince söylenmişti. Duncan'ın ifadesi bile esrarengiz bir hal almıştı. Yine de Henry delikanlının her kelimedede ciddi olduğundan kuşku duymuyordu. Ve üzgün olduğu için onu suçlayamazdı. *Neden* daha önce kimse ona söylememişti?

"Siz, daha doğrusu annenizin ilk doğan oğlu, yani siz, Lord Neville'e varis olarak vaat edilmişsiniz, eğer başka varis bırakmazsa ki bırakmadı."

Duncan tekrar yerine oturdu. "Hepsi bu kadar mı?"

Henry şimdi delikanlıyla nasıl bir ilişki kuracağından emin değildi. Başka bir genç olsa, hiç kuşkusuz bunun hayatının en şanslı günü olduğunu düşünürdü; hiç bilmediği bir anda büyük bir lordun varisi olmuştu. Ama İskoçyalıların İngilizler hakkında ne hissettiğini de biliyordu ve Duncan MacTavish bir İskoçyalı olarak yetiştirilmişti. Ayrıca İngiliz büyükbabasıyla hiç tanışmamış ve İngiltere'ye hiç adım atmamıştı.

"Bunun ne kadar büyük bir onur olduğunun farkında mısınız, Lord Duncan?" Henry işaret etmeye çalıştı.

"Ben bir laird değilim, bu yüzden beni çağırma-"

"Aslında öylesiniz," diye araya girdi Henry. "Lord Neville'in daha küçük unvanlarından biri ve malikâne size çoktan bahşedildi-"

"Eğer öyleyse lanet olsun!" Duncan yeniden ayağa kalktı. "Sırf o ihtiyar öyle istiyor diye beni bir İngiliz'e dönüştüremeyeceksin."

"Sen yarı İngilizsin."

Bu Henry'nin ciddi anlamda tiksiniş bir bakışla irkilmesine neden oldu ama Duncan'ın cevabı yine sessizdi. Öfkeden sakinliğe ve tekrar öfkeye bu kadar kolay geçebilmesi şaşırtıcıydı.

"Bu İngiliz unvanını kabul etmek zorunda olmadığımı biliyorsun değil mi?"

Duncan dedi ki. "Birmingham Markisi olacağınızı anlıyor musunuz? olmak istesen de istemesen de?"

Duncan'ın dişlerini gıcırdattığı uzun ve rahatsız edici -en azından Henry için- bir sessizlik anından sonra, "Peki, dediğiniz gibi marki henüz ölmemişken, neden şimdi bunu anlatmak için buradasınız?" diye sordu.

"Reşit oldun. Annenizin verdiği biri de, eğer hâlâ yaşıyorsa, ki yaşıyor, sorumluluklarınız konusunda sizi bilgilendirmesi ve ölmeden önce sizi düzgün bir şekilde yerleştirebilmesi için bu dönemde Lord Neville'e gönderilmenizdi."

"Yerleştin mi?"

"Evlendim."

"Sanırım o zaman bana bir gelin bile seçecek?" Duncan alaycı bir tavırla konuştu.

Henry büyük bir isteksizlikle, "Evet, aslında öyle," diye cevap verdi. Ama tam o sırada Duncan MacTavish bir kahkaha patlattı.

Altıncı Bölüm

Duncan eğlenmişti çünkü İngiliz büyükbabasının safrasının onu gerçekten etkileyebileceğine inanmamıştı. Neville Thackeray onun için bir düzine gelin seçebilirdi. Kim onu bunlardan biriyle evlenmeye zorlayabilirdi ki? O kendi kendinin adamıydı. Eğer Neville, avukatının iddia ettiği gibi onu yönlendirmek ve kontrol etmek istiyorsa, onu daha önce, her türlü kararı kendisi vermeden önce çağırmalıydı.

Tüm bu durum inanılmazdı. Archibald on sekiz yaşına geldiğinde çiftliklerin, madenlerin ve diğer MacTavish işletmelerinin yönetimini Duncan'a devretmişti. Duncan'ın bu işi devam ettiremeyeceğini başından beri biliyorduydu bunu neden yapmıştı? O doğmadan önce verilmiş, kendisi dışında herkesin bildiği bir söz. Tamamen inanılmaz.

Kişisel olarak İngilizlere karşı değildi. Ne de olsa kendi annesi de İngiliz'di ama MacTavish olduktan sonra bu durum pek önemsenmemişti. Bu onun için kökleşmiş bir düşmanlıktı, hayatı boyunca tanık olduğu güvensizlik ve hoşnutsuzluğun bir sonucuydu. Yine de İngiltere'ye gitmesi, İngilizlerin arasında yaşaması mı bekleniyordu? Hatta biriyle evlenmesi? Yaparsa lanet olsun.

Küçük İngiliz'i yatması için Archibald'ın hizmetçisine teslim ettikten sonra eğlencesi uzun sürmedi. Kendisi de huzursuz bir gece geçirmiş, olan bitenin büyüklüğü karşısında hem şaşırılmış hem de çileden çıkmıştı.

ondan gizli tutulmuştı. Yine de sonunda, Archibald'ın onu uzun zaman önce verdiği sözü yerine getirmekten kurtarmak için bir planı olması gerektiğine karar verdi. Başka hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu. Ve sabah ilk iş ne olduğunu öğrenecekti.

Beklendiği gibi, Archibald şafak henüz ilk ışıklarını gösterirken çoktan mutfığa girmişti. Duncan da her sabah yaptığı gibi ona katıldı. İkisi de erken kalkardı. O saatte evin en sıcak odası olan mutfak yemeklerini yedikleri yerdi, resmi yemek odası sadece ikisi için çok büyük ve cereyanlıydı.

Archibald'ın dört oğlundan sonuncusu on dört yıl önce öldüğünden beri durum böyleydi. Sonuncusu Duncan'ın babasıydı. Oğullardan ikisi tamamen dikkatsizlikten, ikisi de doğanın öfkesinden ölmüştü. Duncan'ın anne ve babası birlikte ölmüştü. MacTavish yünleri için yeni bir pazar için sözleşmeler imzalamak üzere Fransa'ya gidiyorlardı. Çok kısa bir yolculuktu ama fırtına o kadar ani ve şiddetliydi ki gemi Fransa'daki limana varamamıştı.

Duncan da o gemide olacaktı, eğer daha yola çıkmadan önce korkunç bir deniz tutması nöbeti geçirmemiş olsaydı. O gün akrabalarını uğurlamak için orada bulunan Archie, geride kalması için ısrar etmişti. Duncan hayal kırıklığına uğramıştı. Seyahat etmek istemişti. Yedi yaşındayken, bu onun evinden bu kadar uzağa yaptığı ilk ve son yolculuk olacaktı.

Archibald'ın soyundan gelen son kişi olan Duncan, o zamandan beri üzerine titrenmiş ve o kadar aşırı korunmuştu ki, Archie'nin ilgisinin onu sık sık boğduğunu hissediyordu. Yine de yaşlı adamı suçlayamazdı. Bütün çocuklarından daha uzun yaşamak kolay olamazdı. Ve Duncan onun tek torunuydu.

Archibald'ın diğer iki oğlu ölmeden önce evlenmiş, ancak aralarındaki üç hamilelik kötü sonuçlanmış, bu nedenle her ikisi de çocuksuz olan iki eş, kocaları öldüğünde ailelerine geri dönmüştü. Son oğulları rahip olmuştu. Tamir ettiği kilisenin çatısından düşerek hayatını kaybetmişti.

Archie hayatında pek çok trajedi yaşamıştı. Duncan da öyle, amcalarından biri hariç hepsini tanımıştı. Yine de Archibald'ın acı çeken yaşlı bir adam olmaması şaşırtıcıydı. O kadar yaşlı bile değildi, yine de herkes tarafından "yaşlı" bir adam olarak anılıyordu. Ama kendisi de genç yaşta evlenmişti ve dört oğlu da evliliğini izleyen dört yıl içinde, birbiri ardına doğmuştu. Karısı muhtemelen

Eğer sonuncusunu doğururken kendisi ölmeseydi, ona daha birçok çocuk verecekti.

Yeniden evlenmemiştir, oysa evlenebilirdi ve hâlâ da evlenebilirdi. Bu yıl sadece altmış iki yaşındaydı. Kızıl saçlarının çoğu biraz solmuş olsa da hâlâ kırmızıydı, şakaklarındaki ve sakalındaki kırlar ona seçkin bir görünüm veriyordu ya da süslenmeye zaman ayırdığında veriyordu. Gerçi emekli olduktan sonra birçok işini Duncan'a devrettiği için bugünlerde evden nadiren çıkıyordu ve evdeyken de genellikle biraz dağınık oluyordu.

Uzun süredir flört ettiği ve ne yazık ki onu hiçbir zaman ciddiye almayan aşçıdan başka etkileyecek kimsesi olmayan Archie'yi gün ortasında hâlâ yatak örtülerinin içinde bulmak mümkündü.

Bugün tamamen giyinmiş, taranmış ve fırçalanmıştı ve Duncan mutfakta ona katıldığında pek de memnun görünmüyordu. Demek avukatın geleceği ona söylenmişti. İyi olmuş. Duncan'ın oturur oturmaz kendi endişesine odaklanmasını sağladı.

"Neden bana söylemedin, Archie?"

Archibald yüzünü buruşturdu, Duncan ilk adını kullandığı için değil. Bu bir saygısızlık meselesi değil, onun istediği bir şeydi. Ve Duncan'ın neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranarak sorudan kaçmaya çalışmadı.

"Çünkü ihtiyaç duymadan önce sadakatini bölmeni istemedim." "Ne bölünmesi? Benim sadakatim burada ve hep burada olacak."

Archie buna gülümsedi, bir an için oldukça kendini beğenmiş görünüyordu. Ama sonra içini çekti.

"Nasıl olduğunu bilmelisin, delikanlı. Donald'ım senin muther'ına vurulmuştu. İngiliz olmasına rağmen ona sahip olmaktan başka çaresi yoktu. Ama o genç bir kızdı, henüz 18 yaşında bile değildi. Babası da onun Donald'a gönül vermesinden memnun değildi. Evden bu kadar uzakta yaşamasını da istemiyordu. Evlenmelerine izin vermeyi reddetti. Neredeyse bir yıl boyunca reddetti. Ama kızını seviyordu ve onun kalp kırıklığından ölmek üzere olduğunu görmeden edemiyordu. Bu yüzden uzlaştı. Donald'ın varisinin, *yani benim* varisimin, reşit olduğunda kendisine gönderilmesini istedi. Eğer buna söz verirse, Donald'la evlenebilirdi."

"Sözün neden verildiğini biliyorum, ama neden bunu en son benim bildiğimi bilmiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, delikanlı, o yaşlı piçin çoktan ölmesini ve avukatlarının senin hakkında bir şey bilmemesini umuyordum. Eminim ki

Bir yerlerde bu lanet unvanı verebilecekleri başka bir akraba bulabilirlerdi. Ama hayır, o hepimizden çok daha uzun yaşayacak."

Sonuncusu öylesine tiksintiyle söylenmişti ki, Duncan bu ikilemin merkezinde olmasaydı gülebilirdi. Ve Archie'nin onu bu durumdan kurtarmak için ne planladığını henüz duymamıştı. Ama Archie de onun sorusunu yanıtlamayı bitirmemişti.

Ona hatırlattı, "Peki ya annem? Neden bunu benden sakladı?"

"Bu bir sır değildi. O ölmeden önce çok gençtin, delikanlı. Biraz daha büyüdüğünde sana söylerdi. Verdiği sözden mutsuz değildi. Ne de olsa İngilizdi ve babasından sonra Birmingham Markisi olacağın için mutluydu. Unvanlara çok önem verirdi. İngilizlerin çoğu öyledir."

"Bana söylemeliydin, Archie. Benim haberim olmadan tahsilat gününün gelmesine izin vermemeliydin. Peki, yukarıda onunla gideceğimi sanan o küçük İngiliz'le ne yapacağım?"

"Ama onunla gideceksin."

"Şeytanla gideceğim!"

Duncan sandalyesinden öyle hızlı fırladı ki, sandalye yere devrildi ve odanın öbür ucundaki aşçının elindeki bıçağı düşürmesine neden olarak neredeyse ayak parmaklarına saplanacak olan bıçağın çığlık atmasına yol açtı. Duncan'a ters ters baktı. Duncan fark etmedi, gözlerini büyükbabasına dikmişti. Archibald akıllıca davranarak gözlerini masadan ayırmadı.

"Orada oturup bana bundan kurtulmanın bir yolunu bulamadığını söyleyemezsin," diye devam etti Duncan öfkeyle. "Buna inanmayacağım! Ben gidersem burayı kim idare edecek o zaman?"

"Sen gitmeden önce yeterince iyi idare ediyordum. "Kendini erken mezara sokacaksın."

Duncan'ın sözünü kesen bu kez Archie'nin kıkırdaması oldu. "Dizginleri sana vermemin emekli olmaya hazır olduğum anlamına geldiğini sanma. Hayır, sadece öğrenmeye ihtiyacın vardı delikanlı ve bunu öğrenmenin en iyi yolu da ellerinden geleni yapmaktır."

"O zaman ne amaçla? Gidip lanet olası bir marki olayım diye mi?"

"Hayır, oğluna öğretebileceğin ilk elden bilgiye sahip olursun." "Ne oğlu?"

Yedinci Bölüm

İki yaşlı adam arasında pek çok mektuplaşma ve tartışma olmuştu. Duncan o sabah Cook'un önüne koyduğu kahvaltıyı görmezden gelip onun yerine bir kadeh viski istediğinde ve yaşlı kızın sabahın köründe içki içtiği için kendisine attığı sert bakışa aldırmadığında bu durum kendisine açıklanmıştı. Tartışma Duncan'ın İngiltere'ye gidip gitmeyeceği üzerine değil, ilk doğan oğluna kimin sahip çıkacağı üzerineydi.

Archie, "Burayı ele geçirecek olan," diye açıkladı. "Kimse senden kendini bölmeni beklemiyor, Duncan delikanlı. Burada pek çok işimiz var ve İngiltere'de de üstlenmen gereken pek çok görev olacak. Bu herhangi bir adam için çok fazla ve sürekli gidip gelmen için çok uzun bir yolculuk olur."

Her ikisi de onun bir an önce evlenmesini istiyordu, böylece gelecek yıla kadar bir çocuğu olacak ve tıpkı kendisi gibi çiftlikte çalışacaktı. Hayatını onun için düzenlemeleri konusunda ne düşündüğü umurlarında değildi. Neville onu aldığına göre, Archie'nin de ilk çocuğunu almasının adil olacağı konusunda aralarında çoktan anlaşmışlardı.

Bir gemiye binip uzak bir yere gitmeyi ve ikisinin de cehenneme demeyi aklından geçiriyordu. Ama Archie'yi seviyordu. Şu anda ona çok kızgındı ama onu hâlâ seviyordu ve kalbini asla bu şekilde kıramazdı.

Yine de hayatı hiçbir zaman onun olmamış gibi hissediyordu. Kendisine söyleneni yapmasına uzun zaman önce karar vermişlerdi ve o kadar. Belki de farklı bir şekilde yetiştirilmiş olsaydı, bu kadar kontrol altında olmak onu hiç rahatsız etmeyebilirdi. Ama İskoçlar son derece bağımsızdı ve İskoçyalılar daha da bağımsızdı. Bu yüzden Archie'nin o lanet sözü yerine getirmek gibi bir niyeti olduğuna *hâlâ* inanamıyordu. Barışı korumak ve Donald'a gelinini almak için kabul etmişti evet, ama sonuçta bunu görmezden gelmeliydi.

Yine de Archie'nin neden sözünü tutmaya kararlı olduğunu ona doğrudan "Peki ya gitmeyi reddedersem?" diye sorduğunda anladı.

Archie içini çekti ve kederli bir ifadeyle, "Senin muther'ı kızım gibi sevdim. İngiliz olduğu için sevebileceğimi düşünmemiştim ama çok tatlı bir kızdı ve beni çok çabuk sevdi. Uzun zaman önce, o ölmeden önce, verdiği sözü tutmayarak onu onurlandıramayacağımı anladım. O öldükten ve seçim gerçekten bana ait olduktan sonra bile onun anısına leke süremezdim."

"Seçim benim, Archie, benim yerime sen karar veremezsin."

"Hayır, benden daha fazla seçeneğin yok, çünkü anneni seviyordun ve onun anısına böyle bir leke sürmek istemezdin, değil mi?"

Duncan buna cevap vermedi. Söylemek istediği şey kursağında kalmıştı. Elbette annesinin şerefini lekeleyemezdi. Ama kendisini bu aşağılık duruma soktuğu için şu anda ondan nefret ediyordu ve bu da boğazına neredeyse onu boğacak bir düğüm daha atıyordu.

Ancak onun sessizliği Archie'nin eklemesine neden oldu, "Gitmeni geciktirerek sana sağladığım faydaları henüz göremiyorsun. Üç yıl önce Neville seni istediği zaman yakalamış olsaydı, tamamen onun insafına kalmış olacaktın. Şimdi senden ne istediğine dikkat etmesi gerektiğini, senden evet kadar kolay hayır da alabileceğini anlayacak. Annenin hatırı için, sana yüklemekten çok mutlu olduğu görevleri devralacaksın, ama Neville'in istediği gibi değil, kendi yöntemleriyle yapılması gerekenleri başarabilirsin."

Duncan'ın istediği Henry Myron'ı İngiltere'ye dönerken tekmelemekti, hem de . Bu düşünce o kadar cazipti ki, neredeyse bunu yapmak için mutfaktan çıkacaktı. Ne annesi ne de büyükbabası, hiçbiri onun tercihlerini dikkate almamıştı. Tüm hayatı boyunca Highlands'de yaşamıştı. Başka bir yerde yaşamak isteyebileceğini nasıl düşünebilirlerdi ki? Unvanı olsun ya da olmasın, büyük serveti olsun ya da olmasın, İngiltere'de yaşamak istemiyordu.

Ama Archie'nin yaptığı gibi Neville Thackeray'i manipüle etmenin kolay bir yolu varsa, bunu bilmek istiyordu. Bu yüzden sandalyesini kaldırıp tekrar oturdu ve Archie'ye, "Peki bunu ertelemeyi nasıl başardın?" diye sordu.

Archie o zaman gülümsedi, başarısından ve bunu nasıl yaptığından gurur duyuyordu. "Önce senin de benim varisim olduğumu ve zaten sana sahip olduğum için seni benden almakta çok zorlanacağını söyledim."

"Beni kurban etmeyi çoktan planlamışken mi?" Duncan acı acı konuştu.

"Ah, delikanlı, keşke buna üzülmeseydin. Bu bir blöftü, evet.

Ona söyledim, ama o bunu bilmiyordu. Aramızda altı aya yakın ciddi tehditler geçti, sonra da dokuz ay boyunca tartıştık, ben ona ilk çocuğuna razı olacağımı söyledim, o da vazgeçmek istemedi. Eğer uygun bir şekilde yerleşmezsen, senin yerini almak için senin çocuğunu doğuracağını düşündüğünü biliyorum. Yine de, eğer kalıplama yapacak kadar uzun yaşayacağını düşünüyorsa, doğru düşünmüyordu."

"Ve sen yapacak mısın?"

Archie kıkırdadı. "Kendini iyi düşünmüyorsun, Duncan delikanlı. Onun olduğu kadar benim de varisim olarak, bir ya da üç oğlun olmasından memnun olacaksın.

Seni terk ediyoruz. İlk çocuğunu buraya erken göndermek sadece onun yararına olacaktır. Ama evet, ben o ihtiyar piçten uzun yıllar daha uzun yaşayacağım ve o da bunu biliyor."

"Sadece on beş aydan söz etmiştiniz," diye mırıldandı Duncan. "Onu şimdiye kadar ne oyaladı?"

"Çocuklardan bahsedince doğal olarak gelinlerden bahsetmeye başladık. Bir İngiliz kızıyla evlenmen için ısrar ediyordu. Biz bu konuyu 'tartışırken' aradan beş ay geçmesine rağmen bu konuda geri adım atmadı. Sonra ben bulunabilecek en güzel kızda ısrar ettim ve onu bulması uzun aldı."

"Bir İngiliz hanımefendi, sanırım?"

Archie kıkırdadı. "Evet, bu yüzden bu kadar uzun sürdü. Ünvanlı ve en güzelini bulmak kolay değildi."

"Yine de tam bir zaman kaybı," diye yanıtladı Duncan ve ekledi, "İngiltere'ye gidebilirim ama gözüme kestirdiğim bir kızla evlenmeyeceğim."

"Bu yüzden kendini üzme, delikanlı. Sana bir gelin bulması için ısrar etmek benim açımdan sadece bir gecikmeydi. Eğer inadın yüzünden İngiltere'n en güzel kızıyla evlenmek istemiyorsan, kimse sana bu konuda ısrar edemez. -Neville olabilir, ama dediğim gibi, ona hayır diyecek ve bunu kast edecek kadar yaşlısın."

"Bunun inatçılıkla bir ilgisi yok," dedi Duncan, sesi kızgınlıkla yükseliyordu.

"Tabii ki değil."

Bu küçümseyici ses tonu Archie'nin ters ters bakmasına neden oldu. "Gelinimi kendim seçeceğim, hepsi bu, sen de dahil olmak üzere hiçbir erkek bunu beklemiyor."

"Ve bunu duyduğuma sevindim. Ama neden köprüyü geçmeden yakasın ki? Onu reddetmeden önce Neville'in senin için bulduğu kıza bir bak. Ondan yeterince hoşlanabilirsin. Ama beğenmezsen, en azından başka birini bulmak için çaba göster."

Duncan homurdandı. "Evliliğe karşı değilim Archie, ama henüz bunu düşünmek için biraz gencim."

"Ve ben senin için biraz fazla yaşlıyım. Neville'den daha uzun yaşayabilirim ve bu arada bana yardım edecek birini bulacağım, ama oğlun yeterince yaşlanana kadar tamamen emekli olmaktan çekinmeyeceğim."

Bu da Archie'nin Duncan'ın hemen evlenmesi konusunda Neville'le tamamen aynı fikirde olduğu anlamına geliyordu. Hayatının en önemli girişimlerinden biriydi ve ikisi de acele etmesini istiyordu.

Duncan tiksintiyle mutfaktan çıktı. İngiltere'ye gidecekti. Ama büyükbabası Neville'in onun gelişinden memnun olup olmayacağını merak ediyordu.

Sekizinci Bölüm

Burası muhtemelen Duncan'ın şimdiye kadar gördüğü en kasvetli ve kimsesiz görünen yerdı. Yerden birkaç metre yükselen kalın sis örtüsünün ve yapraksız ağaçların bu durumdan sorumlu olabileceğini düşündü. Belki de bu kadar ıssız görünmesinin nedeni sabahın erken saatleriydi.

Öte yandan, Duncan şu anki ruh halinde en ufak bir güneş ışığının ya da yılın bu zamanında bulunabilecek parlak bir faunanın onu çok etkileyeceğinden şüpheliydi. Summers Glade'den nefret edecek bir ruh hali içindeydi ve nefret edecekti de.

Sör Henry dün gece varmak istemişti, kaldıkları han düzenli bir tempoyla yirmi dakikadan daha az bir mesafede olduğu için bu kolayca yapılabilirdi. Ama Duncan bu İngiliz büyükbabasıyla bütün gün süren bir yolculuktan sonra ilk kez karşılaşacak değildi. En uyanık halinde olmak, yorgun olmamak ve sadece sıcak bir banyo ve yatağı düşünmek istiyordu.

Neville Thackeray daha yatağından kalkmadan oraya varmayı planlamamıştı ama öyle oldu ve büyükbabasıyla yüzleşmeye hazırlandığı için hayal kırıklığına uğradı. Ve görünüşe bakılırsa, neredeyse umduğu gibi terk edilmiş değildi. İçerisi hizmetçilerle doluydu, on büyük ailenin kullanabileceğinden daha fazlası, hepsi de yaşlı bir adama hizmet etmek için oradaydı.

Dürüst olmak gerekirse, Duncan markinin yaşadığı evin çok büyük olduğunu bakımı için fazladan birkaç hizmetkâra ihtiyaç duyabileceğini kabul ediyordu. Ayrıca İngilizlerin, özellikle de büyükbabası gibi büyük lordların biraz şımartılmış olabileceğini ve bu yüzden gerçekte ihtiyaç duymadıkları halde büyük personele ihtiyaç duyduklarını düşünebileceklerini de kabul etti.

Ancak eski malikânenin dış görünüşündeki tüm kasvete karşın, içeride çok parlak bir ihtişam vardı. Duncan'ın geçerken göz attığı odaların çoğundaki mobilyalar eski tarz Fransız mobilyalarıydı.

narin, aşırı oymalı bir tür. Yaşına göre iyi korunmuştu ama o kadar süslüydü ki mekâna şatafatlı da olsa neşeli bir hava veriyordu.

Aynalar ve resimler, neredeyse çerçeveledikleri şey kadar geniş olan altın varaklı çerçeveler içindeydi. Avizeler o kadar büyüktü ve o kadar çok kristal sarkıyordu ki, tamamen yandıklarında onlara bakacak kadar talihsiz olan herkesi kör edebilirlerdi. Ve her odada çiçekler vardı, bu da arazide bir yerlerde bir sera olduğunu düşündürüyordu.

Sonuç olarak Summers Glade, en azından içerisi, Duncan'ın eski bir İngiliz markisinden beklediği gibi değildi, de dışarısının kasvetli görüntüsünden sonra. Duncan'ın Neville'in etrafını saracağını tahmin ettiği şey, önceki yüzyılın gösterişsiz dekoru değil, sade, gösterişsiz ve ağır parçalardı.

Ama Neville geçen yüzyılda yaşadığı için, biraz düşündükten sonra, hiç kuşkusuz birlikte büyüdüğü o neşeli oymalı ve boyalı görünümü tercih etmesi o kadar da şaşırtıcı değildi. Duncan şimdi büyükbabası, bu tür mobilyaların moda olduğu günlerde moda olan o aptal, kabarık eski beyaz peruklardan biriyle ortaya çıkarsa hiç şaşırmazdı.

Duncan'a üst kattaki odasını göstermek için dört hizmetçinin -kibirli uşağın, onu alt kattaki hizmetçiye, onun da üst kattaki hizmetçiye ve son olarak da saçma sapan hizmetçiye- gelmesi gerekmişti. Hizmetçi onu karşılamaya geldiğinde, herhangi biri yolu gösterebilecekken, onu yukarı çıkarmak için bu kadar çok insanın uğraşmış olmasına neredeyse gülecekti. Ama bu hiçbir şekilde alayın sonu değildi.

Odasındaki ateşi yakmak için yeni bir hizmetçi geldi. Ardından sıcak su ve havlu taşıyan bir başkası geldi. Bir başkası da elinde büyük bir tabakta sabah ikramları, bisküviler, sosisler ve birkaç tatlı börek, küçük kaplarda sıcak çay ve çikolata ile onu takip etti. Biri gittikten on dakika sonra başka bir genç bayan geldi ve başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu.

Ve son olarak, Willis geldi.

Willis, Duncan'ın uşağı olarak seçildiğini gururla ilan eden, orta yaşların üzerinde, zayıf, ufak tefek bir adamdı. Kahverengi saçları vardı, çok azı dökülmemişti ve kahverengi gözleri vardı, yüz ifadesi gerçek bir kibir olarak adlandırılabilirdi - ve burada Duncan

Glade'in kâhyasında görülebilecek en kibirli şeyi gördüğünü sanıyordu ama Willis daha da gururlu ve kibirli görünmeyi başarmıştı.

Duncan uşağın ne işe yaradığını bilmeyecek kadar cahil değildi. Sadece odasında onun için bir şeyler yapmayı bekleyen birinin bulunmasına o kadar şaşırılmıştı ki, Duncan ona gerek olmadığını söylemeye fırsat bulamadan Willis, yukarı çıkarmak için uşakla kavga etmek zorunda kaldığı seyahat valizini açmaya başlamıştı bile.

Sonra "Etek mi lordum?" diye sordu.

"Bu bir kilt, seni aptal!" Duncan bu hakaret karşısında adeta kükredi, yanaklarına renk geldi.

Willis onun ses tonundan rahatsız olmamış, eteği büroya koymak için hareket ederken sadece tıslamıştı. Duncan ona dehşetle baktı. Hakaret yeterince kötüydü, ama küçük adamın buna duyduğu öfkeyi görmezden gelmesi?

Duncan ağzı sıkı bir şekilde, "Çık dışarı," diye emretti.

Bu Willis'in tüm dikkatini çekti ama sadece "Lordum?" demekle yetindi.

Duncan şaşkın bakışlar karşısında, "Hayatımda hiç uşağa ihtiyacım olmadı, şimdi de olmayacak," diye açıkladı.

Ama Willis hiddetlenip gitmek yerine, yine dudak büktü ve "Nerede yetiştiğin senin suçun değil, ama artık İngiltere'desin ve eminim işleri düzgün yapmak isteyeceksin," dedi.

"Şimdi öyle mi yapacağım?" Duncan uğursuzca cevap verdi, öfkesi yeniden yükseliyordu. "Tabii ki yapacaksın ve tabii ki bana ihtiyacın *var*. Hiçbir beyefendi

herhangi bir sonuç kendini giydirmeyi bile düşünebilir."

"Ben ne bir beyefendiyim, ne de bir lord.

Şimdi git, dostum, yoksa seni dışarı atmak zorunda kalacağım."

Bunun üzerine Willis sonunda onu ciddiye aldı ve biraz paniklemiş görünüyordu. "Beni *gerçekten* kovmazsın, değil mi? Bu bana çok kötü yansır."

"Sırf sana ihtiyacım yok diye mi?"

"Ama kimse buna inanmayacak," diye güvence verdi Willis. "Hayır, bu sadece benim hatam olacak ve bir daha böyle prestijli bir pozisyona talip olmamı engelleyecek. Londra'ya geri gönderilirim mahvolurum lordum."

Duncan adamın alt dudağının titrediğine yemin edebilirdi. İç çekti. Kötü bir adam değildi, sadece kendi okuyan biriydi. Yine de birinin "tamamen mahvolmasından" sorumlu olmak gibi bir arzusu yoktu. Lanet olsun, uzlaşmayı *sevmezdi*.

"Pekala, giyilecek şeylerin ütülenmesi ve temizlenmesine sen bakabilirsin, ama giydirme işini ben yapacağım, anlaşıldı mı?"

"Teşekkür ederim lordum," dedi Willis, kibirli ve küçümseyici tonuna geri dönerek. "Markinin terzisini çağırabilir miyim, yoksa yakında gelecek başka sandıklar da var mı?"

Duncan adama öylece baktı. Bir İngiliz'e bir inç ver . . .

Dokuzuncu Bölüm

Sabrina aile geçmişinin ortaya çıkmasını büyük bir trajedi olarak görmüyordu. Ama Londra'daki insanların tepkileri o kadar komikti ki, Sabrina eğlenmekten çok gülüyordu. İnsanlar ona daha önce sahneye yeni çıkan herhangi biri için ayrılan merakla bakarken, şimdi ona açıkça "*Hala hayatta mısın?*" diyen bakışlar atıyorlardı. *Ama uzun sürmeyeceğini garanti ederim.* Hatta aptal bir kadın onun hayalet olduğunu düşünerek çığlık bile atmıştı. Sabrina, söylentilerin çığlık atanın kulaklarına ulaşmadan önce ne kadar çarpıtılmış olduğunu hayal edebiliyordu.

Londra'da bir koca bulma ihtimali artık tamamen ortadan kalkmıştı elbette. Ne de olsa, kendisine bir varis bulmak için evlenen hangi beyefendi -ki pek çoğunun evlenme nedeni de buydu- o varisi doğuracak kadar uzun yaşamayacak bir eş isterdi ki? Her iki teyzesi de trajedilerden yıllar sonra hâlâ yaşıyordu ve bu da zinciri kırıyordu, ama bunu hesaba katan oldu mu? Hayır, bu kesinlikle sofistike Londra *tonu* tarafından göz ardı edildi.

Ailesi hakkındaki gerçeği kimseye söylemenin bir yararı yoktu. Neye inanmak istiyorlarsa ona inanırlardı ve kanıtlar da inançlarını desteklemiyor muydu? Pek sayılmazdı ama o zaman da gerçekler dedikodu malzemesi olmazdı. Birinin hayatını sona erdirmeye hazır olmadan önce sona erdirme eğiliminin ailede olması gerektiğinde ısrar etmek çok daha ilginçti.

Ne yazık ki, Sabrina'nın büyük büyükbabası Richard tam da bunu yapmış ve bunun trajedisine dayanamayan uçarı karısı da aynı şeyi yapmıştı. Yine de bu her şeyin sonu olabilirdi. Ne de olsa hayatta kalan kızları Lucinda, o sırada güçlü bir yapıya sahip bir kont olan William Lambert ile evliydi ve Hilary ve Alice adında iki kızları vardı. Sabrina'nın babası John henüz doğmamıştı, bu yüzden eski dükün unvanı Lambert'lerin hiç tanışmadığı, ailenin uzak bir başka koluna geçmişti.

En azından aile içinde hiç kimse Lucinda'nın üst kattaki balkondan atladığından ya da kazara düştüğünden emin değildi. William'a bir oğul doğurduktan sonra sağlığı biraz bozulmuştu ve John'un doğumundan sonra aylarca halsiz kalmıştı, bu yüzden ebeveynleriyle aynı yolu seçmiş olması oldukça mümkündü. Ama öyle olsun ya da olmasın, hiç kimse öyle olduğundan bir an bile şüphe etmedi ve böylece skandal yeniden ortaya çıktı ve Hilary ile Alice'in başarılı bir Londra Sezonu geçirme şansını mahvedecek kadar uzun süre ortalıkta kaldı.

Burada bitmeliydi. Ne de olsa ailede artık Kont'un tarafından gelen yeni bir kan vardı. John Elizabeth'le evlendiğinde ve Sabrina bu birliktelikten doğduğunda "küslük" söylentileri de sona ermişti.

Ancak daha sonra anne ve babası bozuk yiyecek tüketme talihsizliğine uğramış ve doktor gelmeden önce ikisi de bu hastalıktan ölmüş. Yemek artıkları verilen köpek bile ölmüş. Mutfak hizmetçilerinden ikisi de yemekten çok az tattıkları için ciddi şekilde rahatsızlanmışlar. Doktorun kendisi kötü yemek olduğunu iddia etti. Ancak zehir içtiklerine dair söylentilerin başlaması uzun sürmedi - kasıtlı olarak.

Hilary ve Alice daha iyi biliyorlardı. Kardeşleri ve karısı birbirlerini sevmiş ve çok mutlu olmuşlardı. En azından ölümleri gerçekten kazaydı. Ama bir kez daha, başka hiç kimse buna inanmayacaktı.

Teyzeleri, skandalın bunca yıl sonra yeniden patlak vermesine çok şaşırılmışlardı, ama Sabrina'dan o kadar umutluydular ki, şimdi bu umutları suya düşmüştü. Kimin o eski skandalı Londra dedikodu değirmenlerine yeniden sokacak kadar acımasız ve kindar olduğunu hayal bile edemiyorlardı, kimin yaptığını bilmek bir şey fark ettirmeyecekti. Olan olmuştu. Ve bu yüzden Londra'da daha fazla kalmanın hiçbir anlamı yoktu.

Sabrina aslında eve dönüyor olmaktan memnundu. Londra'nın tüm o koşuşturmacası ve ışıltısıyla kendisine hiç uymadığını fark etmişti. Çok kalabalıktı, çoğunlukla kirliydi, hava çoğu zaman is ve dumanla kaplıydı. Karla kaplı kırsal kesimde yürüyüş yapmanın bozulmamış temizliğini ve sıcak aylarda insanlar ve çöpler yerine hayvanların ve yeşilliklerin topraksı kokularını çok özliyordu.

En azından bir baloya katılmış olmaktan memnundu, zira evde katılacak başka bir balo bulması pek mümkün değildi ve hakkındaki dedikodular ayyuka çıkmadan önce birkaç partiye daha katılmıştı. En azından şimdi nasıl bir şey olduğunu biliyordu,

Londra'ya. Her zaman merak etmektense bilmek daha iyiydi, bu yüzden yolculuk ona göre tamamen zaman kaybı değildi.

Ve teyzelerinin aksine, şu anda muhtemelen hiç evlenemeyeceği için endişelenmiyordu. Aksine, bir gün iyi bir adam bulacağını, dedikodulardan gerçeği anlayacak kadar zeki birini bulacağını düşünüyordu. Yani atalarından birkaçı gerçekten kendini öldürmüştü. Bu, tüm ailesinin kaderinde aynısını yapmak olduğu anlamına gelmiyordu. Ve eğer kimseyi bulamazsa, bu da büyük bir trajedi olmazdı ve teyzeleri de bunun kanıtıydı.

İronik bir şekilde, ev sahipleri Reid'ler de Yorkshire'a gitme gereği duydular, çünkü yakında oraya gelecek olan Neville Thackeray'in torunuyla tanışmak üzere Summers Glade'de bulunmaları için haber almışlardı. Doğal olarak, hep birlikte seyahat etmeleri önerildi. Bu Leydi Mary'nin fikriydi. Ancak kızı Ophelia, Lambert'lara da Summers Glade'de kendilerine katılmaları için yalvararak iyi bir davranış olarak kabul edilebilecek bir şeyin ötesine geçti.

Alice ve Hilary, Londra'dan neden ayrıldıkları konusunda bu kadar umutsuz olmasalardı ve sağlıklı düşünemeselerdi, şüphesiz teklifi reddederlerdi. Ne de olsa markiyi sevmiyorlardı bile. Ama Ophelia diğer arkadaşlarının çoğunu Summers Glade'e davet ettiğini ve bunun tam bir Gençlik havasında geçeceğini itiraf etti.

Sabrina'nın teyzeleri bunu muhtemelen Sabrina'nın genç bir beyefendinin dikkatini çekmesi son bir şans olarak görüyorlardı, bu yüzden hemen kabul etmişlerdi. Ayrıca Ophelia'nın evlendikten sonra Glade'de vereceği partilerin yeğenleri için daha da büyük bir fırsat olacağını düşünüyorlardı. Bu düşünce onları biraz olsun neşelendirmişti, bu yüzden Sabrina'nın itiraz edecek hali yoktu, ama en azından Birmingdale Markisi'nin şahsi daveti olmadan ona gitmenin uygunsuzluğunu görüyordu.

Sabrina da Ophelia'nın onları ve yığın başka insanı Summers Glade'e davet etmesindeki gerçek nedenlerden habersiz değildi. Londra Mevsimi'nden uzaklaştırıldığı için çok öfkeliydi ve bunu kimin bildiğine aldırmiyordu; bu da "Mevsim "i ona getirmenin aptalca bir yoluydu. Daha da önemlisi, belli ki cesaretini artırmak için takviyeye ihtiyacı hissetmişti ama sonra ailesinin onu evlenmeye zorladığı İskoçyalı barbardan korktuğunu açıkça belirtmişti.

Sabrina, Ophelia'nın nişanlısından kurtulma yönteminden hâlâ öğreniyor olsa da, biraz anlayış gösteriyordu. Ne de olsa bu çağda hiç görmediğin biriyle evlenmek için nişanlanmak çok demode bir şeydi. Korkusu anlaşılabilirdi.

Ophelia aşk evliliği yapmak istediğini söyleseydi, Sabrina ona daha fazla sempati duyabilirdi, ama anlaşılan öncelikler listesinde bu hiç yoktu. Sadece markinin torununun kendisine uygun olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyordu ve ayrıca onunkinden daha büyük bir unvan istiyordu. Etrafta daha büyük bir unvana sahip olmaya uygun çok fazla genç dük olmaması konunun dışındaydı. Aklına bir prens, hatta bir kral bile bulabileceğinden emindi. Kendini bu kadar yükseklerde görüyordu.

Yine de Glade'in sert yüzlü kâhyasıyla karşılaşmak oldukça utanç verici bir andı; üç kişiden fazla ziyaretçi beklemiyordu ama bunun yerine sekiz kişiyle karşılaştı -Ophelia'nın hayranlarından ikisi yolda onlara katılmıştı ve daha fazlası da gelecekti. Ophelia bunu da her zamanki gibi halletmiş, adamı bir hizmetli olarak görmezden gelmişti.

"Eğer burada kalmam gerekiyorsa," dedi ona, "arkadaşlarım da kalmalı. Nadiren ziyaretçisiz kalırım, bu yüzden buna alışmanız gerekecek."

Neyse ki Ophelia'nın anne ve babası hâlâ dışarıdaydı ve kibirli sözleri duymamışlardı, yoksa muhtemelen azar işitecekti. Kâhyanın bakışı markinin bunu duyacağını açıkça gösteriyordu. Ophelia hiç şüphesiz öyle umuyordu. Markinin kendisinden hoşlanmasını istemiyordu. Ya o ya da torunu bu istenmeyen nişanı sona erdirebilecekleri zaman, bu sonu hızlandırmak için her ikisine de nahoş davranmaya kararlıydı.

En azından Sabrina ve teyzeleri, en kötü şey olur da marki hepsini kapı dışarı ederse çok uzağa gitmek zorunda kalmayacaklardı. Yakındaki küçük Oxbow kasabasına daha yakın olan kendi evleri sadece yirmi dakika uzaklıktaydı, bu yüzden gece bile olsa oradan ayrılmak hiç de zor olmayacaktı. Lord Neville'in yakında torun sahibi olacak gelinini şımartmaya niyetli olup olmayacağını bekleyip görmeleri gerekecekti.

Onuncu Bölüm

Londra'dan gelen misafirlerden habersiz olan Duncan ve büyükbabası o anda üst katta ilk kez bir araya geliyorlardı. Duncan, Neville'in oturma odasında onu beklemekte ısrar ederken, Neville'in uşağı

Marki'nin alışlagelmiş kalkış saatinden daha erken uyandırmayı reddetmişti. Böylece Duncan neredeyse iki saat boyunca yaşlı adamın kendini toparlayıp ortaya çıkmasını beklemişti.

Ama sonunda bunu yapmıştı ve dışarı çıkarken yüzü kıpkırmızı olan uşak, Neville'i daha önce uyandırmadığı için belli ki azar işitmişti. Duncan'ın beklemekten rahatsız olduğu söylenemezdi, çünkü Neville'in kişisel oturma odasında bulunması için önemli olduğunu düşündüğü eşyaları incelemek için zaman kazanmıştı.

Bir duvardaki tuhaf Afrika eserleri Neville'in hayatının bir döneminde o kıtayı ziyaret etmiş olduğunu ya da ziyaret etmiş olmayı dilediğini düşündürüyordu. Odanın bir başka köşesi Çin sanatıyla doluydu; şöminenin etrafında ise Mısır'a ait şeyler vardı. Neville ya seyahat etmeyi seviyordu ya da sıra dışı sanat eserleri koleksiyoncusuydu.

Ancak mobilyalar evin her yerinde yaygın olan Fransız tarzındaydı. Masa o kadar zarif görünüyordu ki, Duncan dirseğinden alacağı en ufak bir ağırlığın masayı yere düşürebileceği endişesiyle onu kullanmaya korkardı. Masanın üzerinde iki minyatür portre vardı; bunlardan birini annesinin genç bir kadıken, Donald'la evlenmek için evden ayrılmadan önce çizilmiş olduğunu fark etti. Diğer ise parlak kızıl saçlı bir çocuğa aitti.

İkinci resim Duncan'ın duraklamasına ve öylece bakakalmasına neden oldu. Kendisi de çizmiş *olabilirdi*, ama çevresinde bu resmi çizmiş olabilecek birini hatırlamıyordu. Bu bir poz değildi, dışarıda oyun oynayan bir erkek çocuktı, onu izleyen herhangi birinden habersizdi. Duncan'ın saçları da çocukken o kadar parlaktı ama şimdi o rengin yakınından bile geçmiyordu, yaşlandıkça epeyce koyulaşmıştı. saçlar dışında hiçbir benzerlik göremiyordu ama bu ressamın hatası olabilirdi ve içten içe portre olduğunu bildiği halde bunun kendi portresi olmaması için nedenler bulmaya çalışıyordu.

Duncan'ın hayatı boyunca bir kez bile onu görmeye ya da onunla iletişim kurmaya çalışmamışken, Neville'in neden buna sahip olduğunu ya da bunu istediğini anlayamıyordu. Archie'ye yazmıştı ama biricik torununa hiç yazmamıştı ki bu da Duncan'a göre Neville'in onun hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu. O söz verilmiş bir varlıktı ve Neville muhtemelen onu sanat eserlerinden birinden farklı görmüyordu, değerli ve kıymetliydi, ama işin içinde duygusallık yoktu.

Şimdi birbirlerini ilk kez görüyorlardı - Neville yatak odasına açılan kapıda duraklamış ve daha fazla ilerlememişti - ikisi de sadece bakıyorlardı, her biri diğerinin beklediği gibi olmamasına şaşırmişti.

Neville'in saçlarının tamamı gümüş beyazı rengindeydi ve günümüz tarzına uygun olarak kulağının hemen altından kesilmişti. Ve zarif bir şekilde yaşlanmıştı. Yaşının epey ilerlemiş olduğuna şüphe yoktu ama yine de çok az kırışıklığı vardı ve gözleri keskin bir şekilde uyanıktı. Taktığı gümüş keçi sakalıyla, zayıflığı ya da onun durumunda zayıflık olarak kabul edilebilecek şey ve boyunun kısalığı da buna eklendiğinde çok seçkin bir görünümü vardı. Yine de duruşu çok dikti. Aslında Henry'nin ima ettiği gibi ölüm döşesindeki bir adam değildi bu. Tam tersine. Neville gayet sağlıklı görünüyordu.

Neville'in ilk söylediği şey, "Beklediğimden daha büyüksün," oldu.

Duncan da aynı şekilde cevap verdi: "Beklediğim kadar yaşlı değilsin. -Ne de hastalıklı."

Bu sözler şaşkın sessizliği bozdu. Neville odaya girdi, adımları hızlıydı ama küçük masasının arkasındaki sandalyeye otururken iç geçirdi.

Duncan odada, baksa bile kırılmayacakmış gibi görünen bir sandalye bulamayınca şöminenin önüne geçti. Kötü bir seçim olduğunu hemen fark etti, çünkü ateş o gelmeden önce de güçlü bir şekilde yanıyordu ve hâlâ yanıyordu, odayı rahatsız edici derecede sıcak ve şöminenin yanında dayanılmaz derecede sıcak yapıyordu.

Onun yerine pencerelerden birine yöneldi ve açmaya başladı - odadaki üç pencere de sıkıca kapalıydı.

"Lütfen yapmayın," diye Neville onu durdurdu ve Duncan'ın sorgulayan bakışlarından sonra biraz mahcup bir ses tonuyla ekledi, "Hava akımlarına karşı uyarıldım. Doktorlarım ciğerlerimin yeni bir tıkanıklığa daha dayanamayacağını düşünüyorlar. Ne yazık ki bu da sık sık gittiğim odaların gereğinden fazla sıcak tutulması anlamına geliyor."

"Demek hastaydın?"

"Geçen kışın tamamını yatakta geçirdim. Bu yıl daha iyiyim."

Duncan başını salladı. Gayet açık bir şekilde söylenmişti. Neville gerçeklerden yakınmıyordu, sadece anlatıyordu. Duncan pencerenin yanında, en azından biraz daha serin olan, ama ateşin yanında durduktan sonra yeterince serin olmayan bir yerde kaldı. Şimdi terliyordu, ceketini silkti.

Neville onu izlerken, "Sanırım bu boyu babandan almışsın, bir de saçlarını," dedi.

"Gözlerin bende, bana öyle söylendi."

"Onları görebilmem için daha yakına gelebilir misiniz?"

Neredeyse bir yalvarış biçimindeki bu soru Duncan'ı şaşırttı. "Gözlerin o kadar iyi görmüyor mu?"

"Gözlüğüm var," dedi Neville homurdanarak, "sadece sürekli yanlış yere koyuyorum."

Archie'yi hatırlatan bu yeni ses tonu Duncan'ı neredeyse rahatlatıyordu. Kendisine zihinsel olarak bu yaşlı adamın onu büyüten ve sevgisini kazanan büyükbabası olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Hayatının hiçbir zaman bir parçası olmayan bu adam onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ama öne çıktı ve Neville'in masasının tam karşısında durdu. Ve Neville'in onu yakından incelemesinden oldukça rahatsız oldu. Aklına kıpırdanmak geldi, kesinlikle yapmak istediği şey buydu, yine de kıpırdamadan durmayı başardı.

"Elizabeth seni şimdi görebilseydi seninle gurur duyardı."

Bu bir tür iltifattı, annesinden değil Neville'den gelmişti. Duncan'ın gururunu okşamaktan çok onu sinirlendiren bir etkisi oldu.

"Peki evlendikten sonra onu bir daha görmediğinizde ne hissedeceğinizi nereden bileceksiniz?"

Acı açıkça belli oluyordu. Neville'in bunu duymaması için sağır olması gerekirdi ve ilerlemiş yaşına rağmen diğer duyuları zayıflıyor olabilirdi ama işitme duyusu değil. Kaskatı kesildi. Eğer geçmişten bahsetmek isteseydi, fikrini değiştirirdi.

Aniden, "Leydi Ophelia ve ailesi bugün gelecek. Onu etkilemek için çaba harcamanız bizim yararımıza olacaktır. Her ne kadar bu evlilikten sizden daha fazla fayda sağlayacak olsa da, Londra kalabalığı arasında son derece popüler olduğunu ve sayısız başka teklif aldığını öğrendim, bu yüzden düğüne kadar onu mutlu etmemiz gerekecek. Günümüzün gençleri," diye ekledi tiksintiyle, "bir hevesle verdikleri sözleri bozmaktan çekinmiyorlar."

Duncan bu son sözün sadece onun iyiliği için söylenmiş olup olmadığını merak etti. Kan bağı olabilirdi ama Neville, "sözünü yerine getirme" zamanından önce onunla mektupla bile olsa iletişim kurmak için hiçbir çaba göstermemişti ve o zaman bile Duncan'a değil, Archie'ye yazmıştı. Duncan'ın nasıl bir adama dönüştüğünü bilmesinin hiçbir yolu yoktu - Archie

ona anlatmıştı. Archie'nin Neville'e, aralarında geçen onca mektupta kendisi hakkında neler anlattığını merak ederek kaşlarını çatı.

"Söz verdiğim zaman sözümünden dönmem, ama henüz bir söz vermedim."

Şaşkın bakış. "Sör Henry size nişanlandığınızı söylemedi mi?"

"Bana *sizin yaptığınız* nişanı anlattı, ki bunu ben yapmadım. Lord Neville, burada duran kişinin yetişkin bir adam olduğunu, kendisi için karar verilmesi gereken bir delikanlı olmadığını biliyor musunuz? Annemin hatırı için buradayım. Archie'nin iyiliği için evleneceğim, çünkü o bunun çabuk olmasını istiyor gibi görünüyor. Ama gelinimi kendim seçeceğim. Leydi Ophelia'nız bana uygunsa, onunla evlenebilirim bile, ama kendim karar verene kadar hiçbir şekilde bunu yapmaya kararlı değilim."

"Anlıyorum," dedi Neville yavaşça, sertçe. "Buraya omzunda bir çiple geldin-"

"Sizce de öyle mi? Ben olsam burada olmaktan hiç hoşlanmadığımı söylerdim. Birisi -sen, Archie, *annem*- Sir Henry'den daha önce o sözünü bana söylemeliydi."

Duncan daha sonra pişman olacağı daha fazla şey söyleyemeden odadan çıktı. Gerçek duygularını açığa vurmamalıydı. Bunu yapmak istememişti, en azından bu kadar erken değil.

On Birinci Bölüm

Sabrina'nın bulduğu ilk fırsatta güzel bir yürüyüş için dışarı çıkması şaşırtıcı değildi. Mevsimleri severdi, dördünü de ve en soğuk olduğu zamanlarda bile tempolu bir yürüyüşün tadını çıkarabilirdi. En sert ya da en güzel haliyle doğa onun için her zaman bir mucizeydi. Saklanmak için kaçmak yerine yüzünü yağmura çevirmekten, rüzgârı saçlarında, güneşi yanaklarında hissetmekten zevk alırdı. Teyzeleri çocukken onunla peri kanı taşıdığı ve sadece kanatlarını kaybetmiş olduğu konusunda dalga geçmişti.

Geçmişte yürüyüşlerinden birinde diğer yönden gelirken bazen durduğu tepeye tırmandı. Summers Glade'e daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştı ama bu tepe her zaman Lord Neville'in geniş arazisinin mükemmel bir manzarasını sunmuştu. Burayı her mevsimde görmüştü, bu yüzden şu anki kasvetli görüntüsünün ilkbaharda, etrafındaki görkemli yaşlı ağaçlar yeniden yeşil örtülerini giydiğinde değişeceğini biliyordu.

Gerçekten de çok güzel, eski bir evdi ve şimdi içini de gördüğüne göre oldukça etkilenmişti. Lord Neville'in, Lambert'ler gibi onu ve evini her zaman çok merak etmiş olan komşularına göstermek için daha sık ağırlamaması utanç vericiydi.

Elbette, şu anda gerçekten eğlenmiyordu, ancak beklenmedik türden misafirleri vardı. Gerçi onları ağırlayıp ağırlamayacağı hâlâ bir spekülasyon konusuydu. Aslında Sabrina yürüyüşten döndüğünde teyzelerini bir kez daha toplanırken bulabilirdi. Bu onu pek rahatsız etmeyecekti ama bunca yıl çok yakınında yaşayıp uzaktan bile olsa hiç görmediği saygıdeğer Lord Neville'le nihayet tanışmayı dört gözle *bekliyordu*.

Ama her halükârda geri dönüp öğrenmek için acelesi yoktu ve tepenin zirvesine ulaştığında, alabileceği ot veya kir lekelerini düşünmeden oturdu ve sadece manzaranın tadını çıkardı. Teyzeleri arkadaşlarına Sabrina'nın çocukken giysilerinin hiç eskimediğinden, çünkü büyüme nedeniyle değiştirilmeleri gerekmeden çok önce çalı çırpı yırtıkları ya da çimen lekeleriyle mahvolduklarından yakınırlardı.

Bu konuda dikkatsiz davranmıştı ve hala da öyleydi ama başkaları tarafından algılanan görünüşü hiçbir zaman endişe listesinde üst sıralarda yer almamıştı. Üzerinde çalışılacak ya da geliştirilecek pek bir şey yokken, neden uğraşarak zaman harcasındı ki?

Bone'sini çıkardı ve yanındaki yere bıraktı. Kurdeleler hâlâ elinde olmasaydı uçup gidecekti ama farkına varmadan yerde zıpladı ve epeyce parçalandı. Saçlarını yakalayıp başının etrafında her yöne savuran rüzgârı daha iyi hissedebilmek için gözlerini kapatmıştı. Bir tutam burnunun üzerinden geçip gıdıklandığında kıkırdadı.

Yine de gözlerinin kapalı olması ve rüzgârın kulaklarını tırmalaması, atlının geldiğini görmemesinin ya da duymamasının ve neredeyse ezilecek olmasının nedeni değildi. Atlı, arkasındaki tepenin diğer tarafından o kadar hızlı gelmişti ki, ikisi de farkına varmadan ona yetişmişti.

Gerçekten de kıl payı kurtulmuştu, o kadar kıl payı kurtulmuştu ki at şaha kalkıp ondan kaçmak için yana savrulduğunda toynakları tam kaputunun üstüne inmişti. Bunu henüz fark etmemişti. Yoldan yuvarlanmakla kadar meşguldü ki, bunu yapmak ağır eteklerinin altında ayağını bulmaya çalışmaktan daha hızlıydı.

Ama yerde yuvarlanan tek kişi o değildi. Binici, atı şaha kalktığında ve tepenin keskin bir şekilde alçalmaya başladığı yere indiğinde, düz bir zemin bulamamış ve bu yüzden kendini durduramadan önce biraz yuvarlanmıştı.

Yine de ilk toparlanan ve ayağa kalkan Sabrina oldu. Adam bacaklarını iki yana açmış oturuyordu, biraz şaşkın görünüyordu ya da en azından muhtemelen ne olduğunu merak ediyordu. At homurdanarak uzaklaştı ama fazla uzağa gitmedi. Sabrina'nın başlığını yanına aldı, olduğu gibi ayağına yapışmıştı ve şimdi üzerinde fark ettiği ipek çiçekleri yemeye çalışıyordu.

Orada oturan iri bir adamdı. İlk olarak bunu etti, kısa kışlık paltosunun kalınlığı geniş omuzlarını vurguluyordu. Ama asıl baktığı adamın bacaklarıydı. Elinde değildi, giydiği eteğin ve çizmelerinin arasında bir şekilde çıplaktılar, en azından dizleri öyleydi.

Kışın kilt giymek ne kadar alışılmadık bir şeydi. Daha önce de Oxbow'dan geçip güneye ya da kuzeye dönen İskoçları kilt giyerken görmüştü ama sadece yazın. Çoğu daha sert mevsimler için daha sıcak giyinmeyi tercih ederdi. Soğuğu hissetmiyor muydu?

Onun kim olabileceğini biliyordu, Ophelia'nın nişanlısı. İskoç eteği ve koyu kırmızı saçları onun en azından İskoç olduğunu gösteriyordu ve Summers Glade, onun gittiği yön, bir İskoç bekliyordu. Ve aman Tanrım, Ophelia Çağıracak ve muhtemelen ondan kurtulmak isteme konusundaki fikrini hemen değiştirecekti. Adam bu kadar yakışıklıyken, Sabrina'nın bile nefesini kesmişken nasıl değiştirmesin ki?

Ayağa kalktı, sadece iri değil, aynı zamanda çok da uzun boylu olması onu şaşırttı. Eteğinin tozunu öyle bir aldı ki kalçasının bir kısmı göründü ve Sabrina'nın kızarmasına neden oldu. Gerçi adam onu henüz fark etmemişti ve öyle bile olsa, yanakları rüzgâr yüzünden yeterince pembeleşmiş olduğundan kızarması pek bir şey değiştirmeyecekti.

"İyi misin?"

Onunla yüzleşmek için döndü. "Demek buradasın. Bunu sana benim sormam gerekirdi. Neredeyse geç olana kadar orada oturduğunu görmedim."

Ona gülümsedi. Sesi biraz derin olsa da aksanlı konuşması hafıf ve hoştu. Yine de kulağına garip gelen ama lirik olan bu ses hoşuna gitmişti. Ve o gözler, öyle koyu bir maviydi ki, şimdi doğrudan ona baktıkları için oldukça rahatsız ediciydi.

"Ben de öyle anladım."

"Özür dilerim. Canavarla pek iyi anlaşıyoruz," dedi ve ata hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Ama başlangıçta pek ata binen biri değilimdir, mesafe uzak değilse yürümeyi tercih ederim."

Ne tesadüf. Tam olarak onun duyguları. Ata binebiliyordu, hem de çok iyi. Çocukken ona öğretilmişti, tabii ki başarılarını tamamlayan bir şey olarak. Sadece yan eyerleri oldukça rahatsız buluyordu ve ayrıca Tanrı'nın kullanmasını istediği iki sağlam bacağı vardı.

Mesafeden bahsetmesi onu "Summers Glade'e yeni mi geliyorsunuz?" diye sormaya itti.

Tepenin aşağısındaki eve baktı, bir kez daha baktı, sonra da şöyle dedi: "Hayır, sadece biraz stres atmam gerekiyordu ve oradaki aygırın beni ağırlayabileceğini düşündüm. Aptalca bir düşünce. Ata binmenin bana kolaylıktan çok sıkıntı getireceğini bilmeliydim."

Kadın kıkırdadı. Bu, Duncan'ın ona ikinci kez, ilkinden daha yakından bakmasına neden oldu.

Uzun kahverengi saçları bir o yana bir bu yana savrulmuş, pejmürde bir genç kızdı ama adam onun edep yoksunluğunu oldukça çekici buluyordu. Ufak tefekti ama boynundan ayağına kadar onu örten uzun paltosu bile göğüslerinin dolgunluğunu gizleyememişti. İki düğmesinin eksik olduğunu fark etti. Şimdiye kadar gördüğü en güzel leylak rengi gözleri fark etti.

Aklına bir düşünce geldi ve bunu aniden dile getirdi. "Siz Leydi Ophelia mısınız acaba?"

"Aman Tanrım, hayır, ama sen hakkında çok şey duyduğum Dağlı barbar olmalısın."

Bazı nedenlerden dolayı alınmadı. Belki de bunu söylerken güzel gözlerindeki pırıltıdan dolayı. Belli ki kendisiyle ilgili olarak kullanılan "barbar" terimiyle eğleniyordu ve o da onun eğlencesiyle eğleniyordu.

Normalde kışın giymeyeceği İskoç eteğini de Neville'in yararına, İskoç şeyleri İngilizlere tercih ettiğini göstermek için giymişti. Gerçi başkaları tarafından, yılın bu zamanı düşünüldüğünde barbarca bir ifade olarak görülebilirdi, bu önemsiz İngiliz soğuğu onu rahatsız edemezdi. Ama şimdi bunu düşünecek kadar sakinleştiği için bu da eğlenceliydi.

Bu yüzden ses tonunda biraz mizahla, "Evet, o ben oluyorum," dedi.

"Düşündüğüm kadar yaşlı değilsin," diye devam etti.

Kumral kaşlarını kaldırarak, "Kaç yaşındaydı?" sordu. "En az kırk."

"Kırk!" diye kükredi.

Kahkaha tufanı bulaşıcıydı. Duncan onunla birlikte kıkırdamamayı başardı ve bunun yerine ona sert bir bakış atmayı tercih etti.

"O zaman benimle alay mı ediyordun?"

dedi. "O zaman belli miydi?"

"Bu kadar cesur tanıdığım pek kimse yok."

Ona gülümsedi. "Senin söylendiği gibi bir barbar olduğundan şüpheliyim ama ben de söylendiği gibi yürüyen bir hayalet değilim. Söylentiler ve dedikodularla ilgili garip bir şey. Gerçeklerle çok nadiren ilgilenirler, ancak çoğu zaman gerçekmiş gibi kabul edilirler."

"Demek Neville bir barbar bekliyordu, öyle mi?" Duncan söyledi.

Ona göz kırptı, sonra tekrar güldü. "Aman Tanrım, bundan hiç şüphem yok. Büyükbaban olarak seni yeterince tanıdığı için daha iyi bilirdi, değil mi? Hayır, hayır, sizinle henüz tanışmamış ama geleceğinizi bilenler, İskoçya'nın dağlık bölgelerinin şimdiye kadar uygarlaşmış olması gerektiğini kanıtlamak için İngiltere'ye bu kadar az kişi gelmişken, bir İskoç'u merak etmeye yatkın olabilirler ve Tanrım, bu oldukça ağız doluydu, değil mi?"

Duncan karşılık olarak hırlamak üzereydi. Büyükbabasının onu tanıması gerektiği varsayımı onu gerçekten çok . Ama kadının söylediklerinin geri kalanını o kadar eğlenceli bulmuştu ki, aslında bu onu tekrar rahatlatmıştı, o kadar ki Yaylalar'ın *neye* benzediğine ciddi bir şekilde değinmek yerine ona karşılık vermek istemişti.

"Öyle olmak zorunda mı?"

dedi. "Ne?"

"Medeni."

Bunu dikkatle düşünür gibi oldu, sonra da mantıklı bir şekilde cevap verdi: "İngiltere kadar medeni olmayabilir elbette. Ama hala gerçekten barbar türden barbarlar ürettiğinden şüpheliyim. Kendine bir baksana. Yoksa savaş boyalarını getirmeyi mi unuttun?"

Bir kahkaha patlattı. İki büküm oldu. Gözlerinden akan yaşları silmek zorunda kaldı.

Ama biraz sakinleştğinde, kızın kaşlarını çatarak ona baktığını fark etti ve sonra çok ciddi bir şekilde, "Unuttun, değil mi? Unuttun."

Bu sefer o kadar çok güldü ki yere yığıldı. Ve gülmesi bittiğinde kendini... neredeyse normal hissetti, içini kemiren acı en azından şimdilik gitmişti. Ve şimdi takındığı muzip sırıtışı gördü, bu da onunla yine dalga geçmekten başka bir şey yapmadığını kanıtlıyordu.

Bu genç kız tam bir cevherdi, kesinlikle İngiliz kızlarından beklediği gibi değildi. Diğerleri de onun gibi olsaydı, biriyle evlenmeyi o kadar da nahoş bulmayabilirdi.

On İkinci Bölüm

Neville'in misafirleri -ki gün ilerledikçe sayıları bir hayli artmıştı- apar topar gönderilmemelerinin tek nedeninin, Neville'in, felaketle sonuçlanan ilk karşılaşmalarından sonra torunuyla bir daha tek başına uğraşmak zorunda kalmayacağı için aslında rahatlamış olması olduğunu bilmiyorlardı. Genç insanlarla dolu bir evin -ki gelenlerin çoğunun Duncan'ın yaşına yakın olduğu bilgisini almıştı- çocuğu yeterince eğlendireceğini ve orada kendini daha rahat hissedeceğini umuyordu.

Durumun böyle olmadığı, Duncan'ın bu İngiltere seyahatine içerlediği çok açıktı. Gariptir ki Neville, varisinin onun varisi *olmak* istemeyebileceğini hiç düşünmemişti. Bununla nasıl başa çıkacağından ya da torununun mirasın getireceği sorumlulukları üstlenmeye daha yatkın olmasını nasıl sağlayacağından emin değildi.

Duncan'ın öğrenmesi gereken çok şey vardı ama belki de hemen başlamanın zamanı değildi. Evliliği tamamlayıp aradan çıkarmak daha iyi bir başlangıç olabilirdi, çünkü Duncan bunu kabul etmiş görünüyordu - *Archie'nin* iyiliği için.

Çocuğun İskoç akrabasını memnun etmeye oldukça istekli olmasına rağmen İngiliz akrabasını memnun etmemesi Neville'i hâlâ çileden çıkarıyordu. Beklediği gibi, diye düşündü, ama yine de bundan hoşlanmamıştı. Yine de Archibald'ın oğlanı evlenmeye ikna etmiş olmasına minnettardı. Bu evlilik tamamlanıp bir çocuk sahibi olana kadar rahatlamayacaktı, çünkü yaşlı İskoç'un, Neville ölür ölmez Duncan'ın ilk oğluyla yeni bir varis bulamazsa, Duncan'ı Dağlık Bölge'ye geri çekmeye çalışacağından korkuyordu.

Temelsiz bir korku değildi. Archibald MacTavish'le olan iletişimi açık bir göstergeye yol açmıştı. Adam çok sahipleniciydi.

ve taleplerinde çok inatçı ve bükölmezdi. Neville, İskoç'un önerdiği gibi mirasçıların bu şekilde bölünmesinden hoşlanmamıştı. Elizabeth'in, delikanlının mirasını talep etmek ve yönetmek için İngiltere'ye geleceğine dair verdiği söz ne olursa olsun, Duncan onun tek varisiydi.

Aynı zamanda Archibald'ın tek varisi olması Neville için sorun teşkil etmiyordu. Duncan'ın zamanını biri ya da diğeri arasında bölüştürmesi gerektiğinde iki büyük mülkü denetlemek için yöneticiler tutulabilirdi. Neville'in mülkleri sürekli gözetim gerektirecek kadar karmaşık değildi. Duncan'ın kendini tamamen tek bir ülkeye adanması iyi olurdu ama İngilizler uzun zamandır hem uzak yerlerde hem de kendi ülkelerinde mülk sahibi olmaya alışmışlardı.

Ancak bu tartışmalı bir konuydu. İskoçyalı açıkça Elizabeth'in verdiği söz yüzünden Duncan'ı kaybettiğini düşünüyordu ve bu yüzden kendisine yeni bir varis verecek olan soyun devamında ısrar ediyordu. En azından Neville bu konuda hemfikirdi. Hangi erkek kendisi ölmeden *önce* soyunun devam edeceğini ve bilmek istemezdi ki? Duncan'ın çok sayıda çocuk doğurması her iki erkeği de bu konuda güvence altına alacaktı, ama bu üretime bir an önce başlaması şartıyla.

Neville oğlan için seçtiği gelinden memnundu. Muhtemelen söz vermeden önce onunla tanışmak için çaba sarf etmeliydi ama Archibald'ın, sanki gelin seçerken önemli olan tek şey buymuş gibi, sahip olunabilecek *en* güzel gelin konusunda ısrar etmesine hâlâ o kadar kızgındı ki, ajanları onun tam da öyle olduğuna söz verdiğinde, hemen ailesiyle temasa geçmişti.

Ama o öğleden sonra onunla ilk kez karşılaştığında hiç de hoşnutsuz olmamıştı. Ophelia Reid kesinlikle hakkında çıkan haberlerde iddia edildiği kadar güzeldi. Biraz sert ve kibirli görünmüş olabilirdi ama bu, müstakbel kayınvalidesiyle tanışırken yaşadığı gerginliğe bağlanabilirdi.

Ve ona göre kibirli gurur tamamen kötü bir şey değildi. Neville'in de zaman zaman bu izlenimi verdiği biliniyordu. Kiminle uğraştığına bağlı olarak, bir miktar küçümseme yararlı olabilirdi. Ama Duncan'ın onu bir kez gördüğünde çok beğeneceğinden emindi. Ve gerçekten de önemli olan tek şey, çocuğun geliniyle mutlu olmasıydı.

Sabrina, Ophelia'nın Duncan MacTavish'i gördüğünde onun hakkındaki fikrini değiştireceği varsayımında oldukça haklı *olabilirdi*. Yalnız ve farklı koşullar altında tanışabilselerdi, pekâlâ değişebilirdi.

Ama kaderin cilvesine bakın ki, Duncan hepsinin toplandığı salonda ortaya çıktığında Ophelia'nın etrafı arkadaşları ve hayranlarıyla çevriliydi. Yolculuktan yeni dönmüş olan Duncan'ın üzerinde hâlâ Neville'in yararı için giydiği kıyafetler vardı ve Ophelia bunları Duncan hakkında başlattığı asılsız dedikoduların doğrulanması olarak gördü. Ne yazık ki arkadaşları da öyle düşünüyordu.

"Aman Tanrım, etek giymiş," fısıldadı yanındaki.

"Bu İskoçya'da gayet kabul edilebilir bir kıyafet," diye belirtmeye çalıştı birisi. "Buna a-" deniyor.

"Bu lanet bir etek. Marki'nin akrabasının tahmin ettiğim kadar barbar olamayacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre yanılmışım ve öyleymiş."

Ophelia utanmıştı, bu durumdan nefret ediyordu. Duncan MacTavish'le başka şekillerde alay etmek zorunda kalmayı, onun hakkında yaydığı dedikoduların doğru çıkmasını beklemiyordu. Bu yüzden onu gerçekten net göremiyordu. İskoç eteğini ve rüzgârla savrulan koyu kumral saçlarındaki kırmızı tonları görüyor, ironik bir şekilde haklı çıkmasından başka bir şey göremiyordu.

Bir yandan da rahatlamıştı. Ailesi artık bir İskoçyalı'nın, en azından barbar bir İskoçyalı'nın, onun için uygun olmayacağını görmek zorundaydı. Söylentileri duymuşlardı. Bundan emin olmuştu. Ama doğru olamayacaklarını söyleyerek alay etmişlerdi. Şimdi alay etmiyorlardı.

Ama öte yandan, bir söylentiye kontrol etmek ve onun sizin yararınıza çalışmasını sağlamak bir şeydi, ama onun doğruluğuna yakalanmak bambaşka bir şeydi

-Ve bunun utancı. Ve Ophelia utançtan nefret ederdi. Pembe yanaklar ona hiç yakışmıyordu.

Bu yüzden Duncan kapı aralığından odayı bir süre izledikten sonra ortaya çıkıp ona abartılı bir selam verdikten sonra, "Yaratılmışlar arasında senden daha güzel bir genç kız olamayacağına göre, sen Leydi Ophelia olmalısın," dediğinde oldukça sinirlenmişti.

Onu yeterince iyi anlamıştı ama "İltifatlarını İngilizce olarak yapabildiğin zaman, onlara dikkat edebilirim. Deneyebilirsin

Yoksa siz İskoçyalılar gerçekten kadın gibi görünmeyi mi tercih ediyorsunuz?"

İskoç eteğinin kadınsı bir yanı olduğunu ima etmek hayal edilebilecek en ağır hakaretti. Yine de Duncan bunu İngiliz cehaletine bağlayarak onu affedebilirdi, eğer bunu etki yaratmak için söylememiş olsaydı. Duncan bu etkiyi, dinleyicilerden gelen kahkahaları ve kıkırdamaları ya da bunu duyduğunda onun kendini beğenmiş bakışlarını kaçıramazdı.

Yine de utancı açıktı ve görünüşe göre tam da onun umduğu şeydi. Nedenini hayal bile edemiyordu, artık bir önemi de yoktu. Yine de ilk başta hissettikleri -heyecanlanmış, şaşırmış, hatta minnettar olmuş ve bu muhteşem gelin için büyükbabasına teşekkür etmek zorunda kalacağını kabullenmişti- bu darbeyi daha da kötüleştirmişti.

Onu ilk gördüğünde gerçekten şaşırmış ve güzelliği karşısında gözleri kamaşmış olabilirdi - gerçekten de görülmeye değer bir manzaraydı. Ama tam o anda, onun gözünde daha çirkin olamazdı.

Ona başka bir şey söylemedi. Topuklarının üzerinde döndü ve büyükbabasını aramak için odadan çıktı ve onu hemen buldu, çünkü Neville misafirlerine katılmak için merdivenlerden iniyordu.

Duncan yukarı çıkarken hiç duraksamadı, sadece "O olmaz," dedi.

Ses tonundaki kesinlik karşısında önce şok olan Neville, nedenini öğrenmek için Duncan'ın peşine düşebilirdi. Ama şimdiye kadar pek de dostane olmayan ilişkilerini göz önünde bulundurarak, bunu başka yollardan öğrenmeye karar verdi.

Ophelia Reid'den çok memnun olan Neville anlaşılır bir şekilde sinirlenmişti ve mükemmel gelini bulmak için bir yıldan fazla süren çabalarını mahvedecek ne olduğunu bilmek istiyordu. Aşağıdaki salonda görev yapmakta olan ve her şeyi bilme konusunda onu hiç yanıltmamış olan uşağına işaret etti. Bu kez de durum farklı değildi, çünkü salonda konuşulanları kelimesi kelimesine öğrenmişti.

Cehaletini yüksek sesle dile getirmekten daha iyisini bilemeyecek kadar aptaldı. Güzellik arzu edilen bir şeydi, ama böyle bir aptallıkla birlikte geldiğinde değil. Duncan çok haklıydı, hiç yakışmıyordu.

On Üçüncü Bölüm

Duncan, Sabrina'yı tepede bırakarak atını sürmüştü ama onun da kendisiyle aynı yöne gideceğini bilmiyordu. Ve o da

Takip etmek için acelesi yoktu, tam tersine. Tekrar yerine oturdu ve adamın kendisine söylediği her bir şeyi tek tek gözden geçirip hafızasında sonsuza kadar saklarken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

Onun için ne kadar *heyecan verici* bir öğleden sonraydı, hatırlayabildiği en heyecan verici öğleden sonraydı ama daha önce hiç bu kadar yakışıklı bir adamla zaman geçirmemiş ve söylememişti. Ve karmaşık. Onunla birlikte gülmek ya da gülümsemek *istememişti*. Onu güldürmek için ekstra çaba sarf etmesi gerekmişti. Ve o gittikten sonra, onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olabileceğini merak etti.

Ama yanından ayrılırken gülümsüyordu ve bu onu söyleyebileceğinden çok daha fazla memnun etmişti, onun ruh halini hafifletmişti, çünkü ondan hoşlanmıştı. Genelde böyle bir yargıya bu kadar çabuk varmazdı ama onun durumunda , sesinden, gülümsemesinden, serbest bıraktığında mizah duygusundan ve elbette görünüşünden hoşlanmamak zordu. Adam onun hislerini sayısız şekilde rahatsız etmişti ama yine de onun yanında geçirdiği her andan keyif almıştı.

Ama hayal görmüyordu. Onun gibi bir adam onun gibiler için değildi; dünyanın Ophelias'ları içindi. Böyle olması utanç verici, gerçekten de acınası bir utançtı, ama işte böyleydi. Güzele göre güzel ve ona göre hoş, sade görünümlü bir adam, zeki, becerikli, nazik, onunla yürüyüş yapmaktan, gülmekten ve bir tepede oturup birlikte gün batımını izlemekten keyif alacak biri...

Tanrım, güneş gerçekten batmak üzereydi. Zaman nereye ?

Sabrina ayağa fırladı ve neredeyse tüm yolu koşarak Summers Glade'e gitti. Rüzgârda savrulan görüntüsünü görebilecek daha az insanla karşılaşmak için eve arka taraftan girdi ve hizmetkârların merdivenlerini bularak odasına çıktı. Ancak teyzesi Alice de , bu yüzden tamamen fark değildi. Ama Alice sabırsızlıkla onu bekliyordu - ve onun için eşyalarını topluyordu - bu yüzden yatağın üzerindeki açık valize başka bir elbise getirmeden önce ona kısa bir bakış atmaktan fazlasını yapmadı.

"Neredeydiniz?" diye sormayı ihmal etmedi. Diğer herkesle birlikte saatler önce yola çıkmış olmalıydık."

"Diğer herkes mi? Yani Lord Neville Londra'nın üzerine çökmesinden hoşlanmadı mı?"

Alice dudak büktü. "Yapsa da yapmasa da, bir ev partisi vermeyi kabul ediyordu, sonra aniden etmedi, ama o ihtiyardan daha fazlası beklenemezdi. Tam aşağı inmeye hazırlanıyorduk ki

hizmetçisi gelip gitmemizi istedi. Zavallı kadın da bu konuda oldukça utanmıştı."

Sabrina teyzesinin eşyalarını toplamasına yardım etmek için harekete geçti. "Bu toplantıyı düzenlemek onun fikri değilken Lord Neville'i suçlayamazsınız. Şüphesiz Ophelia ile nişanlısının tanışmak için biraz yalnız kalmaları gerektiğini düşünüyor-"

"Reidler Londra'ya dönmek için çoktan ayrılmışken bunu yapmak zor, canım."

"Sol mu?" Sabrina kaşlarını çatı. "Marki görkemli bir şekilde ağırlamayı reddetti diye mi? Ophelia bu konuda gerçekten sinirlenmezdi, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Gitmeden önce onları görmedim. Hilary görmüş olabilir. Ona sorabilirsiniz."

Onlar girişte bavullarıyla beklerken Sabrina bunu yaptı. Hizmetçi, Reid'lerle birlikte geldikleri için başka ulaşım araçları olmadığından, Lord Neville'in kendi araçlarından birini getirtmişti.

Hilary, Sabrina'nın sorusuna, "Mary bana yazacağını söyledi," diye cevap verdi. "Şu anda bu konuda konuşamayacak kadar üzgün olduğunu söyledi ve zavalcılık, oldukça üzgün görünüyordu."

"Peki ya Ophelia? Onu gördün mü?"

"Evet," dedi Hilary, sonra fısıltıyla bir kenara çekilerek, "Ve bu kadar küstah olduğu için sonunda babası tarafından azarlanmış gibi görünüyordu. Tek yanağı oldukça . Fiziksel disiplini benimsemiyorum ama Mary'nin kızının uzun zaman önce törpülenmesi *gereken* havalara girmesine izin verildi."

Sabrina şaşırmıştı. "Babası ona gerçekten tokat mı attı?"

Hilary başıyla onayladı. "Yanağındaki el izi öyle olduğunu gösteriyor."

"Ama bizi buraya davet ettiğinde itiraz etmediler," diye belirtti Sabrina.

"Sadece biz olsaydık pek fark edilmezdik ama bugün buraya elli altı kişi geldi, hepsi de Ophelia tarafından davet edildi, sanki zaten markizmiş ve istediği kişiyi davet etme hakkına sahipmiş gibi. Neville'in sonunda tam sayımı yaptıktan sonra ayak diremesine şaşmamalı. Davet *ettiğim* konuklar elli altı kişiyi daha davet etseydi, ben de ederdim, demekte sakınca görmüyorum. Canım, bu hiç uygun bir davranış değil."

Elbette değildi ve Ophelia'nın bunu bildiğine şüphe yoktu. Ama Sabrina teyzeleriyle Ophelia'nın istenmeyen bir nişanlıdan kurtulmak için nişanını sabote etme girişiminden hiç söz etmemişti. Sadece

Ophelia'nın annesi Hilary'nin yakın arkadaşıydı ve Hilary bunu onaylamadığı için bu konuda konuşmak istememişti.

Ophelia'nın *tonlarca* insanın Summers Glade'e akın etmesine neden olan bu son planı muhtemelen markiyi çileden çıkarmak için yapılmıştı. Ama bu, nişanlısıyla gerçekten tanışmadan önceydi ve eğer şimdiye kadar tanıştıysa, şüphesiz harekete geçirdiği şeyden pişmanlık duyuyordu.

Ophelia'nın planları ve bunları gerçekleştirme yöntemleri çok karmaşıktı. Sabrina bu işin dışında kaldığı için oldukça memnundu. Açık sözlü biri olarak yetiştirilmişti. Belirli bir etki yaratması umuduyla karmaşık planlar kurmak ona göre değildi. Ophelia'nın yanında olmak hiç sıkıcı olmamıştı ama Sabrina aslında yeniden biraz sıkıcı olmayı dört gözle bekliyordu.

Ancak Summers Glade'den ayrılmadan önce Duncan MacTavish'i bir kez daha görmeyi umuyordu, çünkü bugünden sonra onu bir daha göremeyecekti, en azından davet edilecekleri kesin olan düğüne kadar. Ophelia Londra'ya döndüğüne göre, muhtemelen o da oraya gidecekti. Ama büyük evin neresinde olursa olsun, girişe yakın değildi ve çok geçmeden eve doğru yola koyuldular.

Bölüm On Dört

"Peki, nerede o? İtiraf etmeliyim ki, delikanlı için bulduğunuz İngiltere'nin en güzel kızıyla tanışmayı dört gözle bekliyordum."

Neville, yalnız başına yemek yediği yemek odasına iri yarı bir İskoç'un girmesiyle irkildi. Bir saniye sonra gelen Neville'in uşağı, bu davetsiz misafiri uyarmak için daha önce gelmediği için ona acı dolu bir bakış attı.

"Archibald mı?" Neville tahmin etti.

"Evet, başka kimi bekliyordunuz?"

"Kesinlikle sen değil," dedi Neville hoşnutsuzca. "Senin burada ne işin var?"

İskoçyalı Neville'in karşısına bir sandalye çekti ve uşağa baktı, sanki artık orada olduğu için kendisine hizmet etmesini bekliyordu. Ama Neville'e, "Düğünün zamanında yapılmasını sana bırakacağımı düşünmüyordun, değil mi?" dedi.

Neville, "Duncan senin geleceğinden hiç söz etmedi," diye belirtti.

Archie bunun üzerine kıkırdadı. "Belki de öyle olduğumu bilmediği içindir. Çocuk her şeyi rahat bir şekilde yapmaz, bilirsin. Aklına bir şey koyduğu zaman, hemen onu takip eder. Kötü bir özellik değil ama benim bu yaşlı kemiklerim için biraz fazla hızlı. Buraya gelirken onu geride tuttuğum için sabırsızlanırdı, ben de ona söylemeden daha yavaş bir tempoyla peşinden gitmeye karar verdim. Ne de olsa sabırsızlık onu sinirlendirirdi ve buraya zaten olduğundan daha sinirli gelmesini istemezsiniz."

Sonuncusu açıkça kendini beğenmiş bir tonda eklenmişti. Neville bunu kaçırmadı ve kendi sıkıntısıyla dişlerini gıcırdatmamayı başardı.

"Evet, omzunda oldukça büyük bir çiple geldi. Nedenini merak ediyorum."

Archibald . "Bunun için beni suçlayamazsın, dostum. Büyürken tek bir ev bilmesi gerektiğine ben karar vermedim, buna sen ve babası karar verdiniz. İyi bir karardı, kabul etmekten mutluluk duydum, ama onu ziyarete gelebilirdin, büyümeden önce seni tanımasına izin verebilirdin."

"Oraya yaptığım ve neredeyse beni öldürecek olan ilk yolculuktan sonra mı?"

Archie, Neville'in bir keresinde dağlık bölgelere gitmeye kalkıştığını hatırlayarak, "Siz İngilizler birazcık soğukta büzüşüp kalacak kadar zayıfsınız," dedi tiksintiyle. "Ama sana söylemediyse, onu bu kadar telaşlandıran şey seninle daha önce hiç karşılaşmamış olması değil, onu evinden alıp yabancılar arasında yaşamasını beklemen."

"Ona uzun süre yabancı *kalmayacağız*."

"*Ve* buraya taşınmasını beklediğiniz konusunda hiçbir uyarısı yoktu."

Neville bu suçlamaya itiraz edemeyerek hafifçe kızardı ve kendini savunmak için zayıf bir sesle, "Elizabeth ona söylemeliydi," dedi.

"Evet, yeterince uzun yaşasaydı muhtemelen söylerdi, genç kız." "Bunu ona çok daha önce kendin de söyleyebilirdin," diye ekledi Neville.

"Neden ?"

Archie bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Reşit olmadan önce ölmeni umuyordum, böylece hiç bilmek zorunda kalmayacaktı?"

Neville'in yanakları bu kez tamamen kızardı ama utançtan ziyade öfkeyle. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm ama ben ne zaman ölürsem öleyim o yine de bir sonraki marki olacaktı."

"Başka akraban yok mu, hatta uzak, çok uzak, çoktan unutulmuş bir kuzenin bile?"

Neville sert bir sesle, "Ben tek çocuktum," dedi. "Babam da tek çocuktuk. Büyükbabamın iki kız kardeşi varmış ama ikisi de çocuk yaşta ölmüş. Ondan önceki nesillerde de kısa soylar vardı ama hiçbirisi hayatta kalamadı. Duncan benim tek varisim ve onun senin de varisin olamayacağı konusundaki ısrarını hâlâ anlamış değilim."

"O zaman yıl boyunca Highlands'de yaşaması senin için sorun olmaz, değil mi?" Archie sahte bir şaşkınlıkla konuştu. "Och, mon, söylemeliydin-"

Neville sabırsızca, "Tabii ki orada sürekli kalamaz," diye araya girdi. "Burada yapması gereken görevleri olacak-"

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye araya girdi Archie. "Ama sen de bilirsin ki, yılın büyük bir bölümünde Yaylalar'da uzaklara gitmek akıllıca değildir, orada yaşayanlar için bile. Yine de delikanlının bunu yapmasını ister miydiniz? Yoksa buradaki görevlerinin İskoçya'daki görevlerinden daha önemli olduğunu mu söylüyorsunuz? Ya da belki de her yıl sadece birkaç haftalığına, bizim kısa yazımız boyunca evine, bildiği tek evine gelmesini öneriyorsunuz?"

"Hayır, bence ona bir imparatorluğu tek başına yönetecek kadar güvenmiyorsunuz. Ama onda Thackeray kanı var. Senin aksine, bunu yapabileceğinden pek şüphem yok."

"Bu çocuk aklına koyduğu her şeyi yapabilir," diye bağırdı Archie neredeyse. "Ben sadece, *senin de* izin verdiğin gibi, kendini dağıtmaya çalışırken kendini öldürmesini görmek istemiyorum."

"Yani onun neler yapabileceği ya da daha doğrusu sizin onun neler yapmasına izin vereceğiniz konusunda anlaşılamıyoruz. Bu aramızda geçen o saçma mektuplar gibi gelmeye başladı. *Aynı* fikirde olmanız ve *sırf* aynı fikirde olmamak için kendinize tükürseniz hiç şaşırmam."

Archie gerçekten güldü. "Highlands'de aptal yetiştirmezler."

"Aynı fikirde değilim - aptallar yetiştirilmez, doğarlar ve her yerde doğabilirler. Burada oturup benimle kendi evimde tartışıyor olmanız bunun kanıtıdır."

"Şimdi de bana aptal mı diyorsun?" Archie kıkırdadı. "Aslında bana kendine aptal diyorsun gibi geldi."

Bunun üzerine Neville keskin bir ifadeyle, "Çık dışarı MacTavish," dedi.

"Delikanlı evlenene kadar kalacağım, yani ne kadar çabuk bunu sağlarsanız, benden o kadar çabuk kurtulursunuz. Düşün ne zaman?"

Neville düşmanından kurtulma fikrinden vazgeçti, Archibald da şüphesiz Duncan'ın bu durumdan pek memnun olmayacağını farkındaydı.

büyükbabası hoş karşılanmadı. "Sizin tahmininiz de benimki kadar doğru, çünkü şu anda evlenmek istediği kimse yok."

Archie büyük bir İskoç öfkesi gösterisiyle sandalyesinden fırladı. "Ona sahip olmayacak mıydı? En azından kızla daha önce tanışacağını yemin edebilirim."

."

"Onunla tanıştı."

Archie'nin kahverengi gözleri bu cevaptan çıkardığı sonuçla Neville'e dikildi. "O zaman iddia ettiğin kadar güzel değil miydi?"

"Kesinlikle gördüğüm en güzel kız," diye cevap verdi Neville.

Archie hayal kırıklığına uğramış bir halde yerine otururken içini çekti. "öfkesinin kendi mutluluğunun önüne geçmesine izin vermeyeceğini umuyordum ama görünüşe göre kendisine dayatılan bu değişikliklere alışmak için biraz daha zamana ihtiyacı var."

"Yapıp yapmamasının kızı reddetmesiyle hiçbir ilgisi yok. Ona hakaret ettikten sonra ben de olsam aynı şeyi yapardım. Kızın güzel bir kabuktan başka bir şey olmadığı ortaya çıktı, bir ahmak duygusuyla, çocuk için istediğimiz şey hiç de bu değil."

Archie mırıldanır gibi bir ses çıkardı ve ardından, "Peki onun için gelin listende sırada kim vardı? Yoksa bu kızdaki başkasını araştırmadın mı?"

"Birkaç olası seçenek daha var, ancak bir teklif yapmadan önce onlarla görüşmeyerek aynı hatayı tekrar yapmayacağım."

"Onları buraya getirmek için ayarlamalar yaptınız o zaman, toplantıyı aradan çıkarmak için?"

Neville bir süre tavana baktı. Etkili olması için gözlerini devirmeyi tercih ederdi ama bugünlerde bunu yapmak başını ağrıtıyordu.

Yine de bir çocuğa açıklama yapar gibi sakın bir şekilde, "İlk kızı daha bu öğleden sonra reddetti. Onun için harcadığım onca zamanı sindirecek vaktim bile olmadı, diğerleriyle nedenini bilmeden nasıl buluşacağımı düşünmek şöyle dursun-"

"Çok fazla münzevi değilsin, dostum, yoksa insanları bir araya getirmenin en kolay yolunun lanet olası bir parti olduğunu bilirdin. Büyük bir parti ver ve diğer adayların da gelmesini sağla. Delikanlı o zaman üzerine düşeni yapar ve hangisine aday olacağına karar verir."

Neville neredeyse gülüyordu. Bir parti mi? *Tonun* büyük bir kısmını evinden kovduktan sonra, şimdi de onları geri mi davet edecekti?

"Bir parti iyi bir fikir olmayabilir-"

"Sırf benimle aynı fikirde olmamak için aynı fikirde değilsin, bunu biliyorum. Büyük bir parti hepsini bir araya getirecek ve delikanlının seçebileceği iyi bir şey olacak. Eğer nasıl parti vereceğinizi bilmiyorsanız, sosyete kadınlarından birini çağırın da size nasıl yapılacağını göstereyim."

Neville'in rengi bir kez daha kızardı. "Eğlenmeyeli *o kadar* da uzun zaman olmadı."

Archie daha az ölçülüydü. Canının gülmek istediğini hissettiğinde gülüyordu ve az önceki de bir istisna değildi. Neville bu kez onu dinlerken dişlerini biraz gıcırdattı ve şafak vakti düello yapmanın düşmanlarından kurtulmanın kabul edilebilir bir yolu olduğu günleri özledi.

"Nasıl yapacağımı biliyorum, çok teşekkür ederim," diye devam etti, ağzı sıkı bir şekilde.

"O zaman davetiyeleri göndermeye başlamayacak mısınız? Bugün yapılabilecek bir işi yarına bırakmayın."

"Sakıncası yoksa önce yemeğimi bitireyim," diye homurdandı Neville.

"Yemekten bahsetmişken, sen bir ev sahibisin, dostum. Yediğin o güzel kokulu biftek," dedi Archie iç çekerek ve Neville'in tabağındaki yemeğe kederle bakarken başını salladı. "Umarım misafirleriniz gelmeye başladığında daha iyisini yaparsınız."

Hakaret işe yaramadı. Neville, Archie'nin arkasındaki kapıyı işaret etti ve bu kez gülümseyerek, "Mutfak şu tarafta," dedi.

Archie bir kahkaha attı. "Şeye rağmen değerli bir rakip olabilirsin Thackeray, gerçekten de olabilirsin. Gerçi bunu zaman gösterecek, ama o ilk genç kızda fena halde çuvalladığına göre, artık biraz zamanımız var. Şimdi, torunumu nerede saklıyorsun, yoksa onu da mutfakta yemek yemeye mi gönderdin?"

"Sanırım o engerek yılanının dilinden aldığı yaraları özel bir yerde tedavi ediyordur. Kız onu parçalara ayırmış, ya da bana öyle söylendi. Ama lütfen beni varlığınıza kurtarın ve gidip onu bulun. Muhtemelen şu anda onu neşelendirecek tek şey sensin, gerçi şahsen ben daha üzücü bir düşünce hayal edemiyorum."

Archibald kapıdan çıkarken kıkırdadı. "Bana alışacaksın, İngiliz... ama başka seçeneğin yok, değil mi?"

On Beşinci Bölüm

Ophelia geldiğinde Sabrina günlük yürüyüşünün tadını çıkarıyordu, bu yüzden Sabrina dönüp beklenmedik misafirlerini öğrenip ona üst katta katıldığında Londralı kız yerleşmek için bavullarını boşaltmaya başlamıştı bile. Gerçekten de beklenmedikti ve ailesi olmadan yalnızdı.

Reid'lerin Londra'ya dönmelerinin üzerinden bir hafta geçmişti. Hilary Leydi Mary'den henüz haber alamamıştı, bu yüzden hepsinin kovulduğu o gün Summers Glade'de tam olarak ne olduğunu hâlâ bilmiyorlardı.

Yine de, şu sıralar tüm mahallede bu konu konuşulduğu için, Birmingdale Markisi'nin büyük çapta bir eğlence düzenlemeye karar verdiğini bilmeden edemiyorlardı. Genellikle *tonlarca* dedikodudan çok daha isabetli olan hizmetkârların kulaktan kulağa yayılan dedikodularına göre, bu uzun ev partisinin nedeni markinin torunu için yeni bir nişanlı arıyor olmasıydı.

Bu en azından Sabrina için bir şok olmuştu. Her ne sebeple olursa olsun, genç İskoçyalı'nın Ophelia'yla tanıştıktan sonra onu reddettiğine hâlâ tam olarak inanamıyordu, ortalıkta dolaşan hikâye de buydu. Elbette Ophelia'nın beklediği de buydu ama yine de Sabrina iki gencin tanıştıktan sonra birbirleriyle nişanlanmaktan memnun olacaklarından emindi. Oysa Duncan MacTavish görünüşe bakılırsa yeni bir gelin arıyordu ve Summers Glade'e davet edilen çok sayıda uygun genç bayan sayesinde kısa sürede bir gelin bulacağından emindi.

Sabrina ve teyzeleri elbette büyük partiye davet edilmemişti, şüphesiz bunun nedeni eski aile skandalının yeniden su yüzüne çıkması ve eğer geçmiş yıllardan hatırlamıyorsa markinin bile kulağına gitmesiydi. Evlilik ararken her ne pahasına olursa olsun skandaldan kaçınılırdı; bir skandalın *içine* evlenilmezdi.

Summers Glade dünden beri İngiliz aristokrasisinin seçkinleriyle dolmaya başlamıştı. Aralarında daha geçen hafta görevden alınanların da bulunduğu yüzden fazla konuk gelmişti bile. Ama yılın partisi olarak lanse ediliyordu, bu yüzden kaçırılmaması gerekiyordu.

Bunun nedeni kısmen, *tonların* çoğunun Lord Neville'in kendi komşuları gibi nihayet münzevi lordla tanışmayı merak etmesiydi. Diğerleri ise her ne sebeple olursa olsun bir markiye hayır denemeyeceğini düşünüyordu. Ama bir kontes, Yorkshire'a gelebilmek için sezon ortası balosunu bile iptal etmişti. Tek başına bu bile, bir kez duyulduğunda davetiyelerin çok rağbet görmesine neden olacaktı.

Hilary ve Alice, Sabrina davet edilmediği için hayal kırıklığına uğramış, hatta bu konuda tartışmışlardı. Müstakbel markinin dikkatini çekebileceğini düşündüklerinden değil, o büyüklükteki bir partide diğer tüm uygun genç erkekler olacağı için. Sabrina'nın da cesareti kırılmıştı ama aynı nedenle değil. Sadece Duncan MacTavish'le ilk karşılaşmasından bu kadar keyif aldıktan sonra onu tekrar görme fırsatını kaçırdığı için üzülyordu.

Ama şimdi Ophelia buradaydı, Yorkshire'a dönmüştü ve büyük olasılıkla Summers Glade'e de davet edilmemişti. Sabrina'nın ilk şaşkınlığı geçince nedenini merak etmekten başka çaresi kalmadı ve kendisine gösterilen odada Ophelia'ya katılıp selamlaşma faslını geçtikten sonra pek de doğrudan olmayan bir üslupla ilk sorduğu şey bu oldu.

Sabrina, "Tüm heyecanın yaşandığı Londra'ya döndüğüne sevineceğini düşünmüştüm," dedi.

Ophelia, "Londra'nın neredeyse *tamamı* şu anda buradayken mi?" diye tersledi.

Sabrina bu ses tonuna kaşlarını kaldırdı. Ophelia burada olabilirdi ama görünüşe göre burada olmayı gerçekten istemiyordu, o halde burada ne işi vardı? Tabii...

"Summers Glade'e geri mi davet edildin? Yerleri mi kalmadı-?"

"Kalın kafalılık etme," diye karşılık verdi Ophelia. "Tabii ki oraya geri davet edilmeyeceğim. Eğer gerçekten bilmeniz gerekiyorsa, buraya saklanmaya ve bu korkunç durumu düzeltmek için ne yapılabileceğini görmeye geldim."

Sabrina, Ophelia'nın düşünce süreçlerine ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Kimden saklanıyorsun? Ailenizden mi? Buraya geldiğini bilmiyorlar mı?"

Ophelia kaba bir tavırla, "Yemin ederim Sabrina, sinir bozucu derecede kalın kafalı olabiliyorsun," dedi. "Annemle babam nereye gittiğimi umursamıyor. Şu anda benden hiç hoşnut değiller. Babam bana tokat bile attı. Buna inanabiliyor musunuz? *Bana tokat attı!* Bunun için onu asla ama asla affetmeyeceğim."

"O zaman onlardan saklanıyorsun?"

Ophelia yüksek sesle iç çekerek kendini yatağa attı ve onu anlayacak kadar mantıklı olmayan insanlara bir şeyler açıklamaktan bıktığını belirtti. Sabrina alınmadı. Londralı kızın bu tür numaralarına yeterince tanık olmuştu, yine de Ophelia'nın bu kez numara yapmıyor gibi görüldüğünü kabul etmeliydi. Gerçekten üzgün görünüyordu.

Sabrina daha fazla yorum yapmamayı tercih etti. Sessizliğin Ophelia üzerinde şaşırtıcı bir etkisi vardı. Çoğu zaman, başka bir şey söylemeden doğrudan konuya girmesini sağlıyordu; aksi takdirde, dinleyicileri meraktan ya da bıkkınlıktan ölmeye hazır olana kadar konunun etrafında dönüp dururdu.

Bu sefer de farklı değildi. Birkaç dakika sonra kendi kendine mırıldandı ve ayağa kalktı, onu üzen her neyse sanki hepsi onun suçuymuş gibi Sabrina'ya dik baktı, ama ne olduğunu hemen anladı.

"Utanç içindeyim," dedi, sonra yükselen bir notayla feryada dönüştü, "Acınıyorum! *Acınıyorum!* Buna inanabiliyor musunuz? Hayır, tabii ki inanamazsınız, çünkü bu çok inanılmaz."

Sabrina, akıllıca, tam da bekleneni söyledi. "Buna inanmıyorum."

Ophelia başını salladı. "Yine de doğru. En yakın arkadaşlarım bile ellerinde resmi davetiyeler Summers Glade'e doğru yola çıkmadan önce bana 'zavallı' diyorlardı."

"" gerçekten de kulağa acımak gibi geliyordu. Sabrina dikkatle sordu: "Ama -Neden?"

Öfkesi geri döndü ve Ophelia'yı yataktan fırlatıp odada birkaç adım sonra, "O barbar İskoçyalı, işte bu yüzden! Aptal adamın evliliğe uygun olmadığını kabul etmesi gerekiyordu. Bunun ikimizin de sonuçlarına katlanmayacağı ortak bir karar olması gerekiyordu. Bunun yerine, küçük bir eleştiriye *sinirlendi* ve *beni* kabul edilebilir bulmadığının bilinmesine izin verdi. Şimdi herkes ve anneleri onun beni mihrapta terk ettiğini biliyor."

Sabrina sakince, "Ama mihraba ulaşmadınız," dedi.

Bu da Ophelia'ya, "*Aptal, ne fark ki?*" dercesine bir bakış daha attı ama Ophelia yüksek sesle, "anlamadın mı? Cehennemde yapılmış bir eşleşmeden kaçtığım için tebrik edilmem gerekiyordu. Onun yerine, ortalıkta dolaşan son dedikoduyum. Nişanı bozduğu için şimdi herkes bende bir sorun olduğunu düşünüyor. Yoksa neden beni istemesin ki?"

Sabrina o anda içini çekti. "Sanırım anlamıyorum. Nişanı bozmasını umduğuna yemin edebilirdim."

"O değil! Beni bu işe bulaştıran onlar olduğu için ailemin bu işi bitirmesi gerekiyordu. Ona ne söylersem söyleyeyim, sonuna kadar aşık kalması gerekiyordu. Ama o centilmenliğin farkına varamayacak kadar barbar."

oynaması gereken rol. Ve şimdi bu olay yatışana ya da o durumu düzeltene kadar kendimi göstermeye cesaret edemiyorum."

Bu nihayet Ophelia'nın ziyaretinin "saklanma" kısmını açıklıyordu. Sabrina yine de Duncan'ın bu durumu Ophelia için nasıl düzelteceğini düşünemiyordu, tabii nişanı bozmak için onu daha iyi gösterecek bir neden sunmayacaksa.

"Sizi reddetmesine neden olacak ne söylediniz ona?"

"Size söyledim, bu sadece onun gereksiz yere alınganlık gösterdiği küçük bir sözdü. Düşüncesizce davrandığımı kabul ediyorum, ama o barbar kostümüyle ortaya çıktığında sağlıklı düşünemiyordum, bu da onun korktuğum gibi biri olduğunu zihnimde doğrulamaya yaradı. Eğer normal giyinmiş olsaydı, bu kadar şaşırmazdım ve o ilk buluşma kesinlikle çok daha farklı geçerdi."

Sabrina bu olası sonuca katılmak zorundaydı. Kendisi de nişanlı çiftin tanışıp birbirlerine iyice baktıklarında nişanlı olmaktan çok memnun olacaklarını düşünmemiş miydi? Ama Ophelia'yı da artık kendi masumiyetini biraz fazla vurguladığını fark edecek kadar iyi tanıyordu ve nedenini merak ediyordu.

"Yani dedikodular yatışana kadar bizimle mi kalacaksın?" "Tanrım, hayır, bu sonsuza kadar sürebilir. Ben harika bir hedef oluyorum Dedikodu sonuçta. Hayır, bunu kendimiz düzelteceğiz."

Sabrina gözlerini kırıştırdı. "Biz mi?"

"Evet." Ophelia başını salladı. "Londra'da seninle arkadaş olduktan ve lansmanına yardım ettikten sonra en azından bunu yapabilirsin. Şimdi bana bu konuda yardım etmelisin."

"Elbette, eğer ."

"Yapabilirsin," diye güvence verdi Ophelia. "Ve fazla bir Çey yapmana da gerek yok. Sadece bir buluşma ayarla, o kadar."

"Kiminle bir toplantı?"

"Eski nişanlım, tabii ki. Bana tekrar evlenme teklif sağlayacağız. Böylece her şey ayrılığa neden olan aptalca bir sevgili kavgası gibi görünecek, bu da oldukça kabul edilebilir olacak ve dedikodulara bir son verecek."

On Altıncı Bölüm

"Sadece kapıya gel."

Doğrusu, Sabrina Ophelia'nın yeni planından, özellikle de kızın kendisini bu işe bulaştırmak istemesinden öylesine dehşete düşmüştü ki, iki düşünceyi zar zor bir araya getirebiliyordu. Ophelia'nın bunu nasıl yapacağına dair önerilerini bile son derece tatsız bulmuştu.

Sabrina kıza, "Ben de senin gibi bir davet almadım, Ophelia," diye hatırlattı.

"Ama sen komşusun. Komşuların ziyaret için davetiyeye ihtiyacı yoktur." "Bir parti sırasında olur."

Ophelia küçümseyici bir el salladı. "Küçük bir nokta. Ayrıca eve girmek istemezsin, misafirlerden biri tarafından duyulabilirsin. Hayır, hayır, onu dışarı çekmek istiyorsun, onunla konuşurken mahremiyetinden emin olabileceğin bir yere."

Bir yandan, bu Sabrina'nın yapmayı çok isteyeceği bir şey gibi geliyordu, yani Duncan MacTavish'le özel olarak konuşmak. Ama öte yandan, davet edilmediğin bir parti verdiğini bildiğin komşunu ziyarete gelmenin kötü, *gerçekten* kötü bir davranış olduğunu da biliyordu. Kabalığın da ötesinde. Basitçe yapılmaz.

Ve açacağı konu da son derece utanç verici olacaktı. Ne de olsa çöpçatanlık hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Ophelia'nın ondan istediği de buydu.

Ayrıca, her şey bir yana, Duncan'dan hoşlanıyordu. Peki onun Ophelia gibi entrikalar çeviren ve doğru olsun olmasın insanlar hakkında dedikodular çıkaran bir kadınla evlenmesini gerçekten istiyor muydu? Ondan hoşlanıyordu ve ona sahip olmak için hiçbir şansı olmadığına farkındaydı, o zaman evet, onun Ophelia kadar güzel biriyle evlendiğini görmek isterdi, ama umarım Londra'dan biraz daha fazla ahlaki cesarete ve onura sahip biriyle.

Bu yüzden Ophelia'ya gerçekten yardım etmek istemiyordu. Yine de Ophelia Londra'da onunla arkadaş olduğunda bunu reddedemezdi. Bunun için ona biraz yardım borçluydu. Ama bu son planı kabul etmeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyordu.

"Onunla şimdi evlenmek *istiyor* musun, yoksa bu sadece senin hakkındaki dedikoduları sona erdirmek için bir araç mı?"

Ophelia soru karşısında şaşırılmış görünüyordu. Cevap vermeden önce biraz düşünmek zorunda kalması da Sabrina'yı pek rahatlatmamıştı.

Ama sonunda şöyle dedi: "Tabii ki biliyorum. Dedim ya, onunla tanıştığımda giydiği o aptal eteği değil de onu gerçekten fark etmiş olsaydım,

bunların hiçbirisi şimdi gerekli olmayacaktı. Ne de olsa oldukça yakışıklı, bunu iş isten geçtikten sonra fark ettim."

Sabrina, "Yakışıklı olma ihtimali her zaman vardı," diye belirtti.

"Pek sayılmaz," diye karğı çıktı Ophelia ve vurgulamak için bağıını salladı. "Annem Lord Neville'i yıllar öncesinden, burada yağıdığı zamanlardan tanırdı ve kendisinin de oldukça sade görünümlü olduğunu, torununun da bu konuda pek umutlu olmadığını itiraf ederdi. Duncan'ın İskoç tarafının, yani benim itiraz ettiğim tarafının, ya da en azından hala oldukça barbar olduğu bilinen uzak kuzey bölgelerinden olmasına itiraz ettiğim tarafının, ona yakışıklılığını veren taraf olması oldukça ironik."

Sabrina bu mantığı kabul etmek zorunda kalmıştı, Kuzey Yaylaları'nın barbar olduğu için değil, çünkü İngilizler oraları anlatmak için bu kadar nadiren ziyaret ederken nasıl olduklarını kim bilebilirdi ki? Hayır, bu mantığı kabul etmesinin tek nedeni insanların karğılıklı çekimle ağık olduklarını ve eğer Ophelia Ğimdi Duncan'dan etkileniyorsa, Duncan'a iyi bir eğı olması için gereken tek Ğeyin bu olabileceğini biliyor olmasıydı. Londralı kız kendini çaresiz ve kapana kısılmığı hissettiğı için entrikalar çevirmiğı, yalanlar söylemiğıti ama Ğimdi bütün bunların boğı gittiğini, niğanlısından ya da Ğu anda eski niğanlısından memnun olduğunu anlıyordu.

Böylece Sabrina kendini o öğleden sonra Summers Glade'e doğru yürürken buldu, her ne kadar başka bir yöne doğru yürümeyi tercih etse de. Sadece Duncan'dan hoşlandığı ve Ophelia'yı tanıdıktan sonra ondan o kadar da hoşlanmadığı için değil, bu çöpçatanlık işi normalde yapacağı bir şey olmadığı için de bunu yapmayı gerçekten ama gerçekten istemiyordu. Normalde mi? *Asla* demek daha doğru olur. İnsanların hayatlarıyla oynamak, onları eşleştirmeye çalışmak, sonunda felaketle *sonuçlanabilecek* bir evlilikle karşılaştıklarında bunu kendi hatası olarak görmek demektir.

Ama bir iyilik, hayır, bir borcun ödenmesi olarak görmeye çalışıyordu. Ve kendi payına düşeni ne kadar çabuk hallederse, midesindeki safra da o kadar çabuk geçecekti.

Neville'in konukları Summers Glade'e gelmeye başladığında Duncan da kendini böyle hissetmeye başlamıştı. Parti başlamadan önce, partinin gündemi üzerine yapılan tartışmaları izlemek zorunda kalması yeterince kötüydü. Büyükbabaları biraz daha genç olsalardı, yumruklarını birbirlerine indireceklerine yemin edebilirdi, o kadar çok konuda anlaşmazlığa düşmüşlerdi ki.

Ama konuklar geldikten sonra Archie onu oda oda gezdirerek karşılaştıkları her kızın fiziksel özelliklerini göstermeye başladı. Sonra Neville onu bir kenara çekip her kızın aile geçmişini ve hangilerinin sosyal açıdan daha cazip olduğunu anlatmaya başladı. Sonunda ayak diremek zorunda kalmıştı. Orada kendisine her biri hakkında verilen tüm bilgileri takip edemeyeceği kadar çok kadın vardı. Bu yüzden şimdi iki yaşlı adam ona notlar gönderiyordu ve bunları getiren uşak da en az onun kadar yıpranmaya başlamıştı.

Merak ediyordu, pek çok insana iyi hizmet eden o eski denenmiş ve doğru aşık ol ve sonra evlen felsefesine ne olmuştu? Bu genç kız en güzeli olduğu ya da soyunda en çok unvana sahip olduğu için evlenmek ona hiç de iyi gelmiyordu.

Zaten en güzelini görmüştü ve bu yüzden en güzelin en iyi seçim olmadığını ilk elden biliyordu. Elbette Archie hepsinin Ophelia Reid gibi anlamsız budalalar olamayacağı konusunda ısrar ediyordu ve bu yüzden hâlâ kimlik yerine güzellik için bastırıyordu. Neville de güzelliğin çoğu zaman fazla kibir ve aşırı gururla birlikte geldiğini kabul ediyor, bu yüzden hâlâ daha iyi bir sosyal statüde ısrar ediyordu. Duncan sırf anlaşılmamak için anlaşılmadıklarını düşünmeye meyilliydi.

Yine de kendisine seçenekler açısından bir bolluk sunulduğunu kabul etmek zorundaydı. Evlenmeyi kabul *ettiğinden* beri -bir delilik anı olduğu kesindi- davet edilen elli kadar kız arasından en azından bir tanesini beğenmezse, bilerek denememiş olacaktı. Gelenlerin olduğu o ilk gün ve ertesi sabah boyunca kendini sürekli bir çift leylak rengi göz ararken buldu ama hiçbirini bulamadı.

O kızı olası bir evlilik adayı olarak düşündüğünden değil. Sadece onun arkadaşlığından hoşlanmıştı ve onunla tanıştığı gün ruh halini hafifletmeyi başaran mizahından birazını dört gözle bekliyordu ve kesinlikle yeniden ruh halini hafifletmeye ihtiyacı vardı.

Neville'in komşusu gibi görüldüğü ve bölgede yürüyüşe çıktığı için -ve bir partiye kendi komşularınızdan daha iyi kimi davet edebilirsiniz ki?- neden ortaya çıkmadığını merak etmeye başladığında, sorusunu büyükbabasına yöneltmeye karar verdi.

Geldiği günden beri ilk kez yaşlı adamı gerçekten aramıştı. Elbette yemeklerde ve arada sırada konuşmuşlardı, yabancıların yapmacık konuşmalarıyla, ki aslında hâlâ öyleydiler. Ama Duncan Neville'in yanında hâlâ rahat değildi, onu her gördüğünde acısı artıyor ve bu yüzden mümkün olduğunca ondan uzak duruyordu.

Neville'i ögle yemeğinden sonra özel oturma odasında buldu. Yaşlı adam günün büyük bir bölümünde üst katta saklanıyor gibiydi. Yemeklerde ve her akşam birkaç saatliğine ortaya çıkıyordu ama bunun dışında misafirlerini kendi hallerine bırakıyordu.

Duncan'ın tahminine göre, uzun yıllar boyunca yalnız kalmak, bu seferki gibi büyük bir ev partisini göz korkutucu, daha doğrusu zevksiz hale getirebilirdi. Ne de olsa Neville'in gözü korkutulacak biri değildi, gerçi yaşı itibarıyla o da bu duyguyu uyandırmıyordu, en azından torununa karşı. Ama yalnız kalmak isteyen biriydi, dolayısıyla Duncan'ın Neville'in adıyla birlikte birden fazla kez duyduğu "münzevi" tanımlaması da bu yüzdendi.

Yaşlı adamı uzun süre rahatsız etmek gibi bir niyeti yoktu, hatta doğrudan menekşe gözlü komşusunu sorarak konuya girdi.

Marki, Duncan'ın kapıyı çalmasının Neville'i öğleden sonra uykusuna yatarken yakalamış olabileceğini düşünerek birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra kendinden emin bir tavırla, "Bu civarda sizinle evlenmeye uygun, soylu genç kadınlar yok, yoksa onları da davet ederdim, en azından bu süre boyunca burada kalmaları gerekmez, gidip gelebilirler. Zaten burada yer kalmadı."

Duncan, kızın adı bir hisse senedi olabileceği fikrini reddetti -Konuşması kültürlüydü ve işçi sınıfının yaptığı gibi bir lordla muhatap olurken gerginlik göstermemişti, bu yüzden "O soylu biri," diye ısrar etti.

"O zaman bir ziyaretçi olabilir, hatta Reid'in kızının isteği üzerine buraya gelen ve onunla birlikte gönderilen o aptallardan biri bile olabilir. Leylak gözlü mü demiştin?" Neville başını salladı. "Böyle sıra dışı gözleri olan tek bir kişi bile tanımıyorum. Ama o kızla birlikte götürüldüyseniz, araştırıp kim olduğunu bulacağım."

Duncan başını salladı. "Onunla tanıştığımda sadece arkadaşlığından hoşlandım. Beni güldürdü ve o zamanlar buna çok ihtiyacım vardı."

Bu söz Duncan için kasıtlı olmaktan çok düşüncesizce söylenmişti ve şimdi ikisi de utanmıştı. Kendi gevşek dili yüzünden iç geçiren Duncan -eğer birine laf sokacaksa, en azından kasıtlı olmalıydı- aşağıya indi.

Yine de genç kızın düşündüğü gibi gelmeyeceği için hayal kırıklığına uğramıştı, bu yüzden toplandıkları birçok odadan birinde konuklara katılmak için acele etmedi ve kapının çalındığını duyunca

bu gecikme fırsatını kendisi cevaplayarak değerlendirdi. Ortalıkta görünmeyen uşak, şüphesiz başka bir not iletmek için onu arıyordu. Bu düşünce onu neredeyse eğlendiriyordu.

Ama kapının diğer tarafında duran genç adam onu kaba bir tavırla süzdükten sonra, "Aman Tanrım, bu saçlarla sen barbar olmalısın, evet, gerçekten öyle olmalısın," diye haykırdığında bu gecikmeye karar vermemiş olmayı diledi. Sizinle bu kadar erken karşılaşmayı beklemiyordum. Seni kapı açmaya alıştırdılar, değil mi?"

Duncan, pek de başarılı olamadığı İngiliz aksanını çözmeye çalışırken, İngiltere'ye geldiğinden beri biraz fazla duyduğu bir kelimeye takıldı. Hâlâ utançla karışık olan şu anki ruh haliyle, bu kelime yüzünden çok kolay bir şekilde kavgaya tutuşabilirdi.

"Bana barbar , öyle mi?"

"Ben mi? Aklıma bile gelmezdi. Barbarca yakışıklı, belki, ama hayır, hayır, sadece ortalıkta dolaşan şey, bilmiyor musun, ama o zaman - belki de bilmiyorsundur? Haftalardır en önemli gündem maddesi *sensin*."

Duncan duyduklarının bilinmeyen bir yabancı dil olabileceğine karar verdi, yine de "sen binbaşydın..." kısmını anladı, açıklığa kavuşturulmasını istedi, "'on-dit' nedir?"

"Dedikodu, sevgili oğlum, iftira türünden sulu dedikodu," dendi ona. "İyi bir otoriteye sahibim - ama dedikodularla uğraşırken gerçekten böyle bir şey olabilir mi? - sevgili nişanlının, daha doğrusu sevgili eski nişanlının, her şeyi başlatan kişi olduğu."

Söylentilere konu olduğunu da ilk kez duymuyordu. Tepedeki genç kız onun bir barbar olduğunu duyduğundan bahsetmemiş miydi? Yine de ona karşı alınganlık gösterememişti. Bu adam karşısında ise alınmamak için kendini zor tutuyordu.

Neredeyse kendisi kadar uzun boylu olan adam, omuzları o kadar geniş olmasa da atletik bir yapıya sahipti. Omuzlarına sadece dökümlü bir seyahat paltosu giymiş, seyahat ediyor olmasına ve bunun en iyi malzemeleri bile yıpratma eğiliminde olmasına rağmen paltosunun altında kusursuz bir şekilde giyinmiş, gösterişli bir figür çizmişti. Blond-Duncan gerçekten de İngiltere'nin çoğunun

-Mavi gözlü, yirmili yaşlarının ortasında, önemli bir havası vardı.

Duncan kraliyet ailesinden olsa da umursamazdı, yine de adamın tavırlarından hoşlanmamıştı ve sakın ses tonlarından biriyle -bilenler bilir

"Sakıncası yoksa benim hakkımda tam olarak ne söylendi?" diye sordu.

"Zerre kadar akıllı olan herkesin göz ardı edeceği saçmalıklar, ama bazı kadınların ne kadar saçma olabileceğini biliyorsunuz. Kız kardeşimi oraya götür."

Adam omzunun üzerinden, beyefendiyle aynı tonda sarı saçları olan bir genç kıza başını salladı. Kız, en az dört hizmetliyi, yakınlarda duran arabadan en az altı büyük sandığı indirmeleri için yönlendiriyordu. Yine de çok güzel bir kızdı.

Duncan bunu düşünür düşünmez adam ekledi, "Onu buraya tekmeleyerek ve bağırarak sürüklemek zorunda kaldım, aptal herif akşam yemeğinde bir sopa taşıyacağından ve ayı postu giyeceğinden o kadar emin ki. Mandy dedikoduları gerçek sanıyor, oysa dedikodulardan keyif almak gerekir, çalışmayan bir sınıfın kaçınılmaz can sıkıntısını gidermek için tasarlanmış iç gıcıklayıcı bir kurgu."

"Gelmek istemiyorsa neden geldi?"

"Ve münzevi Neville Thackeray ile tanışmak için bu altın fırsatı kaçırayım mı? Aklıma bile gelmezdi. Yıllardır hakkında sadece spekülasyonlar yapılıyor ve tanıdığım insanların çoğu onu hiç görmedi bile. 'Ayrıca, küçük kız kardeş piyasada, ne demek istediğimi anlıyorsanız, bu yüzden annem ve babam, bunun gibi büyük bir ülke toplantısının maruz kalmasını kaçırmaması konusunda oldukça ısrar ettiler. Özellikle *seni* umduklarından değil, sevgili oğlum, sadece Sezon sürdüğü sürece onu dolaşımda tutmak istiyorlar ve seninki gerçekten şaperonluk yapacak, bilmiyor musun?"

Duncan şimdi adamı daha iyi anlamaya başlamıştı ve anlamamış olmayı diliyordu. "Sevgili çocuk" sözünü özellikle küçümseyici bulmuştu, "Fark ettiysen, daha önce tanışmamış olsak da ben tam olarak bir *çocuk* değilim, hele senin için hiç *sevgili* değilim. Daha azını ima ettikleri için adamları yere serdim."

"Öyle mi?"

Bunu hiç de etkilenmemiş bir tonda söylemişti. Ama sonra adam kıkırdamaya başladı. Bu da uzun bir kahkahaya dönüştü. Kahkahalar kesilince İngiliz devam etti: "Sana bir tavsiye dostum. Kasıtlı bir hakaret ile açıkça ya da en azından açıkça kasıtlı olarak yapılan bir konuşma arasındaki farkı ayırt etmeyi öğren. Eminim bu seni çok fazla endişeden kurtarır ve birkaç masum burnu da kurtarabilir."

Kendini aptal gibi hissetmek Duncan'ın hiçbir zaman tercih ettiği bir şey olmamıştı. Bunun yerine genellikle canını sıkardı ve şimdi de durum farklı değildi. "Kendi burnun henüz güvende değil, dostum. Sen de kimsin?"

Duncan'ın tehdidini ciddiye almadığı her halinden belli olan İngiliz sırtarak cevap verdi: "Birkaç unvanım var ama onları dağıtmaktan gerçekten üzüntü duyuyorum. Bana sadece Rafe de, *eski dostum*."

Bu son çatlak, krallığın en çok aranan genç lordlarından birine, bir düklüğün varisine, ölçülemeyecek kadar zengin birine, Sezonun en gözde bekârına ve her ev sahibesinin rüyasının gerçekleşmesine kapıyı kapattı. Ve yine de kapı onun üzerine kapatılıyordu.

Duncan tüm bunları bilseydi etkilenmezdi. İlk karşılaşmalarının son karşılaşmaları olmasını umuyordu. Yine de çok iyi arkadaş olacaktı. Sadece henüz bunu bilmiyorlardı.

On Yedinci Bölüm

"Neden, Bayan Sabrina!" Richard Jacobs şaşkınlıkla haykırdı. "Daha önce yürüyüşlerinizde hiç bu kadar uzağa gelmemiştiniz. Bir terslik mi var?"

Sabrina, Lord Neville'in uşağını rahatlatmak için ona gülümsedi. Adamı ve ailesini iyi tanıyordu. Yorkshire'da yaşadıkları küçük bölgedeki hemen hemen herkesi tanıyordu, buna herkesin hizmetkârları da dâhildi ve herkes onu tanıyordu. Ne de olsa yürüyüşleri onu her yere götürüyordu ve arkadaş canlısı biri olduğu için genellikle karşılaştığı herkesle sohbet ederdi. Ayrıca burada büyümüştü ve bu kadar küçük bir toplulukta herkesi tanımamak zordu - Lord Neville'in kendisi hariç.

Ancak Jacobs onun davet üzerine orada olmadığını bildiği için utancı belli olmaya başlamıştı. Lord Neville'le ilgili her şeyi bildiği için kendisiyle gurur duyuyordu ve konukları karşılama pozisyonunda olduğu için kimi bekleyeceğini biliyordu.

Kendini rahatlatmak için doğrudan konuya girmedi, onun yerine "Sevgili eşiniz şimdi nasıl?" diye sordu. Umarım daha iyidir?"

"Oh, çok daha iyi, bayan. Ve lütfen Alice teyzenize çay tarifi için tekrar teşekkür edin. Tam da öksürüğünü yatıştıracak bir şeydi."

Sabrina konuşmaya devam *edebilirdi* ama yanaklarının şimdiden ısındığını hissetti ve daha fazla kızarmadan cesaretini topladı. "Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz. Ve hayır, yanlış bir şey yok. Sadece bugün dışarıdayken Lord Duncan'a özel bir mesaj iletmem istendi."

Adamın buna neden gözlerini devirdiğini anlayamamıştı, ta ki adam "Dün akşamdan beri aynı görevle defalarca görevlendirildim. Genç

Lord bana oldukça sinirlenmeye başladı ve onu suçlayamam." Sonra öne doğru eğilerek fısıldadı: "Sorun büyükbabaları, ikisi de. Onu bir an bile rahat bırakmadan iki farklı yöne çekiyor gibiler."

"İskoç büyükbabası da burada mı?"

"Evet, hem de çok gürültücü bir beyefendi. Ama aynı odada olduklarında, yani Lord Neville ve Lord Archibald, birbirlerinden gerçekten hoşlanmıyorlar, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

İşte bu utanç vericiydi. Her ikisi de torunlarının iyiliğini düşündüğü için büyükbabaların harika bir şekilde anlaşacağını düşünürdünüz. Yine de Jacobs'a başını salladı ve her ne kadar başka türlüünü tercih etse de konuyu tekrar gündeme getirdi.

"Eğer Lord Duncan meşgulse, onu rahatsız etmeyin. Mesajımın acil bir konu olduğunu düşünmediğim için her zaman başka bir zaman gelebilirim. Ama eğer bir dakikasını ayırabilirse, ki bundan daha uzun sürmemeli, bu görevden kurtulmak istiyorum."

"Elbette, Bayan Sabrina. yerini bulmaya çalışacağım. Ve lütfen içeri girin-"

"Hayır!" Az önce ne kadar dehşete düşmüş gibi görüldüğünü gizlemek için öksürdü. "Yani, evinizin misafirlerle dolu olduğunu biliyorum ve bugün hava çok güzel, burada beklemeyi tercih ederim."

Hava hiç de güzel değildi, oldukça bulutluydu ve yağmur yağacakmış gibi görünüyordu ama Sabrina'yı tanıyan herkes onun açık havada olmayı sevdiğini ve hava nasıl olursa olsun günlük yürüyüşünü asla kaçırmadığını bilirdi. Yağmur, kar ya da yazın en sıcak günü, o dışarıda olurdu, bu yüzden adamın soğuk ve kasvetli olarak gördüğü havayı Sabrina ferahlatıcı, hatta güzel bulabilirdi.

Başını salladı ve kabalık etmek istemedi, hatta evin içinde kaybolurken kapıyı açık bıraktı. Sabrina, birinin kendisini fark etmesinden korktuğu için kapıdan iyice uzaklaştı. Duncan'ın meşgul olacağını umuyordu; sonra yine, bu işi bir an önce bitirmeyi umuyordu. Duygulardaki çelişkiler midesine pek iyi gelmiyordu ve onunki geçmeyen bir mide bulantısıyla bunu şiddetle protesto ediyordu.

Beş dakika geçti, sonra bir beş dakika daha. Bu utanca bir dakika daha katlanmak zorunda kalırsa çalılarının arasına kusacağından neredeyse emindi ve en azından midesi için gitmenin daha iyi olacağına karar verdi. Sonra arkasından gelen ayak seslerini duydu.

Tam Duncan, "Kâhya senin-" diye söze başlarken dönüp baktı. Durdu, onu tanıyınca yüz hatları şaşkınlıkla aydınlandı, sonra ekledi: "Sen! Demek buralarda yaşıyorsun, öyle mi?"

"Şey, evet, kulübemiz Oxbow'a giden yolun hemen dışında, buradan yaklaşık yirmi dakikalık yürüme mesafesinde."

" 'Bizim' mi? Evli , değil mi?"

Gözlerini kırptırdı, sonra sırtıttı. "Son zamanlarda fark etmedim. İki bakire teyzemle birlikte yaşıyorum."

Kaşlarını çattı. "yeni misin ki büyükbabam seni tanıyıp bu partiye davet etmedi?"

Bu konu iyice içinden çıkılmaz bir hal almaya başlamıştı ve Lord Neville'in ona neden davetiye göndermediğinin ayrıntılarına girmese de olurdu. Duncan onun hakkında çok fazla meraklı olduğunu kanıtlıyordu.

-Mesajını sorması gerekirken.

O da sadece, "Lord Neville'le hiç tanışmadım, o yüzden hayır, beni tanımıyor," dedi.

"Peki o zaman." Ona gülümsedi. "Sizi tanıdığımı göre, gecikmiş bir davette bulunmama izin verin-"

Onu durdurmak için bir elini kaldırdı. Gerçekten bu konudan kaçabileceğini mi düşünmüştü?

"Korkarım sizi yanlış yönlendirmiş olabilirim. Büyükbabanız benimle hiç tanışmadı, ama bu beni tanımadığı anlamına gelmez ve sanırım beni partisinin amacı için uygun bir konuk olarak görmeyeceğini rahatlıkla söyleyebilirim."

Tüm bunları söylediğinde yanakları kıpkırmızı olmuştu. Ama adam anlayışla başını salladı, sonra da onu şaşırtarak şöyle dedi: "Yani benim isteğim üzerine yine de geleceksin ve ihtiyarın bu konuda ne söyleyeceği umurunda değil."

"Hayır, gerçekten yapamam. Şimdi, mesajımı iletmeme ve yoluma gitmeme gerçekten izin vermelisiniz."

Tartışacakmış gibi dudaklarını biraz büktü ama sonra içini çekti. "Pekâlâ, bu ne mesajı?"

Şimdi söylemek ama kelimeler ağzından . Soğumaya bile fırsat bulamayan yanakları şimdi kıpkırmızıydı. Gözlerini ondan kaçırdı, umutsuzluğa kapılmıştı, onun beklediğinin farkındaydı... .

Evin yan tarafındaki ahırın kenarını görünce, şeye rağmen erteledi. "Koçların bir ahırın etrafında dolandığını görmek çok garipti.

Atlardan ziyade ahır avlusu, ama yine de bu kadar büyük bir toplantıda görülmesi beklenecek kadar çok değil. O halde bazıları meraya mı çıkarıldı?"

"Söndür-?" diye başladı, ama sözlerinin yarattığı görüntü, bir merada otlayan elli kadar koç, daha sözünü bitirmeden gülmesine neden oldu.

Sabrina az önce söylediklerinde komik bir şey bulamadı ve onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak ağzından kaçırdı: "Leydi Ophelia sizinle özel olarak konuşmak istiyor. Sizden özür dileyebilmek için Oxbow'daki hanın ortak salonunda bir toplantı önerdi."

Onu tamamen gafil avlamayı başarmıştı. Aslında, şimdi ona aptalmış gibi bakıyordu. Ama hemen ardından kaşlarını çatı ve "Daha çok beni yine aşağılamak gibi" diye ısırdı.

"Hayır, gerçekten, size daha önce söylediği her ne ise pişman olduğunu söyledi. Onunla buluşacak mısınız?"

"Hayır."

Garip bir şekilde, Sabrina bu kesin cevabı duyunca utancının azaldığını hissetti. Ama en azından Ophelia için bir iki çaba daha göstermezse görevini dürüstçe yerine getirmiş sayılmazdı.

O da "Bu bir 'düşüneceğim' hayır mı yoksa 'daha fazla ikna edilmem gerek' hayır mı?" diye sordu.

"Bu, 'asla dikkate alınmayacak' bir şeydi, hayır."

"Ah canım, ben de o tipin modasının geçtiğini sanıyordum."

"Ne tipi?" dedi bıkkınlık gibi gelmeye başlayan bir ses tonuyla. "Şimdi ne saçmalıyorsun?"

"Asla dikkate alınmayacak" hayır. Bugünlerde herkesin fikrini değiştirmek için biraz yer bıraktığını sanıyordum. Bunun yerine kaçamak cevaplar verirseniz, daha sonra fikrinizi değiştirmek isteyebileceğinizi düşünerek utançtan kurtulursunuz."

"Evet, ama kendi fikrinizi bilir ve bunu söylerseniz daha fazla zaman kazanmış olursunuz."

Bundan vazgeçti, onun yerine sordu,

"Onun söyleyeceklerini duymak senin için gerçekten çok mu zor?" "Zor, hayır. Zaman kaybı, evet."

Yine bol bol kızarıyordu, onun da vaktini boşa harcadığının farkındaydı. "Özür dilerim. Şu anda sürekli burada olmanız gerektiği için sizi bu konuda rahatsız etmek için iyi bir zaman olmadığını fark etmeliydim. Ben gidiyorum. İyi günler, Duncan MacTavish. Seni tekrar görmek gerçekten güzeldi."

"Bekle."

Kendi utancından kaçmaya çalışarak on beş hızlı adım atmıştı ve bu da onu neredeyse bağırma mesafesinin ötesine götürüyordu. Döndü, onu geri çağırmanın sadece umutlu hayal gücü olmadığından bile emin değildi. Ama gerçekten de ona doğru yürüyordu ve ona ulaştığında ekşi üzüm yemek üzere olan bir adam gibi görünüyordu.

"Onunla bir şartla buluşurum," dedi.

"Elbette" diyecek kadar şaşırmıştı. Bu ne şartı olabilir?"

"Bavullarını topla ve akşam yemeği servis edilmeden önce buraya dön."

Gözleri büyüdü. "Beni yemeğe mi davet ediyorsun?"

"Seni bu lanet partiye davet ediyorum, ne kadar uzun sürerse sürsün."

Sonra gülümsedi. Elinde değildi, sesi o kadar mağdur geliyordu ki, sırf istediğini elde etmek için taviz veriyordu.

"Bavul hazırlamama gerek yok. Yolun hemen aşağısında oturuyorum." "O zaman gelecek misin?"

"Teyzelerim de benimle gelmek zorunda. Onların refakati olmadan bu tür etkinliklere katılamam."

"Kimi istersen getir, o hariç."

Başını salladı. "Ama onunla buluşacaksın?" Adam başını sallayınca ekledi: "Ne zaman?"

"Bir saat içinde. Ama zamanında orada olmazsa, onu beklemeyeceğim. Ve sen de bana bu isteğini neden getirdiğini daha sonra anlatırsın."

Aniden arkasını döndü ve eve girdi. Sabrina, ziyaretinin sonucuna çok şaşırmış bir halde, Ophelia'ya iyi haberi vermek için aceleyle eve döndü. Borcu ödenmişti. Her şey bittiği için, o kadar iğrenç bulduğu bir şeyi bir daha yapmak zorunda hissetmeyeceği için çok rahatlamıştı.

Lord Neville'in uşağı peşinden koşup nihayet onu duyabileceği mesafeye geldiğinde, Duncan'la karşılaştığı tepenin neredeyse yarısına gelmişti.

Nefes nefese kalmış bir halde, ona ulaştığında söyleyeceklerini soluk soluğa sıraladı. "Lord Neville'in arabası bu akşam sizi alacak."

"Buna gerek yok," dedi ona. "Biliyorsun bizim kendi koçumuz var."

"Evet, hanımefendi, ama sanırım genç lord sizin geldiğinizden *emin* olmak istiyor."

Kızardı. Jacobs'ın varsayımıydı elbette ama yine de kulağa oldukça hoş geliyordu.

On Sekizinci Bölüm

Duncan genç kıza bir kez daha adını sormadığına inanamıyordu, hatta Neville ona kim olduğunu sorana kadar sormadığını bile fark etmemişti. Bu noktada oldukça utanmıştı. Neville'i üçüncü kez aradığında, yaşlı adama Summers Glade'e soylu olmayan birini davet ettiğini söylediğinde bir tartışma çıkmasını bekliyordu. Ama genç kız Neville'in kendisini neden konuk listesine almayacağına dair gerekçelerini sıraladığında vardığı sonuç buydu; bir de teyzeleriyle birlikte bir kulübede yaşadıkları.

Kadının sosyal statüsü onun için hiç fark etmiyordu. Ondan hâlâ hoşlanıyordu, özellikle de içinde biriktirdiği öfkeyi kolayca dağıtabilecek absürd yeteneğinden. Üstelik onunla evlenmeyi de düşünmüyordu, yani Neville neye itiraz edebilirdi ki? Ama kendini kandırıyordu.

Neville tarafından davet edilmiş lordlar ve leydiler sınıfından insanların, kendi sınıflarından olmayan birinin kendileriyle aynı toplantıda bulunmasından, de hizmet etmek için değil, başka bir konuk olarak bulunmasından rahatsız olabileceklerini çok iyi . Neville'in itirazının bu yönde olacağını da biliyordu, bu yüzden bir tartışma çıkacağını düşünerek gelmişti.

Ama Neville'e kızın kim olduğunu bile söyleyememişken, istediği tartışmayı yapamayacaktı. Onun soylu biri olmadığını söyleyebilirdi ama beklemeye ve Neville'in bunu kendi başına keşfetmesine izin vermeye karar verdi. Ne de olsa bu, yaşlı İngiliz'in böyle bir durumda nasıl tepki vereceğini görmek için mükemmel bir fırsattı. Duncan, Neville'in çoğunlukla züppe olan eski ekolden bir aristokrat mı yoksa daha aydın bir ekolden olup unvanın bir adamın değerini temsil etmediğini fark eden biri mi olduğunu öğrenecekti.

Ama muhtemelen tartışmayı tercih etmeliydi, çünkü hissettiği gerginliğin bir kısmını hafifletebileceğini ummuştu. Oxbow'daki hana yaklaştıkça bu gerginlik daha da arttı. Oraya giderken tek bir küçük konut, sadece bir malikâne ve birkaç çiftlik görmediğinde, genç kızın "yol kenarındaki kulübesinin" nerede olabileceğini anlamaya çalıştığında dikkati sadece kısa bir süreliğine dağılmıştı.

Belki de Oxbow'a diğer yönden gelirken ya da küçük kasabanın hemen kenarında demek istemişti.

Ne de olsa ana caddenin dışındaki dar sokaklar boyunca evler vardı. Ama dikkat dağıtıcı bir şey olarak uzun sürmedi, hele de kasabaya gitmek o kadar da uzun sürmezken.

Ophelia Reid'i bir daha görmemeyi umarken onunla konuşmayı kabul ettiğine hâlâ inanamıyordu. Yaşıyor olabileceği vicdan azabını dindirmekten başka ne işe yarayacaktı ki? Ondan gelecek herhangi bir özrünün onun için pek bir anlamı olmayacaktı. Gerçek yüzünü göstermişti. Ona yaptığı hakaretlerin boyutunu mazur göstermek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Ve şimdi, eğer Rafe denen adama inanabilirse, onun hakkındaki saçma "barbar" söylentilerini kendisinin başlattığını bile biliyordu.

Henüz orada değildi. Kendisinin de beş dakika erken geldiğini kabul ediyordu ama telafi etmeye hevesli biri olarak, onu kaçırmadığından emin olmak için erken gelmesini beklemişti. Şimdi beklemek zorundaydı ve ona göre beş dakika bile çok uzun bir süreydi.

Hancıyı el sallayarak uzaklaştırdı ve ortak büyük şöminenin önünde bekledi. Bir kadeh viski tercih ederdi ama bu özel kızla uğraşırken kesinlikle kafasının net olmasını istiyordu.

Arka taraftan girdi. Ne de olsa erkenden gelmişti ve sadece "görünmek" mi istemişti? Oldukça güzel bir görünümdü. Sarışın başındaki beyaz kürk şapkası, pudra mavisini uzun kadife paltosu ve aynı beyaz kürkle süslenmiş kısa peleriniyle 'göz kamaştırıcı' bir görüntüye sahipti, hatta onu fark edip ona doğru yürümeden önce gülümsediğinde neredeyse gözleri kamaşıyordu. Bunu yavaşça yaptı ve ona güzelliği karşısında büyülenmesi için bolca fırsat verdi. Beyaz kürkü ve ışıklandırma birleşince, ruhani bir güzellikle parlıyor gibiydi.

Odada gözlerini ondan alamayan tek kişi o değildi. Orada bulunan birkaç müğteri de ağızları açık bir Çekilde Ophelia'ya bakıyordu. Duncan'ın gözleri o kadar kamaşmamıştı ama bir an için bu genç kızın tüm güzelliğine rağmen hırçın bir yanı aklından çıkarmakta zorlandı. Ona bakarak bunu söylemek imkânsızdı ama ağzını açtığında bunu fark etmemek zordu.

Ona ulaştığında hâlâ gülümsüyordu. Kısa bir an için değişmiş ve eteğini fark ettiğinde biraz katılaşmıştı. Kasıtlı olarak giymişti. Eğer birazcık akli varsa, eteğin ona bu buluşmanın anlamsız olduğunu sözsüz olarak anlatmanın bir yolu olduğunu fark ederdi.

"Görüyorum ki mesajımı almışsınız," dedi.

"Evet, peki neden onu teslim eden genç kızdı?" diye cevap verdi.

Bunu ona sormak istememişti, konuyu daha sonra menekşe gözlü genç kıza açacaktı, bu yüzden aslında bir cevap almadığı için rahatlamıştı. Dikkatini dağıtma. Bırakın söyleyeceklerini söylesin ve o da daha çabuk gitsin. Bunu aklında tutması gerekiyordu.

Omuz silkti. "Neden olmasın? Çoğu insan bana yardım ettiği için kendini ayrıcalıklı hissediyor."

Buna bir şey demedi ama gülmemeye konsantre olmuşken bir cevap düşünmek zordu. Bu tek ifade onun hakkında çok şey söylüyordu ve işin ironik yanı, verdiği izlenimin farkında bile değildi. Küçümsemenin, kendini beğenmişliğin ötesinde, kendini beğenmişliğin o kadar üst noktalarındaydı ki, Duncan bunu tanımlayacak tam bir kelime bulamıyordu, eğer varsa bile.

Yine de sessizliği onu rahatsız etmiş, söyleyeceklerini anlatması için onu zor durumda bırakmıştı. Ona söyleyecek özel bir şeyi olup olmadığını bile merak ediyordu. Bu toplantının amacı bir özür dilemek olarak belirtilmişti ama Ophelia Reid gibi biri nasıl özür dileneceğini biliyor muydu? Yanlış yapamayacağını düşünen biri için bu imkânsız bir kavram değil miydi?

Kadın *hâlâ* bir şey söylemeyince, en azından ona uyacak kadar çabuk söylemeyince, omuz silkti ve ondan uzaklaştı. Bunu kabalık olarak görmüyordu, en azından ona karşı. Hakaretleri onu "dikkatini çekmeye değmez" kategorisine sokmuştu ve bu nazik bir davranıştı. Bir erkek olsaydı, kesinlikle bir düşman olarak kabul edilirdi.

Ama bu hareketi onu konuşmaya itti. "Bekle! Nereye gidiyorsun?"

Aslında kafası karışmış gibiydi. Ona şöyle diyecek kadar uzun süre durakladı: "Buraya odadaki herkesin yaptığı gibi ayakta dikilip güzelliğinize aval aval bakmak için gelmedim. Bana söyleyecek bir şeyin varsa, ."

Güzelce kızardı. "İlk buluşmamızda neden pek samimi olmadığımı açıklamak istedim."

"İngilizler buna böyle mi diyor? Çok samimi olmamak mı? Bir dahaki sefere birine kasıtlı olarak hakaret ettiğimde bunu hatırlamam gerekecek."

"değildi," diye anlatmaya çalıştı ona. "Şok olmuştum."

"Şimdi mi?" diye cevap verdi, şüphesizliği bir çocuğun bile fark edemeyeceği kadar açtı. "Neye? Bir İskoç gibi konuştuğum için mi? Öyle görüldüğüm için mi? İkisini de beklemiyordunuz sanırım?"

İç çekti. "Keşke anlamaya çalışsan. İkimizin uyuşmayacağından o kadar emindim ki."

"Ve bir barbar olacağımı mı?"

"Evet, bundan korkuyordum. Ama şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum. Hiç de barbar değilmişsiniz."

"Bundan o kadar emin olmazdım, genç kız," diye cevap verdi, sırf onun iyiliği için kalın brogue'unu açarak.

"Mesele şu ki, varsayımlarımda yanılmışım."

Duncan onun özür dilemeye en fazla bu kadar yaklaştığını hissediyordu. Bu kavram onun gibi yanlış yapamayacağını düşünen biri için gerçekten de "özür dilerim" kelimesini telaffuz edemeyeceği kadar yabancı olurdu.

"Pekala, demek ki yanılmışsınız. Anlatmak istediğiniz başka bir şey var mıydı?"

Gitmek için sabırsızlanması elle tutulur bir şeydi ama her nasılsa bunu fark etmemişti.

"Aslında, yeniden başlayabileceğimizi düşünmüştüm," dedi ona. "Bilirsiniz, sanki hiç yaşanmamış gibi ilk buluşmamızı unutabiliriz."

"Sanki hala evlenmek için nişanlıymışız gibi mi?"

Kız canlandı ve ona o parlak gülümsemelerinden birini verdi. "Gerçekten de. Bu harika bir fikir değil mi?"

Şaka yapıyordu. Kız ciddiydi. Şimdi inanamıyordu. Gerçekten de hakaretlerinin utancını unutabileceğini mi sanıyordu? O gün ona söyledikleri sadece onun için değil, bir oda dolusu insanı eğlendirmek içindi. Bunları bir erkek söylemiş olsaydı, Duncan onu yere serer ve anında tatmin olurdu. Ama kadın olduğu için kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp gitmek zorunda kalmıştı ki bu asla unutamayacağı bir şeydi.

Onunla evlenmemesinin tek nedeni bu değildi ve ona bir tane daha vererek, "Kendi ilgisi için karımla rekabet etmeyi umursayacağımı sanmıyorum," diye cevap verdi.

"Affedersiniz?"

Onun bunu anlamamasına ÇağırmaıÇtı. Benmerkezci insanlar genellikle benmerkezci olduklarını en son kabul edecek kişilerdi, ama Ophelia'nın çok açık bir şekilde olduğu gibi, kendilerine aşık olanlar kesin bir kayıp davaydı.

Onu dinlemişti. Gerçek bir özür bile dilememişti. Ona göre, hak ettiği tüm zamanı vermişti.

"İyi günler."

Ophelia şok içinde ona baktı. O istemedikçe erkekler ondan uzaklaşmazdı. Onun hakkındaki düğüncesini değitirdiği için minnettarlık duyarak ayaklarına kapanmasına ne olmuştı?

Görüşme olması gerektiği gibi gitmemiştir. Ona evlenmesi için ikinci bir şans vermişti, peki neden tekrar nişanlanmamışlardı?

Onun gerçekten bir barbar *olduğundan* şüphelenmeye başlamıştı. Bu buluşmayla ona ne sunduğunu anlayacak kadar zeki olmaması için başka nasıl bir bahane olabilirdi ki?

On Dokuzuncu Bölüm

Ophelia henüz Sabrina'nın partiye davet edildiğini bilmiyordu. Sabrina ona Duncan'ın kendisiyle görüşmeyi kabul ettiğini söylediğinde hazırlanmak için hemen kaçmıştı. Ayrıntıları sormamıştı bile. Kabul etmesine şaşırması da görünmüyordu. Sabrina, Londralı kızın kendini ne kadar üstün görüyorsa bunu da o kadar doğal karşılamış olabileceğinden kuşkulandı ama bu kaba düşünceyi bir kenara bıraktı.

Ama Sabrina misafiri varken herhangi bir yere yapılan daveti kabul etmesinin ne kadar uygunsuz olduğunu çok geç fark etti. Ve elbette Ophelia orada yalnız bırakılamazdı. Ya Hilary ya da Alice onunla kalmak zorundaydı. Ve bu da sorun yaratacak, çünkü her iki teyzesi de Neville'in partisine davet edildiklerine göre katılmak istiyorlardı.

Elbette Sabrina muhtemelen boş yere endişeleniyordu. Ophelia kendisi de bir davetle geri dönecek, hatta belki yeniden nişanlanacaktı. Bu düşünce aslında iç karartıcıydı ama büyük olasılıkla öyleydi. Sabrina erkeklerin Ophelia'nın etrafında nasıl davrandıklarına bizzat tanık olmuştu. Çoğu onun güzelliği karşısında huşu içindeydi ki, onun yanında kaldıkları sürece sahip olabilecekleri her türlü duygu kolayca kayboluyordu.

Daveti teyzelerine bile söylemeyi ertelemeye devam etti, hepsinin gideceğinden o kadar emindi ki, ta ki Ophelia dönüp kapıyı çarparak içeri girene ve üst kattaki odasına koşup o kapıyı da çarpana kadar. O noktada toplantının Ophelia'nın istediği gibi gitmediğini tahmin etmek çok zor değildi ve Sabrina şimdi düşündüğü gibi gafını teyzelerine götürmek zorunda kaldı.

Tepkileri tipikti. Elbette gitmeliydi, en azından bu gece. Bu bekledikleri bir fırsattı ve görmezden gelinemezdi,

Artık kabul edilmişti, çünkü beklenmedik bir misafirleri vardı. Ophelia orada olmasaydı, vesaire, vesaire. Ama genç lorda, en azından partinin geri kalanında, kendi konukları eve gitmeye karar vermedikçe Summers Glade'e bir daha gelemeyeceğini nazikçe açıklamak zorunda kalacaktı.

Sabrina, her iki teyzesinin de, aslında söylemeseler de, Ophelia'nın eve dönmesini ve ne kadar erken dönerse o kadar iyi olacağını umuyor olmalarını eğlenceli buluyordu.

"Ben onunla kalırım," diye teklif etti Alice, partiyi kaçıracağı için duyduğu kederli iç çekişin en azından bir kısmını gizlemeyi başararak. "Ve nereye gittiğini ona bildiririm, canım - eğer sorarsa. Ama ona söylenmesi gereken bir şey var mı ki, yokluğunu fark etmezse bu onu sadece gücendirir?"

Bu soru Hilary'ye soruldu ve o da pragmatik bir şekilde cevap vermeden önce biraz düşündü. "Jölenin neden gereksiz yere rencide edilmesi gerektiğini anlamıyorum. Ve bu sadece bir gece için olacak. Ona söylemek gerekirse, Sabrina'nın heyecandan Ophelia'nın ziyarete geldiğini kısa süreliğine unuttuğunu anlaması gerekecek."

Aslında Sabrina'nın bundan çok daha iyi bir mazereti vardı ama Ophelia'nın Sabrina'dan yapmasını istediği şeyin bilinmesini istemeyeceğini düşündüğü için halalarına çöpçatanlıktaki kısa kariyerinden söz etmemiştir. Ama mecbur kalırsa Ophelia'ya, Summers Glade'e davetini kabul etmesinin Duncan'ın kendisiyle tanışmasının koşulu olduğunu söyleyecekti.

Bu görüşmenin sonucu ne olursa olsun, Ophelia'nın dramatik bir şekilde kapıyı çarparak geri dönmesi görüşmenin umduğu gibi geçtiğini göstermiyordu, Ophelia sadece Sabrina partiye katılmayı kabul ettiği için bu şansı elde etmişti. Bu Ophelia için pek gurur verici değildi, bu Sabrina mümkünse bunu kendine saklayacaktı. Ve teyzelerinin umduğu gibi, Ophelia onların yokluğunu fark etmeyebilir, gecenin geri kalanını odasında somurtarak geçirebilirdi. Eh, insan umut edebilirdi.

Sabrina ve Hilary, Ophelia ortaya çıkmadan önce kulübeden ayrılabildikleri için, daha sonra dönene kadar Alice'in kızla arasının nasıl olduğunu öğrenemeyeceklerdi. Ama Summers Glade'e vardıktan sonra misafirlerini tamamen unutmaları uzun sürmedi.

Çok *büyük* bir toplantıydı, Londra'da katıldıklarından bile oldukça büyüktü. Ama Neville'in davet ettiği elli kadar genç kızın her birinin ya anne babası ya da bir ya da iki erkek kardeşi olmak üzere bir refakatçisi olması gerekiyordu,

ya da kız kardeşler, hatta kuzenler. Bir davetiyeyle dört ya da daha fazla misafir gelebilirdi ve gerçekten de iki yüzden fazla kişi katılmış görünüyordu.

Sabrina hepsinin yatacak yer olarak nereye yerleştirildiğini tahmin edemedi ve teyzesine bunu belirtti. Summers Glade büyüktü ama bırakın iki yüzü, elli yatak odası bile yoktu. Gençliğinde en az bir kez böyle bir kır toplantısına katılmış olan Hilary kıkırdarak, "Diğer komşularımız gibi bazılarını bizim yerleştirmemizi istemediklerine şükretsiner," dedi.

Sabrina'nın tanıdığı, kızları olmayan birkaç komşu vardı ve şimdi onların sırf kendi evlerini açmaları istenebilsin diye davet edildiklerini anlıyordu. Oxbow'daki han da bir kereliğine ağzına kadar dolu olmalıydı.

"Ayrıca," diye ekledi Hilary, "sadece en önemli konuklara kendilerine ait odalar verilir. Bir keresinde altı kızla aynı odayı paylaştığımı hatırlıyorum, Alice'le bana eşlik eden babam da aynı durumda değildi, dokuz beyefendiyle aynı odaya tıkılmıştı. Ama haftalarca süren bu tür partiler düzenlediğinizde, gerçekten başka seçenek kalmıyor."

"Sen geldin."

Sabrina arkasını döndüğünde Duncan'ın arkasından geldiğini gördü. Teyzesine gülümsüyordu ve onu selamlarken de gülümsemeye devam ediyordu.

"Yapmayacağımı mı sandın?"

"Ayarladığınız o toplantının sonucundan sonra, evet, şüphelerim vardı."

"Hangi toplantı bu, canım?" Hilary onun yanında sordu.

Sabrina kızarmamayı başararak kaçamak bir sesle, "Önemli bir şey değil Hilary Teyze. Sizi Duncan MacTavish'le tanıştırebilir miyim?"

Duncan teyzesine çok centilmence bir selam verdi. Aslında bu gece tam bir centilmen gibi görünüyordu, gözlerinin derin mavisini ortaya çıkaran gece mavisini kuyruklu paltosuyla resmi bir şekilde giyinmişti.

Hilary ona, "Büyükbabana hiç benzemiyorsun, genç adam," dedi ve açık sözlü bir şekilde, "Bunu senin için büyük bir şans olarak görüyorum," diye ekledi.

Güldü ama başka bir taraftan ses geldi. "Gerçekten mi? Peki siz kimsiniz, madam?"

Hilary onlara katılan yaşlı beyefendiye kaşlarını kaldırarak baktı. "Beni tanımadın mı Neville? Şaşırmadım, yirmi yıldan fazla oldu."

"Sen misin, Hilary Lambert?"

"Gerçekten."

"Biraz kilo almışsın, jel," diye kamburlaştı.

"Ve sen de hasta yatağına aitmişsin gibi görünüyorsun. Başka yeni ne var?"

Sabrina elini ağzına götürdü, keşke bir metre olsaydı da huzur içinde gülebilseydi. Duncan, birbirlerine ters ters bakan iki yaşlı insanın arasına bakarak, "O zaman kızı tanıyorsun, öyle mi?" dedi.

"Ne kızı?" Neville huysuzca sordu. "Bu yaşlı kuşa genç kız demiyorsun, değil mi?"

Hilary yardımsever bir tavırla, "Sanırım yeğenimi kastediyor, seni yaşlı bunak," diye ekledi.

Bu, Neville'in gözlerini o anda artık gülmeye ihtiyacı olmayan Sabrina'ya çevirmesine neden oldu. Hilary'nin dengesizliği eğlenceli olabilirdi ama ev sahibine hakaret etmeye kalkıştığında değil.

Bunu fark etmemiş gibiydi, ama şimdi büyük bir merakla Sabrina'ya bakıyordu ve sonunda, "Kahretsin, gerçekten de leylak rengi, değil mi? Çocuk abartıyor sanmıştım." Sonra birden aklına geldi: "Tanrım, sen bir Lambert misin?"

Sabrina onun neden birdenbire bu kadar şaşırdığını elbette çok iyi biliyordu. Ne yazık ki teyzeleri gibi o da bazen olması gerekenden daha açık sözlü olabiliyor ve "Son fark ettiğimde evet, hem de hâlâ hayattaydı," diye cevap veriyordu.

Yüzü kızarma nezaketini gösterdi. Sabrina'nın kızarmasının nedeni, verdiği yanıtta diplomatik davranmamış olmasıydı. Kızardıklarını gören Duncan kaşlarını çatı, "İzninizle," dedi ve Sabrina'yı sürükleyerek yan odaya götürdü.

Bir sonraki oda da bir o kadar kalabalıktı elbette ama burası üç büyük odanın toplamı büyüklüğünde bir balo salonu olduğundan ve bu gece dans etmek yerine akşam yemeği için açık büfe hazırlandığından, bir köşede kulak misafiri olmayacakları bir yer bulabilmişti. Ve onun neden biraz mahremiyet istediğini çok iyi biliyordu. Zavallı adamın kafası oldukça karışık ve bu anlaşılabilir bir durumdu.

"Bütün bunların ne olduğunu bana açıklayacak mısınız?" diye sordu durur durmaz ve kolunu bıraktı.

Kasıtlı olarak yüzünü buruşturdu. "Yapmak zorunda mıyım?"

Cevap olarak sadece ona baktı ve baktı, ta ki bir sonraki irkilmesi gerçek olana kadar. "Pekâlâ." İçini çekti. "Ama bu hikâyeyi başka birinden dinlesen çok daha ilginç olurdu. Büyükbabanın anlatmasını tercih etmeyeceğine emin misin? Eminim etki yaratmak için abartabilir. Çoğu insan yapar."

"Duyduğum birazcık acı mı, genç kız?" diye sordu.

Ona göz kırptı, sonra gülümsedi. "Sırrımı öğrendin." "Hâlâ duymayı bekliyorum."

"Ama az önce yaptın."

Avucunu birkaç kez başının yan tarafına vurarak, "O zaman işitme duyumda bir sorun var, genç kız, çünkü henüz bir sır duymadım," dedi.

"*Az önce* acımı duyduğunu söylediğin halde nasıl bu kadar çabuk unutabildin? Bu benim sırrım. Gerisi," dedi ve elini sallayarak, "herkesin bildiği bir şey, yani sır sayılmaz."

Yine gözlerini dikmiş bakıyordu, bu kez aptallığının ruh halini hafifletmeyeceğini bilmesini istiyordu. Ama bundan emin olmama ihtimaline karşı, "Çok uzun zamandır bu halkın bir parçası olmadığımı ve bu alanda kabul gören herhangi bir bilginin benim için bilinmez olduğunu hatırlatmalı mıyım?" dedi.

"O zaman size kısa bir versiyonunu anlatayım, çünkü o kadar da ilginç değil. Lambert'lerin, yani benimle yakın akraba olanların, doğal yollarla değil, kendi teşvikleriyle öldükleri biliniyor. Bu durum, ailemde 'kötü kan' olduğu ve benim de aynı yolu izleyeceğim yönünde genel bir kanıya yol açtı. Dürüst olmak gerekirse, bazı insanlar neden hala hayatta olduğumu anlayamıyor. Hatta bazıları hayatta olmadığımı, mutlaka ölmüş olmam gerektiğine yemin ediyor-"

"Bir hayalet mi?"

"Ah, bundan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Başını sallayarak cevap verdi: "Sanırım uzun versiyonunu duymayı tercih ederim, neden bu konuda biraz kırgın olduğunu açıklayanı."

"Gerçekten kızgın değilim, Duncan. Gerçekten, bazen bunu oldukça eğlenceli buluyorum, tıpkı zavallı şişman Leydi Marlow'un beni görünce bayılmadan önce çılgılık çılgılığa bağırduğu zamanki gibi. Orada bulunan herkes onun çılgınlığını duymamış olabilir ama yere düştüğünde bunu kesinlikle hissetmişlerdi. Hatta bir adam ev sahibimize, zeminin o düşüşten sağ çıkmasını sağlayacak kadar iyi bir mimariye sahip olduğu için iltifat etti - hanımefendi gerçekten de çok geniş bir çevreye sahipti. Oh, devam edin, gülümsemek istediğinizi biliyorum."

Bunun yerine kıkırdadı, sonra kesti ve tekrar ciddi görünmeye çalıştı, gerçekten yaptı, ama bunu tam olarak başaramadı. noktada çok daha fazla çaba harcamadan onu gerçekten güldürebilirdi, öyle ki "uzun versiyonu" duymak istediğini unutabilirdi, ama hatırlardı

Sonunda, Summers Glade'de geçireceği tek gecenin tadını çıkarabilmek için bu işi bir an önce bitirmek istiyordu.

"Kendini öldürerek skandalı başlatan kişi büyük büyükbabam Richard'dı. Kimse neden yaptığını bilmiyor ama yaptığı çok açıktı ve karısı da bunun trajedisine dayanamayarak kısa bir süre sonra aynısını yaptı. Tek çocukları olan büyükannem o sırada zaten evliydi ve birlikte yaşadığım iki teyzemin iki kızı vardı. Bu çifte trajediye bir süreliğine de olsa iyi dayandı. Ama babamı bir kez daha doğurduktan sonra, ah, merdivenlerden düşmüş. Teyzelerim bunun bir kaza olduğunda ısrar ediyor, ancak başka kimse böyle düşünmeye meyilli değildi, bu nedenle 'kötü kan' teorisi ortaya çıktı ve kendi ebeveynlerim birlikte öldüğünde daha da kök saldı."

"Ailen için üzgünüm."

"Ben de öyle. Onları tanımadığım için çok pişmanım, çünkü o zamanlar hatırlayamayacak kadar küçüktüm. Ama onlar kendilerini öldürmediler. Bozuk yiyeceklerdi. Onlara yardım etmek için çok geç kalan doktor bile böyle söyledi. Tabii ki birlikte zehirlenmiş olmaları çok daha iyi bir hikaye oluşturuyor. Ve şimdi, aynı ağaçtan gelen teyzelerim oldukça sağlıklı ve dayanıklı olsalar da, herhangi bir uçurumdan aşağı yürümeye hiç hevesli olmasalar da, trajik atlayışı yapmak için sırada ben varım."

"Her şeyi bitirmeyi düşünecek kadar ciddiye alabilecek daha az olası birini düşünemiyorum."

"Tanrım, sanırım az önce bana kaygısız bir dağınık beyin dedin."

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye homurdandı.

"Ağır hakarete uğradım."

"Sen şeytansın."

Kamburlaştı. "Bunu söylemek için kesinlikle altın bir fırsattı."

Bir kahkaha patlattı, birkaç kafanın onlara doğru dönmesine neden olacak kadar yüksek sesle. Elinde tabakla dolaşan bir adam -Neville'de de iki yüz sandalye yoktu, bu yüzden herkes oturup yemek yiyemezdi- onlara doğru yürüdü. Sabrina, Duncan'ın kaskatı kesildiğini neredeyse hissediyordu ve onu eğlendirme çabası boşa gittiği için oldukça sinirlenmişti.

"Demek buradasın, peki bu kim?" diye sordu adam. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

Tanıştırmak için Duncan'a bakıyordu ama İskoçyalı kızardı ve Sabrina geç de olsa daha önce hiç

ona tam adını vermişti. Duncan bunu itiraf edip da utanmadan önce, "Sabrina Lambert," diye cevap verdi.

Adam önce şaşırdı, ama sonra oldukça sevinmiş görünüyordu. "Yürüyen hayalet mi? Bu benim için bir zevk. Geçenlerde Londra'da sizi kaçırdığım için hayal kırıklığına uğradım. Herkese ne kadar aptal olduklarını gösteren genç bayanla gerçekten tanışmak istiyordum."

Hakkında çıkan söylentilere inanmayan biriyle tanıştığını fark ederek gülümsedi. "Ve sen de öyle mi olacaksın?"

"Raphael Locke, kesinlikle hizmetinizdeyim." "Ve kesinlikle davetsiz misafirim," diye ekledi Duncan.

Raphael hakaret etmedi, tam tersine böyle bir yorum bekliyormuş gibi görünüyordu. "Hadi ama eski dostum, buradaki en ilginç kadını tekeline alabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kız kardeşine eşlik etmen gerekmiyor mu?" Duncan ona dikkatle hatırlattı.

Raphael dehşete düşmüş görünüyordu. "Sevgili dostumun etrafı kıkırdayan bir arkadaş grubuyla çevrili. Tanrı beni onların *yanına yaklaşmaktan* korusun. Biraz insafli ol. Ayrıca, o gruba karşı cesur olmalısın. Ne de olsa gelin almak için alışveriş yapan sensin, ben değil. Aralarına karışmazsan nasıl doğru dürüst karar verebilirsin ki?"

"Belki de çoktan bir karar vermişimdir."

"Asla öyle deme! Kız kardeşim hayal kırıklığına uğrayacak." "Kız kardeşin rahatlayacak."

"Onu soracaksın o zaman?" "Lanet olsun, git *başından*."

Raphael kıkırdadı, görünüşe göre Duncan'ı yeterince kızdırdığına memnun olmuştu

-"Pekâlâ, senin başka bir deden olduğunu iddia eden şu yaşlı İskoç'u aramaya gideceğim. Senin hakkında söyledikleri çok eğlenceli ve ben iyi bir cephaneye *bayılırım*, bilmiyor musun?"

Raphael Locke yanlarından ayrıldıktan sonra Duncan'ın yanaklarındaki rengin gitmesi epey zaman aldı. Sabrina onu daha çabuk rahatlatabilirdi, ama o zaman da Duncan'ın sıkıntısını daha da artırabilirdi; bu sıkıntının kökleri erkek rekabetine dayanıyordu, ki bu da onun kavrayışının ötesinde bir şeydi. Ayrıca, az önce kavga ettikleri çekişme konusunun kendisi olabileceğinin farkına varmakta gerçekten zorlanıyordu.

Sonunda bunu hayal ettiğine karar verdi ve o sırada Duncan ona soracak kadar sakinleşmişti, "Onunla tanışmadan önce hiç duydun mu?"

onu?"

"Hayır, yapmalı mıydım?"

Omuz silkerek, "Auld Neville onun burada olmasından çok memnun.

Görünüşe göre bir dükün oğlu."

Gülümsedi. "O zaman kız kardeşi senin için iyi bir av olur." "Sence de öyle mi? Bana biraz dağınık görünüyor, ve evet, *bu*

Söylediğim zaman. Kardeşi de aynı fikirde ama ona inat onunla evlenebilirim."

"Aman Tanrım, ondan *gerçekten* , değil mi?"

"Hayır, yumruğum yüzüyle daha samimi olmaya bu kadar hevesliyken nasıl böyle düşünebilirsiniz?"

Yirminci Bölüm

Sabrina o kadar eğleniyordu ki, bunun nedeninin Duncan'ın yanından ayrılmaması olduğunu daha önce fark etmemişti. Hatta onunla birlikte yemek yemiş, tabaklarını götürmek için müzik odasında birkaç boş sandalye bulmuştu. Daha sonra da bir iskambil oyununa katılmışlardı ve Duncan, diğer iki oyuncuya fark ettirmeden ona nasıl oynandığını öğretme gereği duymuştu. İşte bu çok komikti. Çok uzun zamandır kendisi de bu kadar gülmemişti.

Sonunda partinin onur konuğu olarak ya da en azından parti vermelerinin nedeni olarak, zamanını konuklar arasında daha eşit bir şekilde bölüştürmesi gerektiği aklına geldiğinde, bunu yapması gerektiği gibi ona göstermedi. Bir bencillik nöbeti geçiriyordu ve bunu tamamen kabullenmişti. Ve bunun ne olduğunu anladığı ve kendini kandırmaya çalışmadığı sürece, sadece bu seferlik şımartabileceğine karar verdi.

Neden onun yanında kaldığı konusunda da kendini kandırmaya çalışmadı. Akşam boyunca o kadar çok gülmüştü ki, onun arkadaşlığından hoşlandığından başka bir şey düşünememişti. Bunda romantik bir şey yoktu. Kız onu güldürüyordu. Etrafında olmak eğlenceliydi.

Yine de onun için büyüleyici bir gece olmuştu, hayali rüyaların malzemesi. Ama tüm rüyalar sona ermeliydi ve Summers Glade'deki tek gecesi de sona ermişti.

Kolunda paltolarıyla kendisini arayan teyzesini görünce Duncan'a döndü ve "Gitmeliyim," dedi.

İtiraz etmedi çünkü bu süre boyunca her gün orada olmasını bekliyordu ve öyle de söyledi. "Sabah görüşürüz o zaman."

"Hayır, aslında yapmayacaksın."

İçini çekti, ona söylemesi gereken şey için gerçekten pişmanlık duyuyordu. Kaşlarını çatmaya başlamıştı bile ama bunu bütün akşam ertelemişti ve daha fazla erteleyemezdi. Yine de bu harika gecenin, en azından onun için, böyle bitmek zorunda olması gerçekten utanç vericiydi.

"Beni buraya davet ettiğinizde, ilk şaşkınlığımla teyzelerimin ve benim şu anda bir misafirimiz olduğu gerçeğini tamamen göz ardı ettim. Bu gece gelmemeliydim bile. Misafirimiz gelmeden önce kendimi adamış değildim ve o da bunu biliyor. Bu yüzden kabalık edip onu ikinci kez terk edemem."

"Gelmek istemedin."

O kadar mantıksız olan bu yanlış sonuca gülümsedi ki, onun bile bunu bildiğinden emindi ve ona, "Saçmalık. Bu gece çok eğlendim. Gerçekten tekrar gelmek isterim ve belki misafirimiz ev partiniz bitmeden ayrılırsa, o zaman-"

"Onu da getir," diye araya girdi.

"Ah, Duncan, böyle bir teklifte bulunmadan önce misafirimizin *kim* olduğunu sorman gerekmez mi?"

"Ophelia olmadığı sürece-"

Devam etmedi. Kadının Ophelia olduğunu açıkça belli eden ifadesi şimdi kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

"Lanet olsun, seninle kalarak ne yapıyor?" diye eklediğinde neredeyse homurdanıyordu.

En azından bunu açıklamak yeterince kolaydı. "Yakın zamanda Londra'dayken ailesinin benim aileme gösterdiği nezaketten yararlanmak."

"Peki ayak işlerini yapmak da aynı nezaketin bir parçası mıydı?" diye sordu. "Hayır, o tüm borçların ödenmesiydi," dedi, onun sinirli tavrına rağmen hâlâ gülümseyerek

tonda. "Benimle arkadaş oldu Duncan ve Londra'ya ilk seyahatimi normalde olabileceğinden çok daha kolay hale getirdi. Kendimi ona karşı bu kadar borçlu hissederken, yapmak istemesem de onun bir isteğini geri çeviremezdim. Ama şimdi bu borcun ödendiğini hissediyorum."

"O zaman orada olduğunu görmezden gelin ya da dün gece yaptığınız gibi onu yine diğer teyzenizin yanına bırakın."

Başını ona doğru salladı. "Gerçekten birine karşı bu kadar kaba olabileceğimi düşünüyor musun?"

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra içini çekti. "Hayır, bunu yapmayacağını biliyorum. İstedigimi elde edemediğimde böyle davrandığım için şımarık bir çocuk olduğumu düşünmeden önce gitmene izin vereceğim."

"Ben öyle düşünmezdim." Ona sırtıttı. "Bir Dağlı barbar belki-"

"git," diye karşılık verdi, ama şimdi o da sırtıyordu.

"Belki seni yine yürüyüşlerimden birinde görürüm," diye veda etti.

"Evet, belki de istenmeyen misafirlerden er ya da geç kurtulacaksınız."

Onu ve teyzesini kapıya kadar geçirdi ve bekleyen arabaya bindiklerinde uşakla birlikte bir an durdu; uşağın bunu not alıp, "Güzel kız, Bayan Sabrina'mız," demesine yetecek kadar uzun bir süre.

Duncan Bay Jacobs'a döndü. "Bizim mi? Onu uzun zamandır mı tanıyorsunuz?" "Evet, hayatının çoğunu burada geçirdi."

"Bu yürüyüşleri sık sık yapıyor mu?" Duncan sordu. "Her gün, hava nasıl olursa olsun," diye yanıtladı Jacobs. "Açık havayı tercih ediyor. sabahları, ama bazen öğleden sonra tekrar dışarı çıkıyor."

Duncan başını salladı, yarın sabah kendisi de yürüyüşe çıkmayı düşünüyordu -Ta ki onun yanında bir saat kadar kalmanın yeterli olmayacağını anlayana kadar. Ve her iki büyükbabası da günün büyük bir bölümünde ortadan kaybolursa, yapacak bir eş bulma işi varken küplere binerdi.

O akşam çok eğlendikten, İngiltere'ye geldiğinden beri ilk kez gerçekten eğlendikten sonra, o gece yatağa çok tatsız bir ruh haliyle girdi.

Yıllar önce hâlâ eski düklük arazisinin bir parçasıyken bu isimle anılan malikâneye, Cottage by the Bow'a doğru ilerleyen arabada Hilary parti hakkında kendi kendine konuşuyordu. Sabrina, "Senden hoşlanıyor," sözünü duyana kadar dikkatini vermiyor, hâlâ o akşam yaşadıklarının tadını çıkarıyordu.

Bu kesinlikle dikkatini çekti ve teyzesini kimi kastettiğini bilecek kadar iyi tanıdığı için açıklamaya bile gerek duymadı. "Evet, sanırım öyle ama kastettiğiniz şekilde değil."

Hilary, Sabrina'nın adına alınganlık göstererek, "Peki neden o şekilde değil?" diye homurdandı.

"Dürüst olalım Hilary Teyze, benim gibi birini Ophelia ya da hatta Amanda Locke gibi birinin yanına koysanız fark edilmem bile. İngiliz aristokrasisinin en iyileri buraya

Lord Neville torununu evliliğe ikna etmek için. Bu gece kendiniz de gördünüz, katılan genç kadınlar bu sezon bizimle birlikte Londra'ya gelen genç umut adayları değildi. Birkaçı öyleydi ama Neville'in davet ettiklerinin çoğunun evliliğe ihtiyacı yok, onlar kendi değerlerini biliyorlar ve bunu göstermeye ihtiyaçları yok."

"Posh, bunun *senden* hoşlandığı gerçeğiyle ne ilgisi var?"

"Arkadaş olduk, o kadar," diye yanıtladı Sabrina. "Gelinini gerçekten seçtiğinde, güzellerden biri olacak-"

"Sen duvar çiçeği değilsin, tatlım. Öyle düşünmek isteyebilirsin ama öyle değilsin."

Sabrina içini çekti. Bunu duymak güzeldi elbette ama içlerinden birinin gerçekçi olması gerekiyordu, yoksa kafası şışecek ve olmayacak bir şey için umutlanmaya başlayacaktı.

"Bir erkek benimle *bu* şekilde ilgileniyorsa bunu anlamaz mıyım sanıyorsun? Sana söz veriyorum Hilary Teyze, Duncan bana bakıp beni bir eş olarak görmüyor, beni daha çok o genç güzellerden hangisini seçmesi gerektiği konusunda ona tavsiyelerde bulunabilecek bir sırdaşı olarak görüyor."

"Bunu zaman gösterecek," diye cevap verdi Hilary, nedense umutlu spekülasyonlarından sapmak istemiyordu.

Sessizlik içinde anılarının tadını çıkarmayı tercih ederken daha fazla tartışmak istemeyen Sabrina, "Bu gece Lord Neville'e saldırma şeklin neydi öyle?" dedi.

"Neden, uzun bir şey değil. Sadece *çok* eskiye dayanan saf bir hoşnutsuzluk."

Ancak savunmaya geçmek zorunda kalan Hilary, eve dönüş yolculuğunun geri kalanında başka bir şey söylemedi.

Yirmi Birinci Bölüm

Sabrina ertesi sabah uyuyakalmıştı, bu yüzden Alice onu uyandırmak için içeri girip neşeyle hazırlanmak için fazla zamanı olmadığını, koçun zaten orada olduğunu ve onları beklediğini söylediğinde, bunun ne anlama geldiğini kavrayamayacak kadar sersemlemişti. Alice de Sabrina tutarlı bir soru sormadan, hatta hangi koçtan söz ettiğini bile öğrenmeden hızla odadan çıktı.

Yine de acele etmedi. Önceki geceyi hatırladı ve gülümseyerek yastığına uzandı, tıpkı daha önce yaptığı gibi biraz daha tadını çıkarmak için

Dün gece yatağa girdiğinde - bu yüzden sabaha kadar uyuyamamıştı ve bu yüzden uyuyakalmıştı.

Ama sonra Hilary başını Sabrina'nın kapısından uzatarak, "Herkes hazır canım, sadece seni bekliyoruz. Acele et."

Kapı tekrar kapandı ve Sabrina artık iyice meraklanmaya başlamıştı, yorganı arkasına atıp koridora fırladı ve çoktan merdivenleri yarılamış olan Hilary'yi yakaladı. "Ne için hazırsın? Bugün yapmamız gereken bir şeyi gözden mi kaçırdım?"

Hilary kaşlarını çatı. "O ahmak kız kardeşim sana söylemedi mi? Seni *uyandırıp* söylemesi gerekiyordu. Bunu kendim yapmam gerektiğini biliyordum."

"Ah, bir koçtan bahsetti-"

"Demek sana söyledi." Hilary'nin sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu, Alice'le tartışmak için iyi bir bahanesi vardı. "Peki, acele et. Arabacı bir saatten fazladır burada bekliyor."

Bu Sabrina'yı nasıl bir ikilemde bırakmıştı. Ya neler olup bittiğini öğrenecek ya da Hilary'ye bütün gün Alice'e şikâyet etmesi için bir neden verecekti. Bunun yerine üst kattaki odasının evin önüne bakan penceresinden dışarı bakmayı tercih etti. Söz konusu at arabası, Lord Neville'in at arabası, orada olmaması gerekirken yine oradaydı.

Hemen vardığı sonuç onu dehşete düşürdü. Belli ki Duncan arabacıya bu sabah kendisine ihtiyaç duyulmayacağını, en azından onu tekrar alamayacağını söylemeyi unutmuştu. Ve Ğimdi bu küçük dikkatsizlik yüzünden teyzelerinin ikisi de Ophelia da dahil olmak üzere hepsinin Summers Glade'e davetli olduğunu düşünüyordu.

Teyzeleri başka ne düşünüyor olabilirdi ki? Duncan'a kendi misafirleri olmadan partiye dönemeyeceğini söylemiş olmalıydı ve eğer araba oradaysa, o zaman hepsi için orada olmalıydı. Başka bir sonuca varmış olamazlardı.

Yatağına geri dönmeyi ve bütün gün orada saklanmayı düşündü. Unutkanlığı yüzünden Duncan'ın kafasına şemsiyesiyle vurmayı düşündü ve yılın şemsiye taşıma zamanı olsaydı kesinlikle vururdu. Ophelia evine geldiğinde Duncan'ın ne kadar kızacağını düşündü. Ama bu *onun* hatasıydı, *onun* dikkatsizliğiydi. Öyleyse neden sanki her şey onun suçuymuş hissediyordu? Belki de sırf Ophelia *onun* misafiri olduğu için, adamın bir Ğekilde onu suçlayacağını bildiği .

Sonunda acele etti ve kendisine daha çok yakışan sabah elbiselerinden birini seçti, görünüşünün ona en ufak bir yardımı olmayacaktı, eğer mümkünse kendi cesaretini artırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Ophelia duymadan teyzelerini uyarmak zorunda kalacaktı. Londralı kızdan Çu anda pek hoşlanmıyor olabilirdi ama umduğu daveti alamadığını açıklayarak onu incitmek istemiyordu.

Hepsi girişte onu bekliyordu, bu yüzden Sabrina'nın teyzelerinden biriyle onları uzaklaştırmadan özel bir konuşma yapma şansı yoktu, bu da muhtemelen diğer ikisinin sorularına yol açacaktı. Ama Ophelia kolundan tutup onu arabaya doğru fırlattığında bunu denemesine bile fırsat kalmadı, giriş yapmak için o kadar sabırsızlanıyordu ki.

Yolculuk Sabrina için dayanılmazdı ve şimdi her türlü feci sonucu hayal ediyordu. Duncan'ın hepsini kapının önüne koyduğunu bile hayal ediyordu. Ne de olsa ortaya çıkmalarını engelleyebilir, gerçeği itiraf edebilirdi. Bu gerçeğe Ophelia'nın duygularını incitmek gibi bir kaygısı olmazdı.

Ophelia'nın sabırsızlığı sonunda Sabrina' en azından teyzelerini uyarma fırsatı vermişti; araba Summers Glade'e vardığında ilk atlayan Londralı kız oldu. Sabrina, Hilary'nin kolunu yakalayıp hızla fısıldadı: "Burada olmamalıyız. Onu Duncan davet etmedi."

Hilary en ufak bir endişe duymadan onun kolunu sıvazlamakla yetindi ve "O zaman fikrini değiştirmiş olmalı, çünkü şoför bize misafirlerimiz de dahil olmak üzere hepimize eşlik edeceğini söyledi" diye cevap verdi.

Tabii bu durumda Sabrina arabada ağzı bir karış açık oturmak zorunda kaldı ve eve en son giren o oldu. O anda ne düşüneceğini bilemedi. Duncan'ın sırf Sabrina partiye gelsin diye dün yaptığı gibi yine uzlaştığını düşünmek *istiyordu*. Ama gerçekçi olmak zorundaydı. Dün handaki o toplantıda neler olduğunu bilmiyordu. Duncan şimdi Ophelia'yı geri istiyor, ama Ophelia'nın bunu henüz bilmesini istemiyor olabilirdi. Bu durumda, Sabrina ona en azından Londralı kızı tekrar elinin altına almak için mükemmel bir bahane vermişti.

Ophelia'nın onları terk etmesi kesinlikle uzun sürmedi. Sabrina içeri girdiğinde çoktan ortadan kaybolmuş, Londra'daki arkadaşlarını bulmaya ve onlara tekrar dolaşımda olduğunu haber vermeye gitmişti. Ophelia'nın

Nerede olursa olsun, ilgi odağıydı. Ve burada, eski nişanlısının partisinde *olması*, hakkındaki dedikoduları tamamen tersine çevirecekti. Tam da istediği şeyi elde etmişti. Ve Londra'nın *tonları* arasında kendi elementine geri dönmüştü. Bugün en güzel leylak rengi sabah elbisesiyle bile Sabrina'nın gözünü kamaştıran bir güzellikle parıldamasına şaşmamalıydı.

Utanç verici.

Bunu kabullenmekten ve elinden geldiğince eğlenmeye devam etmekten başka çare yoktu. Şimdi de öyle yapmayacaktı. Bugün, Duncan'ın sürekli yanında olduğu dün geceki gibi olmayacaktı. Ophelia oradayken olamazdı.

Kahvaltı için tam zamanında gelmişlerdi. Hilary ve Alice yemeklerini yemişlerdi ama Sabrina yememişti, bu yüzden kahvaltı salonuna girdi, yemek yenmese de servis yapıyordu. Anlaşılan diğer birkaç konuk da geç kalkmış ya da geç yemek yemişti. Raphael Locke ve kız kardeşi Amanda açık büfedeki masalarda oturacak bir yer aramaya çıkmadan önce tabaklarını dolduran birkaç kişi arasındaydı.

Sabrina'yı fark edip yanına yaklaştığında, "Sonunda yalnızız," dedi.

"Sonunda mı?"

"Dün akşam boyunca seni barbarın pençesinden nasıl kurtaracağımı düşünüp durdum ve işte o olmadan buradasın."

Kızardı ama kendi hesabına değil. "Keşke ona öyle demeseydin. Öyle biri değil, biliyorsun."

Raphael kıkırdadı. "Tabii ki biliyorum, ama onunla uğraşacak *bir şeyim* olmalı, değil mi?"

"Neden?" diye sordu kel bir sesle.

"Birincisi, bana sinirlendiğinde çok eğlenceli olduğu için. İkincisi, ondan hoşlandığım için. Üçüncüsü de, birilerinin ona bu duruma nasıl katlanacağını öğretmesi gerektiği için ve ben de kendimi İngiliz mizahının incelikleri konusunda onu eğitmek için seçtim."

"Tanrım, ben de senin sadece şaka yaptığını sanıyordum," diye cevap verdi.

Bir kahkaha patlattı, bu da odadaki tüm gözleri onlara çevirdi ve kız kardeşini de yanına çekti. "Sabahın bu erken saatinde neyi eğlendirici bulabilirsin ki?" Amanda bir esnemeyi bastırarak sordu.

"Görünüşe göre bu sabah giyinirken o kadar yorgundunuz ki hizmetçinize son birkaç düğmeyi ilikletmeyi unuttunuz-"

Zavallı kız çığlık attı ve mahcup görünüyordu ve hemen ona "Orada öylece durma, tamir et!" emrini verdi.

Raphael sessizce gülüyordu ve kız kardeşinin sonsuza dek orada dikilip düğmelerinin iliklenmesini beklemesine izin vermeye niyetli görünüyordu. Sabrina kıza acıdı ve öne doğru eğilerek fısıldadı: "Şaka yapıyordu. Tamamen giyindin ve çok güzel görünüyorsun."

Mandy kardeşine ters ters bakmak için arkasını döndü ve kaçıp gitmeden önce ona içten bir "Seni sefil," dedi.

Sabrina adama başını salladı. Çok yakışıklıydı - Locke kardeşlerin ikisi de bu konuda fevkaladeydi - ama belli ki aynı zamanda iflah olmaz bir alaycıydı. Bu kötü bir şey değildi. O da kendi payına düşen alaycılığı yapıyordu ama arada büyük bir fark vardı. Onun alaycılığı insanları kızdırmak için değil, eğlendirmek içindi.

"Ne?" diye yakındı gülümseyerek, kızın ona başını salladığını görünce.

"Bu senin için çok kötü oldu," diye cevap verdi.

"Belki de," diye kabul etti. "Ama bu onu uyandırdı, değil mi? Bir koca bulması gerekirken kızın bir sümüklüböcek gibi görünmesine izin veremem. Bunu ne kadar çabuk yaparsa, ben de bu şaperonluk işinden o kadar çabuk emekli olabilirim."

"Ah, yani onu kızdırmak onun yararına mıydı?" Sabrina söyledi.

"Elbette öyleydi," diye cevap verdi. "Tanrım, sakın bana kötü niyetli olduğumu düşündüğünü söyleme. Bu kesinlikle kalbimi kırardı."

Sabrina bisküviye sarılı sosisinden bir ısırık aldıktan sonra kalanını yakındaki bir masaya doğru . "Kalp ve böbrek şurada servis ediliyor sanırım, eğer yenisine ihtiyacınız varsa."

"Ah," dedi ama ona sırtıyordu. "Şanslısın ki canım, kolay kolay cesaretim kırılmaz. Bu yüzden seni benimle evlenmeye ikna etmem birkaç gün daha sürebilir." Umursamazca omuz silkti. "Birbirimize ne kadar uygun olduğumuzu anladığında pes edeceksin."

Onun yeni sataşması üzerine kıkırdadı. "Birbirimize hiç de uygun değiliz ve bunu sen de biliyorsun."

"Elbette öyleyiz," diye ısrar etti. "İkimiz de düğ soyundan geliyoruz."

"Ah, ama benim soyumda skandal var," diye hatırlattı ona. "Ah, ama *benim soyum* skandalı kahvaltı niyetine yer," diye neşeyle karşılık verdi.

"Peki bu sabah bunu hangi masada servis ediyorlar?" diye sordu.

Yine gözleri üzerlerine çekecek kadar yüksek sesle güldü. Sabrina eğlenmeye başlamıştı ama adamın kendisine neden bu kadar ilgi gösterdiğini de merak etmeye başlamıştı. Bir an önce harekete geçmezse dedikodulara neden olacağından emindi. Öyle olmaması için çok iyi tanınıyordu.

Ama sonunda onun sadece sıkıldığına ve vakit geçirdiğine karar verdi. Adını onunkiyile ilişkilendirmeye çalışacak birinin tam bir aptal olması gerekirdi, o yüzden bunu dert etmeyecekti.

Bölüm Yirmi İki

"Bunu kendi kız kardeşinden duydum," dedi Edith Ward. "Mazlumlari savunmayı seviyor. Bu tanıma Sabrina'dan daha iyi kim uyabilir?"

Jane, "*Onun* dikkatini çekecekse, mazlum olmak umurumda değil," dedi.

"Sırf istediğin için mazlum olamazsın canım," dedi Edith ona. "Sen çok güzelsin."

Jane kızardı ama belli ki hayal kırıklığına uğramıştı, oysa başka zaman olsa bu iltifat onu çok heyecanlandırırđı. Ama amaçlarını aklında tutarak, "Ophelia'yı fark ettiğinde bunun bir önemi kalmayacak," diye ekledi.

Her iki kız da Ophelia'nın kıskanç doğasını yatıştırmaya çalışıyordu; Sabrina'yı yanında yakışıklı Raphael Locke'la kahvaltı salonundan çıkarken gördüklerinde bu doğanın harekete geçtiğini biliyorlardı. Ophelia'nın yüzünde beliren kuşku dolu ifade bile olabilecek tahmin etmek için yeterliydi.

Mavis ise olayların bu Ėekilde gelişmesinden çok memnundu. Aslında, Ophelia'nın nişanlısından kurtulma planı aleyhine döndüğünde ve dedikodular aleyhine döndüğünde dünyasının nihayet düzeldiğini hissetmişti. Daha önce hiç bu kadar adil bir sona tanık olmamıştı. Bu yüzden Ophelia'nın bu sabah Summers Glade'e davetli olarak geldiğini görünce büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı; tıpkı diğerkleri gibi o da bunun Ophelia'yı yeniden Mevsim'in hükümdar kraliçesi konumuna getireceğini biliyordu.

Mavis'e göre onun ortaya çıkmasının *tek* iyi yanı, artık Sabrina'nın başarısına tanıklık edecek olmasıydı ve Sabrina'nın çıkışını mahvetme kampanyası tamamen işe yaramamıştı, en azından MacTavish ve Locke söz konusu olduğunda.

Ve Ophelia henüz Raphael Locke'un kim olduğunu bile bilmiyordu, onunla hiç tanışmamıştı. Dün buraya gelmeden önce kızların hiçbiri tanımiyordu.

kız kardeşiyle birlikte. Elbette Amanda'yı tanıyorlardı ve onu köşeye sıkıştırarak, onun Locke'un varisi olan ve birkaç yıl önce yurtdışından İngiltere'ye yeni dönmüş olan kardeşi olduğunu bu yüzden onunla daha önce hiç tanışmadıklarını ve hatta adını bile duymadıklarını öğrenmişlerdi.

Ne yazık ki, Ophelia'yla bir kez karGılaGtığında, diğer tüm aptal erkeklerin yaptığı gibi onun ayaklarına kapanarak tapınacaktı; Duncan MacTavish bunun tek istisnasıydı ve Mavis ona gerçekten hayranlık duyuyordu. Edith ve Jane de aynı fikirdeydi, Ophelia'ya olup bitenler hakkında bilgi verirken ondan, bir düklüğün varisi olduğundan, ne kadar yakışıklı ve zengin olduğundan, eski nişanlısıyla işi bittiyse onun için ne kadar uygun olduğundan bahsediyorlardı ki, yanında Sabrina'yla çıkageldi. Odadan aynı anda çıkmaları da tesadüf değildi. Yemek yerken oturacak sandalye aramaya çıktıklarında birlikte konuşuyor ve gülümsüyorlardı.

Elbette üç kız da Sabrina'nın dün gece Duncan MacTavish'in tüm dikkatini üzerinde toplamayı başarmasına tanıklık etmek için oradaydı. Hatta Jane ve Edith, Ophelia'nın onunla işi bittiğine göre hangisinin onu kendine çekmeye çalışacağı konusunda dostça bir tartışmaya bile girmişlerdi, ta ki Sabrina'nın ne kadar büyülenmiş görene kadar.

Ophelia'ya bundan *hiç* bahsetmezlerdi, en azından Jane ve Edith bahsetmezdi ve baGka bir yerde duymaması için dua ederlerdi. Bu yüzden Mavis homurdanarak, "Mazlum, ayağım." dediğinde ikisi de biraz inanmadı. Size Sabrina'nın kazanan bir yanı olduğunu söylemeye çalıştım ama hepiniz alay ettiniz. Kanıtı, buradaki en uygun iki erkeğin onun dikkatini çekmek için yarışıyor olması."

Bunun üzerine Ophelia'nın kısılan mavi gözleri Mavis'e döndü ve "Hangi diğer adam? Kimden bahsediyorsun sen?"

Mavis, Jane ve Edith onu durduramadan, "Tabii ki Duncan'ınız," demekten zevk alıyordu.

Bunu söyledikten sonra, muzaffer bir gülümsemeyi zar zor gizlemeyi başardı. Ama daha sonra, henüz farkında olmasa da, daha da iyi bir skor elde etti. Ne de olsa Ophelia'nın geceyi ev sahipleriyle iletİGimsiz geçirdiğini, odasına kapanıp Duncan'ın dünkü görüGmelerinde neden olması gerektiği gibi davranmadığını anlamaya çalıştığını bilemezdi.

"Sabrina sana dün gece onun yanından nasıl zar zor ayrıldığını anlatmadı mı?" Mavis ekledi.

Ophelia, Sabrina'nın dün gece Summers Glade'e geldiğini bile bilmediğinden, çifte darbe yemişti. Duygularını gizlemekte de usta değildi. Cevap verirken soğukkanlı görünmeye *çalışsa* da, yüz hatlarından geçen sayısız duygu hiç de öyle olmadığını gösteriyordu.

Ophelia, "Sabrina sırlarını açıklayacak biri değildir," diye belirtti.

"Görünüşe göre başarı da yok. Yazık," diye yanıtladı Mavis. "Neyi bu kadar eğlenceli bulduklarını, gecenin büyük bir bölümünde onları neyin güldürdüğünü bilmek isterdim."

"Gstediğin kadar ima et, Mavis," diye söze girdi Edith, hâlâ Ophelia'nın öfkesini yatırtmaya çalışıyordu ama Mavis'in anlattıklarından sonra o bile bunun boğuna olduğunu biliyordu. "Bu her iki adamın da onunla *evlenmeyi* düşüneceği anlamına gelmez. Yoksa onun kötü kanını mı unutuyorsun?"

"*Bunu* kim unutabilir *ki*?" Mavis yanak diliyle yeniden katıldı. "Özellikle de bu kadar mutlu ve canlı görünürken. Ama bu çok aptalca bir söylentiydi."

"Dedikoduyu kimin çıkardığını unuttun mu?" Jane, Ophelia'nın savunmasını yaptı.

"Hayır, aslında onun tekrar dolaşıma girmesini kimin kışkırttığını gayet iyi hatırlıyorum."

Sonunda Ophelia'ya doğrudan bir hakarete bulunmuştu. Mavis sonunda bunu yapacak cesareti bulduğu için çok heyecanlıydı. Ve korktuğu gibi Ophelia'nın kafasından geçmedi. Muhteşem sarışın, yüzü öfkeden pancar gibi kızardığında o kadar da muhteşem değildi.

Edith'in nefesi kesildi. Jane konuşamayacak kadar şok olmuştu. Ophelia kekeliyordu, "Kindar mı? Sen... bana... diyorsun-!"

Mavis parlak bir gülümsemeyle araya girerek, "Ah, evet, lütfen sizi buradan *ikinci* kez attıracak bir olay çıkarın," dedi. "O zaman belki de geri kalanımız yeniden eğlenebiliriz."

Mavis gitmek için döndü, bu grupla bağlarını tamamen kopardığının farkındaydı ve sonunda bunu yaptığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Ama Edith ve Jane'i severdi, en azından Ophelia'nın yanında beyinsiz budalalar gibi davranmadıkları zamanlarda. Bu yüzden onlara, "Siz ikiniz ne zaman uyanacak ve onun size dost olmadığını anlayacaksınız? Arkadan bıçaklardı

Eğer istediği bir şeyi elde edeceğini düşünseydi, seni bir saniyede terk ederdi ve bunu yaptığı için tek bir pişmanlık bile duymazdı."

Mavis adımlarında bir sıçrama ve dudaklarında bir sırıtışla uzaklaştı. Bavullarını toplasa iyi olacağını, o gün hakkında iğrenç bir dedikodu çıkacağını biliyordu. Ama artık umurunda değildi.

Mavis'in o şok edici konuşmasından sonra söyleyecek daha uygun bir şey bulamayan Jane, "Ben asla," diye homurdandı.

"Ben de asla," diye onayladı Edith.

"Ben de Gağırmadım," dedi Ophelia, içi kaynamasına rağmen kendini toparlayarak. "Ne de olsa yalancının teki. Onu daha önce en az beğ kez yakaladım, ama yalan söylediğini bildiğimi söylemeyecek kadar nazıktım. Zavalılık, acaba elinde mi değil? Bazı insanlar yapamaz, bilirsiniz."

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Otur Archibald, bir sorunumuz var." İskoçyalı, Neville'in oturma odasındaki masasının karşısındaki koltuğa oturdu ve düşmanına şüpheli bir bakış attı. Gördüğü kadarıyla *çağrılmaktan* hoşlanmamıştı, henüz kahvaltısını yapmamıştı, dün gece iyi uyuyamamıştı ve bu özel odanın sıcaklığı içeri girer girmez onu terletmeye başlamıştı. Daha fazla soruna ihtiyacı yoktu.

"Biz mi?" diye sordu. "Tek ortak noktamız delikanlıyken ve o da tam olarak ondan istediğimiz şeyi yaparken nasıl bir sorunumuz olabilir ki? Bu arada, bana kalırsa burada ne güzel kızlar toplamışsınız. Burada bu kadar çok güzel kız olduğunu bilseydim, sevgili karım öldükten sonra ziyarete gelirdim ve kendime de bir tane bulurdum."

"Keşke yapsaydın, o zaman şimdi Duncan için kavga etmiyor olabilirdik," diye homurdandı Neville.

"Kim kavga ediyor, ha? Sonunda mirasçıların paylaşımı konusunda anlaştığımıza yemin edebilirdim."

"Pek uygun bir çözüm değil ama tartışmak istediğim konu da bu değil," diye cevap verdi Neville. "Eğer dün gece fark etmediysen, Duncan bu partiye Sabrina Lambert adında birini kendisi davet etti ve *bütün* gece onunla vakit geçirdi."

"Şu dolgun küçük kız mı? Şekli güzel ama tam olarak güzel sayılmaz, kendini ona kaptırma, sonunda güzel birini seçecektir."

Neville içini çekti ve yorgun bir ses tonuyla, "Keşke yüzeysel güzelliğe bu kadar takılmasan. Reid'in kızında çok acı bir şekilde ortaya çıktığı gibi, güzel bir yüz ideal bir eş anlamına gelmiyor."

"Elbette öyle," diye karşı çıktı Archie kayıtsızca. "Karını dinlemek zorunda değilsin, onları istediğin gibi görmezden gelebilirsin, ama arada bir onlara *bakmak zorundasın*, çünkü güzel bir yüz boş bir kafadan daha önceliklidir."

Neville gözlerini devirdi ama, "Duncan aynı şeyi hissetmiyor olmalı, çünkü bu kıza belirgin bir ilgi gösteriyor. Onun arkadaşlığından hoşlanıyor olabilir. Kendisi de itiraf etti. Kız onu eğlendiriyor. Hepsi buysa, o zaman sorun yok demektir."

Archie bu noktada kaşlarını çatı. "Mantıklı konuşmuyorsun, dostum. Sürekli söylediğin gibi güzel bir kadınla evlenip evlenmemesi umurunda değilse, bu kızla derdin ne? Seni tatmin edecek bir unvanı yok mu?"

Neville yine içini çekti. "Sabrina Lambert'ın görünüşünün benim endişemle hiçbir ilgisi yok, Archibald. Aslında bence oldukça güzel bir kız. Gözleri her şeyi fark ettiriyor, ne kadar dikkat çekici olsalar da."

"Güzel gözler, ha? Fark etmemiştim."

"Muhtemelen tek baktığınız şey göğüsler ve yüzler olduğu için bir kızın sahip olabileceği ince ayrıntıların hiçbirini dikkate almıyorsunuz, hele de biraz zekası varsa."

Archie ekşi ses tonunun üzerine gülümsedi. "Hayır, sadece gözlerini görece kadar yakınlaşmak için henüz kızla tanışmadım. O zaman itiraz ettiğin onun kimlik bilgileri olmalı."

"Hayır, aslında büyük büyükbabası Richard bir düktü, büyükbabası ise bir kont. Babası hayatta olsaydı, kendi babası da bu unvana sahip olacaktı, ama olmadı. Bu konuda oldukça uygun olması için bir unvana ihtiyacı yok, hatta katılımdaki birçok kişiyi geride bırakıyor. Beni endişelendiren şey, iki huysuz yaşlı teyzeyle birlikte gelmesi."

."

Archie'nin kıkırdaması araya girdi. "Bu senin sorunun, benim değil, bunu söylemekten memnuniyet duyuyorum. Düğünden sonra eve gideceğim."

Neville gizlemediği bir rahatlamayla, "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. "Ama aynı zamanda kırk yıllık bir skandalla birlikte geliyor ki bana söylenene göre bu skandal yeniden ortalıkta dolaşmaya başlamış."

Archibald artık eğlenmiyordu ve öne doğru oturarak, "Ne tür bir skandal?" diye sordu.

"Richard Lambert'i şahsen tanıdığım ve silahlarla ne kadar beceriksiz olduğunu bildiğim için pek itibar etmedim. Birlikte avlanırken bir keresinde neredeyse ayağımı vuruyordu, bu yüzden hikayede anlatıldığı gibi kasıtlı olarak değil, kazayla kendini vurmuş olması tamamen mümkündü. Karısı ise aptalın tekiydi ve onun skandalı ortaya çıktığında kendini öldürdüğünden hiç şüphem yok. Ne buna itiraz edecek cesareti vardı ne de bu konuda alay edilmesini göze alacak cesareti."

Archie, "Bu bana skandal yaratacak bir şey gibi gelmiyor," diye alay etti.

"Hepsi bu kadar olsaydı katılırdım, ama aynı şeyi yapan bir kızı ve aynı şeyi yapan oğlu ve gelini -Sabrina'nın kendi ebeveynleri- vardı. Ne demek istediğimi hâlâ anlamadın mı Archibald? Asıl endişemiz her iki soyumuzu da devam ettirecek başka bir varışken, bu kızın üzücü geçmişinde herhangi bir gerçek olma ihtimalini gerçekten göze almak istiyor muyuz?"

"Duncan tüm bunları biliyor mu?"

"Sence bana güveniyor mudur? Dedikoduları duymuş olsa da bunun farkında olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bu onun için bir fark yaratır mı?"

Archibald düşünceli düşünceli kaşlarını çatı. "Muhtemelen olmaz ve eğer bu konuyu ona açarsan kesinlikle olmaz."

Neville'in dudakları bu ima karşısında gerildi. "Bunu daha önce konuşmamış mıydık? Çocuğun inatçı olacağını ve sırf bana inat olsun diye kendi sağduyusuna karşı geleceğini düşünmek istediğini biliyorum, ama ben ona bundan daha fazlasını veriyorum. Ancak, bu evlilik meselesinde sizi dinlemesi daha muhtemel, o yüzden bilip bilmediğini öğrenin ve bilmiyorsa onu uyarın ve bu saçmalığın işe yaramayacağını açıkça belirtin."

Archie bir kez olsun başını sallayarak onayladı ama umutla ekledi: "Muhtemelen söylediğinden daha fazla eğlendiriyordur onu."

"Daha önce de söylediğim gibi, o zaman bir sorun olmazdı *ama* Leydi Ophelia Reid'in bu sabah tekrar çatımın altına girmiş olması-"

Archie araya girdi, "Şeytan o-"

Neville araya girdi, "Çünkü şu anda Lambert'ların misafiri ve buna rağmen Duncan tarafından davet edildiler. Bu ya Duncan'ın kızın güzelliğine vurulduğu -ki bu seni memnun etmeli- ve kızın hakaretlerini affedip yine de onunla evlenmeye karar verdiği anlamına geliyor ya da

Lambert kızı konusunda ciddiym. Seçimini yap, Archibald. Ben ikisinden de memnun değilim."

"Ve ben öyle miyim?" Archie homurdandı. "Lambert kadınlarının yanlarında kimi getirdiklerini görünce kendisi de şaşırarak. Onları davet ettiğinde konuklarının kim olduğunu bilmediğini tahmin ediyorum. Ve bu da onlardan kurtulmasını sağlayacaktır."

Neville şimdi gerçekten kıkırdadı. "Hevesli düşünmek seni çok uzağa götürmez, biliyorsun. Sabrina Lambert dün gece ona söylediler. Ailesiyle ilgili talihsiz bir skandal olabilir ama Duncan'ın eski nişanlısını, onun gelin seçmesi amacıyla düzenlenen bir toplantıya getirmenin sonuçlarını fark etmeyecek kadar boş kafalı bir budala değil."

"Och," dedi Archie odadan çıkmak için ayağa kalkarken tiksintiyle. "Şimdi onu bulacağım ve neyin ne olduğunu kendim öğreneceğim. Seninle spekülasyon yapmak Neville, sadece başımı ağrıttıyor."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Duncan dün gece verdiği karardan sonra bu sabah aşağı inmekten kaçınmıştı. Arabacıya daha önce gönderdiği mesajı iptal eden ikinci bir mesaj göndermeden ve Lambert tesislerindeki tüm misafirleri adamın alacakları listesine eklemekten önce bir süre uyumuş, daha doğrusu bir o yana bir bu yana dönüp . Sonra da hemen uyumaya gitti. Ancak bu sabah bu karar hiç de hoşuna gitmemiş, mizacını oldukça bozmuştu.

Sebebi ne olursa olsun, Ophelia Reid'in bu eve geri dönmesine izin vermek büyük bir hataydı. Bu, onun zihninde hiç de öyle olmayan, dile getirilmemiş bir "affet ve unut" mesajı olacaktı.

Partinin sonraki birkaç haftası boyunca Sabrina'yı gün aşırı ziyaret etmenin bir yolunu bulabilirdi, hem de fazla özlenmeden. Kimse ona her gün yirmi dört saat Summers Glade'de gerektiğini söylememişti. Öyleyse neden bunu yapmamıştı?

Ama nedenini çok iyi biliyordu. Sabrina'nın partide olması, her gün on altı saate kadar orada olacağı, konuşmak istediğinde hazır bulunacağı, neşelenmeye ihtiyacı olduğunda elinin altında olacağı, önümüzdeki birkaç gün içinde hayatında vermesi beklenen bu önemli karar hakkında ona tavsiyelerde bulunabileceği anlamına geliyordu.

Haftalar boyunca, onun sakinleştirici etkisiyle orada *olacaktı*. Bunun bedelini Ophelia'da yol açabileceği ve kolayca düzeltebileceği yanlış anlamalarla ödemeye hazırdı. Ama nişanlılıklarını sona erdirdikten sonra, onun tekrar orada olmasının başkalarına nasıl görünebileceğini göz ardı etmişti.

Archie, Ophelia hakkındaki fikrini değiştirip değiştirmediğini öğrenmek için onu odasında takip ettiğinde bu durum doğrudan aklına . Bu kolayca yanıtlandı, ama sonra Sabrina'ya karşı niyetinin ne olduğunu öğrenmek istedi ve bu çok daha karmaşıktı. Herhangi bir niyeti olduğundan değil, sadece onunla yaşadığı ilişki Archie'nin inanmayacağı bir ilişkiydi ve inanmadı da.

"*Bir* arkadaş mı?" Archie homurdandı. "Erkekler başka erkeklerle arkadaş olurlar, genç kızlarla arkadaş olmazlar."

"Neden?"

"Çünkü seks maviliklere engel oluyor, işte bu yüzden. Ve eğer bana bu küçük kız söz konusu olduğunda bunu bir kez bile düşünmediğini söylersen, sana yalancı derim."

Duncan , onun yerine eğlendi. "Öyleyse bana bir tane de. Gerçek şu ki, başka bir şey düşünemeyecek kadar genç kızla gülmekle meşguldüm."

Archie tabii ki yine homurdandı. Ama Duncan onun anlamayacağını biliyordu. Bu çok basit bir kavramdı, ama Archie kadınlarla erkekler arasındaki "doğal düzen "in ötesini göremiyordu.

Yine de açıklamaya çalıştı. "İsterseniz bir de şunu düşünün. Size yakın yaşayan çok iyi bir arkadaşınız var, belki de en iyi arkadaşınız. Bir parti veriyorsunuz. Arkadaşının da orada olmasını ve sizinle güzel vakit geçirmesini istersin, değil mi?"

Archie de bu spekülasyona katıldı. "Ama arkadaşımın başka bir taahhüdü var." "Evet, ama bu küçük bir taahhüt. partiye de. Ve bunu bu şekilde ayarlayacağını çok iyi biliyorsun."

"Hayır, eğer diğer 'bağlılık' bütün partiyi mahvedebilecek engerek dilli bir kızsaa ve ben *bunu* çok iyi biliyorum."

Duncan iç çekti. şimdi *buna* itiraz edemezdi, çünkü bu açık bir olasılıktı. Ama sonra sırtıttı. En azından Archie meseleyi anlamıştı.

"Endişelenmen için bir neden olmadıkça Ophelia için endişelenme. Sabrina'ya karşı niyetimin dostluktan başka bir şey olduğu konusunda da endişelenme. Bir gün onunla kendin konuş, neden yanında olmak için iyi olduğunu göreceksin. Size dertlerinizi unutturacak bir tarzı var."

Archie'nin kaşlarını çatması bunun onu pek de rahatlatmadığını gösteriyordu. "Bu genç kızlar toplantısının amacını unutmadığın sürece sorun yok."

"Sana söyledim, kendime bir eş almaya itirazım yok. Hoşlanmadığım şey bu acelecilik ve sana doğrusunu söyleyeyim, parti bitmeden kararımı veremezsem, bu konuda hiçbir şikayet duymayacağım. Sırf birini seçmiş olmak için bir kız seçmeyeceğim."

Archie homurdanan bir ses tonuyla, "Hemen aşık olmanı beklemiyoruz, delikanlı," diye cevap verdi. "Aşık olmak zaman alır."

"Aşktan bahsetmiyorum, *hoşlanmaktan* bahsediyorum. Kendimi adayacağım bu kızdı en azından hoşlanmalıyım. İlgisizlikten başka işe yarayacak bir şeyler olmalı Archie."

"Elbette , ama tüm zamanını *arkadaşlarıyla* geçirirsen bunu bulamazsın. Peki diğer kızlar onun senin için sadece bir arkadaş olduğunu bilmezken bunu nasıl görecekler? Seçiminizi yaptığınızı düşünecekler, bu yüzden sizin için kendilerini öne sürmelerine gerek kalmayacak. Bazıları toparlanıp eve dönebilir."

Duncan yüzünü buruşturdu. Archie'nin de *kendi* fikrini söyleyeceğine ve buna karşı çıkamayacağına güveniyordu.

Duncan, "Bu yüzden bir akşam karımı avlamaktan vazgeçtim, sade ve basit bir şekilde eğlenmek için," dedi. "Bunu bana çok görüyorsun, değil mi?"

"Hayır, sadece bir akşam olduğu sürece. Ama bu parti sonsuza kadar devam edemez, delikanlı. Ve seçim yapmak için bundan daha iyi bir fırsat bulamazsın. Hayatımda hiç bu kadar çok güzel kıızı bir görmemiştim. Auld Neville buraya davet edeceği kişileri seçerken çok iyi yaptı, sizin de aynısını yapmanızı kolaylaştırıyor. Tek istediğim zamanınızı daha akıllıca kullanmanız."

Duncan bunu kabul etti ama biraz sonra aşağı indiğinde, her odadan geçerken bilinçsizce aradığı kişi Sabrina'ydı. Ne yazık ki onun yerine Ophelia'yı buldu, daha doğrusu Ophelia onu buldu, yoluna çıktı ve Duncan durmak ya da kabaca görmezden gelmek zorunda kaldı.

Dün ona söylemek istediği her şeyi söylediği için ikincisini tereddüt etmeden yapardı. Eğer anlatmak istediğini anlamadıysa, bu onun suçu değildi. Ama yalnız değildi, yanında iki kız daha vardı ve Archie'nin öğütlerini aklında tutuyordu.

Son iki gün içinde yüzden fazla kişiyle tanışmış olmasına rağmen, iki arkadaşıyla kısa bir süre önce tanışmıştı ama isimlerini hatırlayamayacak kadar kısa bir süre. Yine de her biri oldukça güzeldi, bu yüzden almaya değerdi.

Biraz daha iyi tanınması gerektiğini düşünüyordu ve bu da şu anda kaba davranmaması anlamına geliyordu. Ama Ophelia'nın ağızından çıkan ilk kelimelerle bu konudaki fikrini aniden değiştirdi.

"Sanırım çok sevgili iki arkadaşım Edith ve Jane ile tanışmışsınızdır?"

Kendisine Ophelia'nın iyi bir arkadaşı diyebilen birini daha iyi tanımak istemiyordu. Sabrina bu konuda bir istisnaydı ama o da hiçbir zaman Ophelia'nın arkadaşı olduğunu iddia etmemiş, bunun yerine zorunluluklardan söz etmişti.

"Gerçekten de," dedi Ophelia'ya bir bakış bile atmadan. Onun yerine arkadaşlarına bakarak, etraflarında dolaşmadan önce ekledi, "Memnun oldum hanımlar, ama izninizle, henüz yemek yemedim."

"Jane, Duncan'ın tavrını tanımlamak için *kabalıktan* başka bir kelime bulmaya çalışırken bir duraksama oldu. Duncan'ın odadan çıkışını izlerken, "ok kaba, değil mi?" diye sordu.

Ophelia sıkılmıő bir ses tonuyla, "Bir sko özelliği sanırım," dedi.

Aslında onun kalmamış olmasından memnundu. Onunla konuşurken grlmşti. şu anda ilgilendiği tek şey buydu.

"Sana tekrar evlenme teklif ettiğinde kabul edecek misin - tabii bu sefer babana götürmezse?" Edith sordu.

Ophelia bunu biraz düşünür gibi yaptı. "Henüz kararımı tam olarak vermedim. Ne de olsa şimdi düşünmem gereken bir Lord Locke var."

"Elbette," diye yanıtladı Jane. "Henüz sizinle tanışmadı ama bu hemen düzeltilebilir. Sabrina hâlâ onunla birlikteyse sizi tanıştıracaktır."

Ophelia'nın sıkılmış duruşu inanılmaz bir hızla sona erdi. "Tanıştırılmaya *ihtiyacım* yok," dedi sertçe. "Hele Sabrina tarafından hiç. Raphael Locke'la tanışmaya hazır olduğumda tanışacağım - belki bu gece. Bu gece balo salonunda dans olacağını söylemiştiniz, değil mi?"

"Bundan bahsedildiğini duyduk, evet."

"Mükemmel. Tam da böyle bir durum için yeni bir balo elbisem var."

Jane, "Ah, Ophelia canım, bu geceki dansın balo olarak sınıflandırılabilirceğini sanmıyorum," diye uyardı. "Taşrada her şey çok daha gayri resmi."

"Saçma, top toptur, nerede tutulursa tutulsun. Ve onunla ilk kez karşılaştığımda en iyi şekilde görünmek istiyorum. Yeni ve görkemli bir balo elbisesi bunu garanti eder."

Jane daha fazla itiraz etmeye bağladı ama Edith'in bir bakışı fikrini değiştirdi. Ophelia hâlâ onların arkadaşıydı, hâlâ onun popülaritesinin tadını çıkarmak istiyorlardı ama ikisi de onun Mavis'e karşı takındığı tavırdan hoėlanmamıőtı.

onların arkadaşı olmuştu. Ve Mavis'in kehaneti onlara ağır geliyordu, çünkü ikisi de bunun ne kadar kolay gerçekleşebileceğini görebiliyorlardı.

Yani Ophelia bu gece için fazla giyinmek istiyorsa, bu onun bileceği bir ikti. Eğer bundan utanıyorsa, bu da onu ilgilendirirdi. Uyarılmıştı ama genellikle kendi fikri dışında kimsenin fikri onun için önemli değildi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Duncan kahvaltısını bitirdiğinde kendisiyle gurur duyuyordu. Diğerlerinin yaptığı gibi tabağını yanına alıp alt kattaki odaları dolaşarak, orada burada durup iltifat ederek ya da içeri giren ve şu anda pencereleri döven fırtınayla ilgili bir şeyler söyleyerek sosyalleşmeyi başarmıştı.

O gün için dışarı çıkmayı düşünen konuklar varsa bile artık fikirlerini değiştirmişlerdi. Ama yağmur yağmasa bile, içeride onları meşgul edecek yeterince aktivite varken, kışın dışarı çıkmak kimsenin umurunda değildi.

Bazıları sadece dostça, ama çoğu kumar içeren kâğıt oyunları zaten devam ediyordu - İngiliz *tonunun* özellikle zevk aldığı bir eğlence gibi görünüyordu. Oturma odasında kahkahalar arasında sessiz sinema oyunları oynanıyordu. Bilardo salonunda bir değil iki masa vardı ve Archie de dahil olmak üzere yaşlı beylerin çoğu bu masalarla meşguldü; Neville henüz ortaya çıkmamıştı.

Genç bir kız müzik odasında bir grup kadını eğlendiriyordu, sarı saçlarında kızıl dokunuşlar olan güzel bir kız Duncan'ın dikkatini çekti. Şarkı söylemesinden zevk almak için sağır olmak gerekirdi, bu yüzden orada uzun süre kalmadı.

Misafir odasında biraz daha oyalanabilirdi ama Ophelia Şu anda orada oturuyordu, bu çok kötü oldu çünkü Amanda Locke da oradaydı ve onu biraz daha yakından tanımayı düşünüyordu. Ağabeyinden hoşlanmıyor olması, oradaki güzel kızlardan birini göz ardı etmesi için bir neden değildi. Ophelia kadar güzel değildi ama o zaman da kimsenin güzel olabilmesi mümkün değildi. Ophelia bir tuhaftı, çok güzeldi ve bunun da farkındaydı.

Sabrina'yı hiçbirinde görmediğini fark ettiğinde bütün odaları kontrol etmişti. Kontrol etmediği sadece iki oda vardı: Gün boyunca kullanılmayan balo salonu ve Neville'in çalışma odası.

Neville'in malikâne müdürüne devredilmişti ve ev eğlenirken ona izin verilmişti. Sabrina'nın dün akşam yanında olan teyzesi, aynı yaşlarda başka bir kadınla müzik odasındaydı ama Sabrina onlarla da değildi.

O anda Duncan'ın aklına Sabrina'nın Summers Glade'e gelmemiş olabileceği geldi. Ne kadar ironikti, şimdi Ophelia'nın varlığına katlanmak zorunda kalacaktı ama bunun için sahip olması gereken nimetten, Sabrina'nın arkadaşlığından mahrum kalacaktı. Ama ev halkının geri kalanı, hatta misafiri bile buradayken neden kendisi gelmiyordu?

Halasına bu soruyu sormadan önce son iki odayı kontrol etti. Çalışma odasının kilitli olduğunu gördü; akıllıca bir nlem olduğunu düşündü. Balo salonu kilitli değildi ama fırtına nedeniyle içerisi karanlıktı ve olması gerektiği gibi boştu; en azından bir bakışta öyle görünüyordu. Yine de tam kapıyı kapatırken hafif bir hareket gözüne çarptı ve kadın odanın öbür ucunda, camlı balkon kapılarından birinin yanında duruyordu. Arkasındaki, elbisesiyle hemen hemen aynı tonda olan leylak rengi duvar kâğıdı onu odayla bütünleştirmiş, neredeyse gizlemişti.

Sabrina onun yaklaştığını duydu ve bakmadan Duncan olduğunu anladı. Adımlarında bir şey vardı, o kadar hızlıydı ki tanınabilirdi. Sabrina'nın nabzı hızlanmıştı, Duncan her yaklaştığında bu garip olay gerçekleşiyordu. Onun neden orada olduğunu merak etti. Kendisiyle aynı nedenden dolayı olmadığından emindi.

Fırtına başlar başlamaz, tüm hiddetiyle ortaya çıkan doğanın ilkel ihtiyaşını gözlemlemek için sessiz bir yer aramıştı. Fırtınaları da en az hafif yağmurlar kadar severdi. Bazı insanlar gök gürültüsü ya da şimşek çakması karşısında sinirlenebilirken, o aslında böyle şeyleri rahatlatıcı bulur ve hemen fırtınanın ortasında olmak isterdi.

Bu imkânsızdı, en azından bugün yleydi. Ama bir sonraki en iyi şey izlemektir ve cam bölmeli balkon kapıları ona terasın ve ötesinin engelsiz manzarasını sunuyordu ve boş balo salonu ona bu manzaranın tadını tek başına çıkarma mahremiyeti veriyordu.

Ama Duncan tarafından rahatsız edilmek umurunda değildi; aslında manzarayı onunla paylaşabiliyor olması oldukça güzeldi.

"ok güzel, değil mi?" dedi, adamın adımları yanında durduğunda.

Ne demek istediğini açıklamak zorunda kalacağını düşündü, ama "Daha yakından bakmak ister misin?" diye cevap verdiğinde anladığını biliyordu.

Ona bakıp gülümsedi ama üzüntüyle başını salladı. "Teyzelerim ıslak, üstü başı perişan bir görüntüyü onaylamazlardı, özellikle de öğle yemeği saatine bu kadar yakinken, eve gidip üzerimi değiştirecek vaktim yokken."

O da gülümsedi ama kızın elini tuttu ve balkon kapısını açarak onu kendisiyle birlikte dışarı, yağmurun içine çekti. Terasta durdu ve yüzünü gökyüzüne kaldırarak, onun da yapmış olabileceği gibi, doğanın tadını çıkardı.

Tanrı yardımcısı olsun, o anda ona tamamen aşık oldu.

Duncan bu dürtüye boyun eğdiği için deli olması gerektiğini düşündü; ta ki Sabrina'ya bakana kadar. Yüz ifadesinde öyle bir neşe, öyle bir sevinç vardı ki, bu onu ıslıl ıslıl bir güzelliğe büründürüyordu. Saçları çabucak ıslanıp yüzüne yapışmış olsa da, kısa bir an için onun inanılmaz gözleri, yanağına kaymadan önce bir kirpikte biriken yağmur damlası, bölünüp küçük şımarık çenesine doğru akmadan önce bir gamzede biriken başka bir ırmak, gülümsediğinde gözlerini ağzına çeken dudaklarının esnekliği karşısında tamamen büyülenmişti...

Kızın sevimli yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Bu başka bir dürtüydü ama bir kez başladıktan sonra pişman olamayacağı bir şeydi. Yağmur yakıcı derecede soğuktu ama soğuğu hissetmedi, sadece dudaklarının sıcaklığını ve vücutlarının temas ettiği yerdeki buharlı sıcaklığı hissetti. Kızın tadı ambrosia gibiydi, kışın kasvetinde taze bir yaz nefesi.

Gök gürledi uzaktan ve adam içgüdüsel olarak onu daha yakına çekti. Şimşek çaktı ve adam onun dudaklarını ayırdı, dili içeri girdi. Bir süre için var olan başka kimse yoktu, sadece ikisi, elementler ve üzerlerinde patlayan tutku vardı.

Duncan kendine geldiğinde suçluluk, utanç ve korku olduğunu hemen anlayamadığı başka bir şeyle sarsıldı. Sabrina'yı bir arkadaş olarak değil de bir kadın olarak düşünmesine neden olduğu için Archie'yi suçlayabilirdi ve bu dürtüsü onun arkadaşlığına mal olursa onu suçlayacaktı.

Ellerini ondan çekti ve geri adım attı. Artık ona bakamayacak kadar üzgündü, ilişkilerini koparacak bir şey söylemeden önce kaçmak istiyordu, ama önce özür dilemeliydi, onu olduğu söylenen barbar olduğunu düşünerek bırakamazdı.

"Bu-olmamalıydı-" Duncan içten içe inledi. Daha önce ne zaman dili tutulmuştu ki? "Özür dilerim, genç kız. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama bir daha olmayacak, sana söz veriyorum."

Yirmi Altıncı Bölüm

Sabrina'nın Duncan'ın öpücüğünün onu bıraktığı sersemlikten çıkması epey zaman aldı. Titriyordu, bir süredir titriyordu ama bunun ancak şimdi farkına varmıştı. Yine de ısınmak için içeri dönmedi. Onları getiren arabacıyı bulup bulamayacağını görmek için ahıra doğru yürüdü.

Neyse ki adam oradaydı ve kıyafetlerini değiştirebilmesi için onu eve götürmeyi kabul etti. Teyzeleri sıırsıklam olduğunu bilmek zorunda kalmayacaktı, bu yüzden nedenini açıklamak zorunda kalmayacaktı. Kendisi bile ne olduğunu anlayamazken hiçbir şeyi açıklayacak durumda değildi.

Duncan onu öpmüş, derinliklerine kadar heyecanlandırmış, sonra da bir daha asla olmayacağına yemin etmişti. Bundan ne anlam çıkaracaktı? Bunun bir kaza olduğunu mu, olmaması gereken ve şiddetli bir fırtınanın ortasında durmaktan başka bir yerde olsalardı muhtemelen olmayacak olan anlık bir şey olduğunu mu? Fırtınalar onu sakinleştiriyordu ama anlaşılan onu heyecanlandırıyordu, Doğa Ana'nın en öfkeli halini. Evet, bunda ilkel bir şey vardı, diye düşündü, bir erkeğin tutkularını kışkırtabilecek bir şey.

Onun bunu yapmamış olmasını diledi. Onun tarafından öpülmenin ne kadar harika ve heyecan verici olduğunu bilmek, iç huzuruna hiç yardımcı olmayacaktı. Keşfettiği diğer şeyle, yani ona gerçekten aşık olmasıyla karşılaştırıldığında bunun bir önemi yoktu.

Aslında şaşırmamıştı. Bunun olduğuna dair belli belirsiz ipuçları vardı ve bunları görmezden gelmeye çalışmıştı. Ama bunu gerçekten itiraf etmek... Duncan'ı sevmenin onu mutsuz edeceğini biliyordu. Ona sahip olmayı asla umut edemeyecekken, onun başka biriyle evlenmesini izlemek zorunda kalacakken nasıl olmasındı ki? Hem de uzaktan değil. Onun komşusuydu! Onu sık sık görecekti, onu ve karısını, sonra da onu, karısını ve çocuklarını.

Öğle yemeğine geç kalmıştı, kahvaltı gibi saatler boyunca servis edildiği ve herkes aynı anda masaları doldurmaya çalışmadığı için bunun bir önemi yoktu. Yine fark etmezdi, çünkü şu anda hiç iştahı yoktu, içinde herhangi bir yemeğe tahammül edemeyecek kadar çok duygu .

Misafir odasında teyzelerine katıldı. Yemeklerini çoktan yemişlerdi ve sadece yeni gündüz elbisesi hakkında kısa bir soru soruldu, o da neden belirtmeden diğerinin değişmesi gerektiğini söyleyerek güzelce örtbas etti.

Bunu kabullendiler, tahmin ettiği gibi kendi sonuçlarını çıkardılar, bu da onu bu konuda yalan söylemek zorunda bırakmadı. Ama sonra haberleri vardı ve bunu vermeye hevesliydi.

Alice, "Ophelia bizimle kalmaktansa burada kalmaya karar verdi ve eşyalarını çoktan gönderdi," diyerek Hilary'den önce davrandı.

Sabrina'nın aırdığı ey, Ophelia'nın davet edilmiğ olmasına rağmen burada kalmak istemesi değil, kalabilmesiydi. "Burada hâlâ odaları var mı?"

"Hayır, yok, ama burada arkadaşları var, onlara yer açmayı teklif ettiler. paylaştıkları odada."

Hilary, "Sadece on dakika ötede kendine ait bir odası varken neden bir sürü başka jelle birlikte kalmak istediğini anlayamıyorum," diye ekleyerek konuyla ilgili kendi düşüncelerini dile getirdi.

Sabrina, "İkamet ettiği için olan biteni kaçırma ihtimali daha düşük," diyebildi.

Ophelia'nın muhtemelen kalabalıkları tercih edeceğini, çünkü ona sürekli arzuladığı seyirci kitlesini sağladıklarını eklemeydi. Bu kendisine saklaması gereken kaba bir düşünceydi. Ama Summers Glade'de kalmak, bugün ortaya çıktıktan sonra hâlâ varsa, Ophelia hakkındaki dedikodulara da tamamen son verecekti.

Alice, "Tekrar davet edildiği varsayılıyor, bu yüzden ailesi ile Thackeray'ler arasında bir kırgınlık yok, hatta geç Duncan'ın fikrini değiştirdiği ve tekrar evlenme teklif edeceği yönünde spekülasyonlar bile var. Sence onun sadece *sen* davet edildiğin için burada olduğunu ve o sırada bizim misafirimiz olduğunu belirtmemiz gerekir mi?"

Sabrina içini çekti. Ophelia söz konusu olduğunda dedikodunun nasıl bir yöne gideceği açıkçası umurunda değildi, ama hangi yöne giderse gitsin onu etkilemekten sorumlu olmak istemiyordu.

"Bence Lord Neville onun kendi davetiyle burada olmadığının bilinmesini istiyorsa, o zaman bunun bilinmesine izin verecektir. Bu konudaki yanlış varsayımları düzeltmek bize düşmez. Bırakalım herkes istediğini düşünsün. Zaten yle düşüneceklerini siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

Bu, Sabrina'nın bahsettiğine hemen pişman olduğu hassas bir konuydu, o yüzden hemen ekledi: "Bu gece dans edileceğini duydum. Bu doğrulandı mı?"

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Alice. "Ama balo kıyafetlerini depodan çıkarmak için eve koşturmaya gerek yok. Oldukça resmi bir tören olacak."

"Öyle olmak zorunda," diye belirtti Hilary. "Bu kadar büyük toplantılarda, herkesin aynı anda hazırlanması gereken bir program yapmak neredeyse imkânsız. Sekiz kadının aynı odada, sekiz balo elbisesi hazırladığını ve sekiz hizmetçinin aynı anda hanımlarını giydirmeye çalıştığını hayal edebiliyor musunuz? Büyük bir karmaşa ve öfke patlaması olmadan bu mümkün değil."

Sabrina bunu hayal etti ve gülümsedi. "Bilmiyorum, alevlenen öfkeye tanık olmak eğlenceli olabilir."

"Lord Archibald MacTavish'le tanıştın mı canım?" Alice sonra sordu.

"Hayır, ama burada olduğunu duydum," diye yanıtladı

Sabrina. "Sen duydun mu?" "Henüz değil, gerçi bugün gelmeyi umuyorduk."

"Öyle umuyordu," diye düzeltti Hilary kız kardeşini. "Dul MacTavish'in yeni bir eşe ihtiyacı olabileceği gibi aptalca bir fikre kapılmış."

Sabrina alaycı bir kaş kaldırdı. "Neden, Alice Teyze, evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

Alice kızardı ve kız kardeşine doğru kamburunu çıkardı. "Kesinlikle hayır. Sadece torununun İngiltere'ye taşınmasıyla birlikte artık o Highlands'de yalnız kalacağını düşündüm."

"Evinin nasıl bir yer olduğunu bilmiyoruz," diye karşı çıktı Hilary. "Bildiğimiz kadarıyla ev ağzına kadar onun diğer akrabalarıyla dolu olabilir."

"Aslında Duncan'a göre oldukça boş," dedi Alice, bu bilgiye sahip olduğu için Hilary'ye zaferle sırıtarak.

Sabrina, kendi merakını tatmin ederek tartışmalarını daha ciddi bir şekilde başlamadan kesmeye karar verdi. "Duncan'la konuştun mu?" diye sordu Alice'e.

"Evet, öğle yemeğinden hemen sonra, ama uzun sürmedi. Zavallı çocuk bir şeylerden dolayı oldukça üzgün görünüyordu. Nereye gittiğinizi sordu ama cevap veremedim. Sanırım üstünüzü değiştirmek için eve o zaman gittiniz?"

Sabrina rahatsız bir şekilde "Muhtemelen," dedi ve daha da rahatsız bir şekilde, "Beni bir nedenle mi aradığını yoksa sadece nerede olduğumu mu merak ettiğini söyledi mi?" diye sorarken soğukkanlı görünmeye çalıştı.

Alice, "Hayır, ama için onu arayıp bulmanızda bir sakınca yok," dedi.

"Evet," diye onayladı Hilary. "Böyle bir toplantıda bunu yapman oldukça kabul edilebilir. Ne de olsa *siz* onun komşusunuz."

Sabrina her iki teyzesine de ne yaptıklarının farkında olan dar bir bakış attı. "Eğer önemliyse, eminim beni bulacaktır. Ama bu arada

Orada olduğundan daha fazlası olduğunu hayal ediyor. Beni sadece bir arkadaş olarak görüyor, bu da *komşuların* yapmaya meyilli olduğu bir şey."

Sabrina'nın odadan çıkışını izlerken Alice, "Bunu çok güzel vurguladı, değil mi?" dedi.

"Evet, aslında biraz abarttı. Ondan hoşlanıyor, biliyorsunuz."

"Ben öyle düşünmüştüm ama görünüşe göre öyle düşünmüyor," dedi Alice düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak.

"Londra'da ortaya çıkan felaketten sonra kendine güvenmediği için onu suçlayabilir misiniz?"

"Bu bir felaket değildi, sadece bir-"

"Felaket."

"Yemin ederim Hilary, Duncan MacTavish konusunda hemfikir olduğumuzda bir kez *olsun* bana katılmasan olmaz mı? Sabrina onun kendisiyle sadece arkadaş olmak istediğini düşünüyorsa, ondan gelecek aksi yöndeki hiçbir ipucunu fark etmeyecektir. Burada iyi bir eşleşme şansı olduğuna onu ikna etmeliyiz."

Yirmi Yedinci Bölüm

Ophelia o gece orada balo elbisesi giyen tek kadın olduğu için fazla utanmadı. Yine de balo salonunun yarısına geldikten sonra değil de zamanında fark etseydi kıyafetlerini değiştirebilirdi. Gerçi Raphael Locke'u bulmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, diğerlerinin ne giydiğini göremedi.

Ama ilk şaşkınlığı ve anlık rahatsızlığından sonra bunu görmezden geldi. Ne de olsa ne kadar muhteşem görüldüğünü biliyordu ve önemli olan da buydu. Sadece oradaki diğer kadınlara kıyasla daha da parlayacaktı, bu da onun için sorun değildi ve olması gerektiği gibiydi.

Locke'un varisini henüz görmemişti ama Mavis'in hâlâ orada olduğunu gördü ve bundan fazlasıyla rahatsız oldu. Nefret dolu kaltak Summers Glade'i çoktan terk etmiş olmalıydı ama anlaşılan arkadaşları tarafından yalancı, kalles bir hain olarak damgalanmak onu utandırmaya yetmemişti. Ophelia'nın onu gözyaşları içinde eve gönderecek bağka bir şey bulması gerekiyordu.

Sonunda Raphael Locke'u fark ettiğinde, onu yine Sabrina'yla birlikte mi görecekti? Ne kadar dayanılmaz! O ve Duncan bu kızın *nesini* bu kadar ilginç buluyorlardı? Kesinlikle görünüşü olamazdı. Mavis, "*Eğlenceli*," demişti. Ne saçmalık. Büyük ihtimalle bir şeyler öğreniyorlardı.

Ondan olmaması gereken bir şey, evet, bu *olmalı*. Küçük köy faresinin ahlaksız olacağı kimin aklına gelirdi ki? Ama neden olmasın? Sanki hiç evlenme umudu yokmuş gibi, bu yüzden kötü bir üne sahip olması gerçekten umurunda olmazdı, değil mi?

Ophelia yol boyunca hiçbir beyefendinin onu durdurmayacağını umarak yanlarına doğru yürüdü. Bir kez olsun şansı yaver gitmiş ve arkasından kimse gelmemişti. Lord Locke'a son derece gurur okşayıcı olduğunu bildiği ağırbaşlı bir bakış atmadan önce Sabrina'ya kısa bir gülümseme sundu, çünkü aynasının önünde yeterince alıştırma yapmıştı.

"O şerefe nail olduğumu sanmıyorum," dedi Ophelia. "Bu şerefe nail olur musun Sabrina?"

"Elbette," dedi Sabrina muzipçe sırtarak. "Leydi Ophelia, size Locke ailesinin soyundan gelen ve bir gün bu soyu devam ettireceği kesin olan Raphael Locke'u takdim edeyim - eğer bir kadın onu tuhaf flörtleri yüzünden vurmazsa."

Lord Locke, Ophelia'nın beklediği gibi hakarete uğramak yerine güldü. Ama kabalaşmadan başka ne yapabilirdi ki? Yine de bu tuhaf tanışma yüzünden mahcup olmuş olmalıydı. Sabrina'yı bu kadar saçma bir şey söylemeye iten ne olabilirdi?

Ophelia onun dikkatini tekrar çekerek, "Tek kelimesine bile inanmıyorum," dedi.

"Oh, bu oldukça doğru, en azından 'flört' kısmı. Gerçi 'tuhaf' kısmına itirazım var. Benim flörtüm oldukça zariftir, bunu bilmenizi isterim."

Nazik davranıyordu. Ne kadar kibardı. Ophelia'nın yapacağı gibi, onun yerine Sabrina'ya haddini bildirmeliydi. Bunu yapmak için döndü, ama Sabrina o anda gitmeyi seçti ve Ophelia'nın yapmayı umduğu da bu olduğu için dilini tuttu.

"İzninizle," dedi Sabrina. "Sanırım teyzelerimin kurtarılmaya ihtiyacı var."

Teyzeleriyle daha önce tanışmış olan Raphael onları odanın öbür ucunda gördü ve itiraz etti: "Kimden? Orada tek başlarına duruyorlar."

Sabrina kıkırdadı. "Aynen öyle. Onları daha iyi tanısaydın, sık sık kurtarılmaya ihtiyaç duyduklarını bilirdin - birbirlerinden. Sadece eğlenmeleri gereken böyle bir toplantıda bile, bir konuda tartışmaya başlamadan beş dakika geçmez. Ne olduğu önemli değil. Herhangi bir konu seçin, üzerinde anlaşmazlığa düşeceklerdir."

"Madem hakem meleşini oynayacaksın, o zaman oynamalısın," dedi abartılı bir iç çekişle. "Ama dans etme isteğimi ne kadar ustalıkla savuşturduğunu unutmadığımı unutma. Bundan daha sonra tekrar bahsedeceğimden emin olabilirsin."

Sabrina yine de yanlarından ayrıldı, ama şimdi yanakları kızarmıştı. Ophelia kendi kendine homurdandı, bu kadar kaba bir ses olmasaydı bunu yüksek sesle de yapabilirdi. Eğer bu konuda bir Çey yapacaksa, daha sonra birlikte dans etmeyeceklerine dair kendi kendine söz verdi.

Ama şimdi Raphael Locke ile yalnızdı ve diğer konuklardan duyulmayacak kadar uzaktaydı. Ve sonunda olması gerektiği gibi davranmaya başlamıştı; mavi gözleri şimdi yavaş ve derinlemesine bir incelemeyle onun her santimini inceliyordu. Bundan en ufak bir utanç duymuyordu, onun yaptığı gibi metodik bir şekilde bile olsa kendisine bakılmasına oldukça alışkındı, aslında bunu çok daha erken bekliyordu.

"Gerçekten de olağanüstü güzelsin," dedi Raphael sonunda ona, hayranlıkla değil, daha çok gecikmiş bir şaşkınlıkla. "Ama muhtemelen bunu o kadar sık duyuyorsundur ki senin için çok az anlamı vardır ya da hiç yoktur."

Bu doğrudu, ama bunu söylemek pek de ihtiyatlı bir davranış değildi, bu yüzden, "Tam tersine, bir hanımefendi bu tür iltifatları asla çok sık duyamaz, özellikle de sizin gibi yakışıklı bir beyefendiden."

Nedense kendi iltifatı onu germiş ve bakışlarını temkinli hale getirmişti. Adam kel bir tavırla, "Buraya başka bir fetih için gelme, canım. Benim ailemdeki erkekler peşinde koşar, evlilik düşünen kadınlar tarafından takip edilmeye tahammülleri yoktur."

Kolayca alınabilirdi ama bu onun amacına uygun olmazdı. "Neden, Lord Locke, ne demek istiyorsunuz? Sırf sizi yakışıklı bulduğum için sizinle evlenmek istediğimi düşündüğünüzü ima etmiyorsunuzdur herhalde? Birçok erkeği yakışıklı buluyorum ve bana iltifat ederlerse, az önce size yaptığım gibi iltifatlarına karşılık verebilirim. Sizi temin ederim ki tamamen masumum, gizli bir amacım yok."

"Mükemmel," diye yanıtladı neşeyle. "Bunu sevindim."

Şimdi yaptığı hatadan dolayı utanması *gerekirdi* ama utanmıyordu. Bunun yerine, şüpheci olduğunu ima eden bir şekilde gülümsüyordu. Neyse, önemli değil. Onunla evlenecekti. Kararını hemen o anda vermişti. Genç ve çok yakışıklıydı ve ona miras kalacak düklük ve zenginlik ona çok yakışacaktı. Ama onun bu kadar

Sabrina'yla artık kirli ya da başka türlü bir ilişki kurmayacaktı ve bunu hemen şimdi bitirecekti.

"Bu kadar açık olmamalısın, biliyorsun," dedi ona komplocu bir fısıltıyla.

"Açık mı? Ne hakkında?"

"Sabrina'yla yattığını. Yoksa onun itibarının tehlikede olması umurunda değil mi?"

Adamın tepkisi hiç de beklediği gibi değildi. Başka bir erkek olsa hemen Sabrina'yla aralarında bir şey olmadığını söylerdi. Olsa da olmasa da bu centilmence bir yanıt olurdu. Ve bundan sonra, sırf bu iddiasını desteklemek için Sabrina'dan uzak durmaya özen gösterirdi. Her halükârda, bir daha kızın etrafında dolaşmayacaktı.

Bunun yerine Raphael Locke Ophelia'dan bir adım geri çekildi, yanaklarının rengi yavaĞ yavaĞ açılırken ona ĞaĞkın bir bakıĞ fırlattı ve belli belirsiz bir öfkeyle, aslında hiçbir tepki vermeden ondan uzaklaĞmaya baĞladı. Yine de fikrini deĞiştirdi, döndü ve öfkesi kesinlikle oradaydı ve ona yöneldi.

"Tanrım, ne korkunç bir dedikoducusun sen," dedi hayret dolu bir ses tonuyla. "Böyle olduğunu duymuştum ama bir kadının sizin kadar kindar olabileceğine inanmamıştım, ama görünüşe göre doğru. Ama sizi uyarıyorum Leydi Ophelia, Sabrina hakkında doğru olmayan bu söylentiği yaymaya kalkışırsanız sizi kendim mahvederim. Anlıyor musunuz? Kibar toplumda bir daha asla kabul görmemenizi sağlarım. Yüzeysel güzelliğın seni kurtaramayacak, canım, sana söz veriyorum kurtaramayacak."

şimdi adam arkasını dönmüş, öfkesini kontrol altına almış, bir kez bile sesini yükseltmemişti ve *onu* şok içinde bırakmıştı. Sabrina gibi bir hiçi korumak için onunla bu konuşması ve onu tehdit etmesi fikrine bir anlam veremiyordu. Artık ona sahip olamazdı. Aptal adam şansını tamamen mahvetmişti.

Ve geriye Duncan MacTavish kaldı.

Ophelia içini çekti. Onunla evlenmeyi gerçekten istemiyordu ama adam korktuğı kadar da kötü değildi. Farklı biriydi, aksarıyla, kızıl saçlarıyla, sağı solu belli olmazlığıyla, ama yeterince yakıĞıklıydı ve oradaki diğer bütün kadınlar onu iyi bulmuĞa benziyordu.

Ama yine o İskoç'la ve onun duyarsızlığıyla -dün ondan özür dilediğini bile anlamamıştı- ve kırılmış gururuyla uğraşmak, onun için bir sabır dersi olacaktı. Yine de onu geri istiyordu. En azından onun için bu çok açıktı, yoksa şu anda burada olmazdı. Sadece başka türlü davranıyor, kinini besliyordu, diye düşündü ve muhtemelen onu affetmeye istekli görünmeden onu nasıl geri alacağını bulmaya çalışıyordu.

Kendisi söz konusu olduğunda olay unutulmuş gibi davranarak bu konuda yardımcı olabilirdi. Onu hemen affetmediği için hak ettiğinden daha fazla değil, bocalamasına izin vermek daha eğlenceli olabilirdi, ama artık o buradayken onunla hiçbir şansları olmadığını anlamaları gereken diğer tüm genç umut adayları vardı. Zaten sahip olduğundan daha fazla yapmacık bakış ve ona doğru fırlatılan gözler görmek istemiyordu.

Sabrina'nın dün gece yaptığı gibi Duncan'ın dikkatini çekmesine gelince, belli ki sadece Ophelia'yı kıskandırmaya çalışıyordu, çünkü onun bunu duyacağını biliyordu ve duydu da. Sanki Sabrina duyabilirmiş gibi. Çok saçma. Ama en azından Ophelia artık onun neyin peşinde olduğunu anlamıştı ve böyle saçmalıklara nasıl karşı koyacağını biliyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Summers Glade'deki konuklar birkaç gündür burada kaldıkları ve Duncan tanıştırıldığı, hatta bazı durumlarda yeniden tanıştırıldığı için artık ona aralarındaki "yabancı" gözüyle bakmıyorlardı. Birkaç günlük basit bir tanışıklık onu "onlardan biri" konumuna yükseltmişti.

Bu, o gün geç saatlerde keşfettiği bir fenomenin başlangıcı oldu. Artık kendisiyle sohbet etmek isteyen konuklar tarafından durdurulmadan odadan , hatta koridorun karşısına geçmesi giderek zorlaşıyordu. "Yabancı" olduğu zamanları *daha çok* tercih ettiğini ve çoğunun ona yaklaşmaktan çekindiğini fark etti.

Bu olay akşam da devam etti. Balo salonuna daha erken gitmeye çalışmıştı, orada Sabrina'yı bulmayı umuyordu ve öğleden sonra terasta onunla yaptığı hatayı düzeltmeye çalışabilirdi. Ancak ne kadar gayri resmi olursa olsun tüm konuklar dans etmekle ilgilenmiyordu ve birçoğu hala diğer odalara dağılmış durumdaydı. Ve düşündüler ki

Bir tartışmayı çözmek için onu salona ya da kaçırmaması gerektiğini düşündükleri bir tartışmaya katılması için başka bir odaya sürüklemekten başka bir şey yapmadılar.

Düpedüz kaba davranmak istemeyen, ki öyle olmamaya gayret ediyordu, Duncan tekrar tekrar alıkonulmuştu, bu yüzden nihayet balo salonuna girecek kadar uzun süre kaçabilmesi için gecenin birkaç saat geçmesi gerekmişti. Ama işler umduğu gibi orada bitmedi.

Gözleri *odanın* diğer ucundaki Sabrina'ya kaydı, Ophelia'yı fark etmeden geçip gitti ama Ophelia onun dikkatini fark etmişti. Ama aralarında bir sürü insan vardı ve her biri bir şey söylemek için onu durdurmaya kararlıydı, bu yüzden Sabrina'ya ulaştığında aslında sinirlenmişti ve selam verirken tonu biraz somurtkandı.

Ama her zamanki gibi anlayışlı bir şekilde ona bir bakış attı ve gülerek, "Bu kadar popüler olmaya alışık değilsin, değil mi?" diye tahmin etti.

"Öyle değil, kızım. Highlands'de İngilizlerin yaptığı gibi sadece kendimizi dinlemek için konuşmayız, gerçek kaygılarımızdan bahsederiz."

"Anlıyorum," diye cevap verdi, hâlâ sırtarak. "Seninle yaptığımız ve çoğu zaman oldukça anlamsız olan konuşmalar senin için zor olmuş olmalı."

Köklerine kadar kızardı ve hızlıca düzeltmeye çalıştı, "İma etmek istemedim-"

"Duncan, kes şunu," diye nazikçe azarladı. "Ne zaman alay ettiğimi şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi."

İç çekti. Kadın haklıydı. Bunu bilmeliydi. Ama terasta aralarında geçenlerden sonra ondan daha çekingen bir tavır, hatta belki de öfke bekliyordu. Oysa şimdi düşününce, Sabrina'yı öfkeli, gerçekten öfkeli, sesini yükselterek, gözleri parlayarak hayal etmek neredeyse imkânsızdı - bu görülmeye değer bir şey olurdu, sıcak tutkuyla dolu menekşe rengi gözler

Kendi düğüncelerinin ona ne yaptığını görmemesi için gözlerini ondan kaçırdı. Ne yazık ki gözleri bu kez Ophelia'ya takıldı ve Ophelia'nın kendisine doğru ilerlerken gönderdiği gülümsemeyi kaçıramadı.

Ophelia'yı çok iyi tanıyan Sabrina'nın yanında durmanın sarışın kıza onlara katılmak için bir bahane verdiğini fark etmesi uzun sürmedi. Bunun üzerine hızla başka bir yöne doğru ilerledi.

Aceleyle uzaklaşmadan önce Sabrina'ya sadece "Geri döneceğim, genç kız," dedi.

Sabrina'ya geri dönmeyi başarabilmesi için bir saatten fazla zaman geçmesi gerekmişti. Ophelia her gün evde olacakken, ona tahammül edemediği için ondan kaçmanın işe yaramayacağını sonradan fark etmişti. Kendisinden uzak durmasını ona açıkça söylemesi gerekecekti, çünkü onu görmezden gelmeye çalışmak bu mesajı iletecek gibi görünmüyordu.

"Görünüşe göre artık sana birkaç özür borçluyum," dedi Sabrina'ya içecek masasının yanında ona katılırken.

"Sadece birkaç tane mi?" diye cevap verdi kaşlarını kaldırarak. "En az yedi tane sayabilirim."

Kullandığı tek sayı ve yüzünün asık olmaması, onun bir kez olsun ciddi olduğunu düşünmesine neden oldu. "Och, başka ne yaptım?"

"Birincisi, henüz beni dansa kaldırmadın. İki, özür dilemen gereken bir şey olmadığını düşündüğün için özür dilemelisin. Üç, biri seninle dalga geçtiğinde bu kadar şaşırmış görünmemelisin, çünkü aptallık sanatında bir derse ihtiyacın olduğu fikrine kapılabilir ve onunla birlikte çekip gidebilirler."

"Neyle çekip gideceksin?" diye sordu bıkkınlıkla, onun tuhaf düşünce izlerini takip etmeye çalıştıktan sonra.

"Bacağın, tabii ki."

Hâlâ ona çok ciddi baktığı için kahkahası patladığında çok gürültülü ve ani olmuştu. O anda gözleri üzerine çekip çekmediği umurunda değildi. Kız bir kez daha onu tamamen rahatlatmayı başarmış, gün içinde yaşadığı tüm sıkıntıları sanki hiç yaşanmamış gibi silip atmıştı.

"Bir gün senden özür dilemem gereken diğer dört şeyi de isteyeceğim."

"Oh, güzel, çabalarımda yaratıcı olmak için fazladan zamanım olmasını seviyorum. Kafama koyduğumda gerçekten çok aptal olabiliyorum, biliyorsunuz."

Ona sırtıttı ve vurguladı, "*Ama yine* de bu öğleden sonra seni kendi haline bıraktığım için özür dileyeceğim, oysa kuru bir kıyafet değişimi için seni eve kendim götürmeliydim. Böyle bir düşüncesizliğin benim açımdan hiçbir mazereti yok. Bunu fark ettiğimde balo salonuna geri döndüm ama siz çoktan gitmiştiniz."

"Şimdi kim aptallık ediyor? Sanki üstümü değiştirmek için Londra'ya gitmem gerekiyormuş gibi. Hemen köşede otururken evimin yolunu bulmak yeterince kolay, aşağı yukarı. Bugün bu yüzden mi üzgündün?" Adamın kaşlarını kaldırması üzerine ekledi: "Teyzelerim senin üzgün olduğunu hissettiklerini söylediler."

"Diğer şeylerin yanı sıra bu da var. Her iki torunum da bu parti bitmeden bir eş bulmamı umduğu için üzerimde küçük bir baskı hissediyorum. Onları hayal kırıklığına uğratmak ya da acele bir kararla kendimi hayal kırıklığına uğratmak, kazanan olmaz. Neville'i hayal kırıklığına uğratmak umurumda değil ama o da bu konuda Archie'yle aynı fikirde ve onu hayal kırıklığına uğratmak umurumda. Archie ise istediği şey konusunda aptalca davranıyor ama inatçı bir İskoç'a bunu anlatamazsınız."

Sabrina dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerek, "Bu oldukça zor bir durum," diye cevap verdi. "Belki de bu önemli kararı vermek için bu kadar uğraşmasaydın, senin için çok daha kolay olabilirdi."

"Ve güneş de bütün gün parlamayı başardı, fark ettim," diye karşı çıktı.

Aslında günün büyük bölümünde yağmur yağdığı için, hafifçe azarladı, "Bu kadar şüpheci olma, ara sıra gerçekten işe yarıyor. Kendi durumumda, bir sorunu ölesiye dert etmezsem, cevabın bazen aniden aklıma geldiğini gördüm.

Elbette her zaman değil, bu çok basit olurdu, ancak bir sorun ilk ortaya çıktığında bu konuda endişelenmemeye çalışmama yetecek kadar sık. Bazı çıkmazlar, sizin yardımınız olmadan kendi kendilerini düzeltmenin bir yolunu bulurlar. Keşke hepsi olsaydı," diye bitirdi.

gülümseyerek.

"Bu kadar filozof olmak için çok gençsin, genç kız."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi gözleri fal taşı gibi açılmış bir masumiyetle. "Sana az önce verdiğim, çoğu yetişkinin yetişkin olduktan sonra unutmaya meyilli olduğu çocuk mantığıyken mi?"

Kıkırdadı. Bu arkadaşı tam bir hazineydi. Ve bu gece sade mavi elbisesi içinde, gözleri kahkahalarla parlarken özellikle güzel görünüyordu. Dans *etmekten* şaka yollu bahsetmişti ama adam onunla dans etmek istiyordu ve bunun nedenini fark etti. Ona dokunmak istiyordu.

Duncan içini çekti. Bu tür düşüncelere bir son vermeliydi. Onunla bu şekilde ilgilenmiyordu, ona bir kez olsun dostluktan başka bir gözle bakmamıştı. Onu bir arkadaş olarak görüyordu. Her fırsatta ona saldırırsa iyi bir arkadaş olurdu.

Eğer ona karşı hissettiği bu ani çekimi kontrol altına alamazsa onu korkutup kaçıracaktı. Her ne kadar ondan bir ya da iki öpücük daha çalmak istese de, ölçüsüzce değer verdiğini fark ettiği arkadaşlığını tercih ederdi.

Ama onunla dans *edebilirdi*. O bile bunu düşünmezdi, muhtemelen en azından pistte bir tur atmayı teklif etmesini bekliyordu. Bir dans, sonra da bir eş bulma meselesine geri dönecekti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Benimle evlenir misin, Sabrina?"

Adamın bu şok edici soruyu ona yöneltmeden önce dans pistinde dönüp durduklarını, böylece hak ettiği gibi görmezden gelemeyeceğini hayal etti. Bir adımı kaçırdı ve neredeyse ikisine de çelme takıyordu. Ve onu eğlenceli bulmadı. Evlilik dalga geçilecek bir şey değildi, gerçekten, en azından bu kadar doğrudan bir şekilde.

"Saçmalama," dedi sonunda ona. "İkimizin uyuşmayacağını çok iyi biliyorsun. Ailen de onaylamazdı, bunu çok iyi bildiğin halde sanki bunu belirtmem gerekiyormuş gibi."

"Eğer tek itirazınız bunlarsa, o zaman düğün için bir tarih belirleyebiliriz."

Ona gözlerini devirdi. Adam şaka yapıyordu. Kendisinin de şaka yapacak bir konu bulabilmeyi diledi. Ciddi olduğunu düşünseydi son derece gurur duymayacağından değil. Ama gerçekçiydi, adının önünde bir skandal olmasa bile onun gibi birinci sınıf bir av olmadığını biliyordu. Ama eski bir skandalla birlikte gelmişti ve çoğu aile, özellikle de tertemiz bir soydan gelmekle övünen aileler, varisleri için onu ihtimaller listesinden çıkarırdı.

Ayrıca, asla sahip olamayacağı bir adamı sevdiğine dair yürek parçalayıcı bir sonuca vardıktan sonra, tam da o öğleden sonra asla evlenmeyeceğine karar vermişti. Başka biriyle evlenmek söz konusu adama haksızlık olurdu, bu adam Raphael Locke olsa bile, bu konuya bu kadar ciddiyetsiz yaklaştığı için bunu hak edebilirdi.

"Neden bana inanmıyorsun?" Raphael onun sessizliğinin devam etmesi üzerine sordu. "Ben kör değilim, Rafe," dedi rahatsız bir şekilde.

Görünüşüne yapılan göndermeyi görmezden geldi ve onun yerine, "Sen harikasin. Tüm zamanını ayna karşısında süslenerek geçiren kendini beğenmiş biriyle evlenmektense, birlikte olmaktan gerçekten keyif aldığım biriyle evlenmeyi tercih ederim."

Güldü. "Aynalarla pek iyi anlaşılamadığınızı itiraf etmeliyim. Ama eğer size inansaydım, cevabım hayır olurdu."

"Neden?"

Gerçekten açıklamadan nasıl açıklayacaktı? Denememeye, onun yerine durumu tersine çevirmeye karar verdi.

"Reddime zerre kadar üzülmeyin, bu da beni sevmediğini kanıtlıyor."

"Şey, hayır, ama senden yeterince hoşlanıyorum ve aşkın kısa sürede çiçek açacağından hiç şüphem yok."

Kadın ona homurdandı. "Şimdi, neden önce gerçekleşmesini bekleyip sonra daha doğal bir düzende ilerlemek yerine böyle bir şeyi umut ediyorsun? Neden bu kadar gençken, evlenmek zorunda değilken ve işin içinde aşk yokken evlenmek istiyorsun?"

Ona yaralı bir bakış attı. "Beni sevmeyi öğrenemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Size ilgilendiğime dair en ufak bir işaret vermediğime göre, ilgimin başka bir yerde olduğu sonucuna varamaz mısınız?"

"Aha! Şimdi de başka birini sevdiğimizi mi itiraf edeceğiz?"

Ona göz kırptı. Adam bu sonuca varırken fazlasıyla muzaffer görünüyordu.

"Bütün bu mu? Büyük bir itiraf arıyorsun."

."

"Şimdi, şimdi, ikimizin de pişman olacağı bir şey söyleme. Hayır, sevdiğim iki insanın uyanmasını ve çok geç olmadan önlerinde ne olduğunu görmelerini umuyorum."

Raphael Locke'un ciddi bir yanı vardı ve şimdi bunu görüyordu. Aslında bu onu her zamanki şakacı tavrından çok daha çekici kılıyordu ama kadın bunu çok az fark ediyordu.

"Peki bunlar hangi iki kişi?" diye sordu, gözlerini şüpheyile ona dikerek.

"Tabii ki sen ve o ahmak İskoçyalı," diye yanıtladı basitçe.

Sabrina öfkeyle kızardı. Tanrım, kendisi duygularını daha yeni keşfetmişken, onun duygularını nasıl tahmin etmiş olabilirdi? Çok mu belli ediyordu? Belki de Duncan'a çok uzun süre bakıyordu? Ona bakmaması gereken bir şekilde mi bakıyordu? Öyle olabileceğini düşünmek onu utandırıyor. Yoksa bunun tek nedeni geçen gece Duncan'la çok fazla zaman geçirmiş olması ve bunun not edilmiş olması mıydı? Eğer durum buysa, Raphael sadece tahmin yürütüyordu ve ona "Aha!" diye bağırması için bir neden daha vermek istemiyordu.

"," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Duncan ve ben sadece arkadaşız."

Tam olarak homurdanmadı ama çıkardığı ses kesinlikle benzer bir şüphecilik sesiydi. Yine de hiçbir yorum yapmadı ve sessizlik

devam etti ve onu detaylandırmaya zorladı. Belli ki hâlâ yanlış varsayımlarda bulunuyordu - en azından Duncan söz konusu olduğunda. Karşılık görmediğinde kendi duygularının pek bir önemi kalmıyordu.

"Bu aptalca fikre nereden kapıldığınızı anlayamıyorum," dedi. "Duncan burada bulunanlar arasından bir eş seçme konusunda yaşadığı ikilemi benimle bile tartıştı. Ben de ona kız kardeşini önerecektim. Bu sizi memnun edecektir, çünkü dediğiniz gibi ondan hoşlanıyorsunuz."

Raphael şimdi kıkırdadı. "Sorun şu ki, ondan hoşlanıyorum, bu yüzden onu bir ay içinde çıldırtacak olan kız kardeşimi ona dilemem."

Ona kaşlarını çattı. "Bosh. Kız kardeşine tapıyorsun. O bu kadar çekiciyken nasıl sevmezsin? Belki de birinin aklını kaçırmasına neden olabilecek şekilde davranmasına yol açan şey, senin sürekli onunla alay etmendir."

Gülümsedi. "Belki, ama konumuz bu değil. Şu anda onunla dans ediyor olabilir." Dans pistindeki kalabalığın içindeki diğer çifti görmek için bir an durakladı. "Ama işaretleri fark edebilecek bir adamdan bunu duymak isterim, hayatım. Küçük kız kardeşimle zerre kadar ilgilenmiyor."

"Peki benimle bu şekilde ilgilendiğini düşündüren nedir?" "Muhtemelen sen yanında değilken seni aradığı içindir. Muhtemelen Çünkü seninle dans ettiğimden beri bana birkaç kaş çattı bile. Muhtemelen Leydi Ophelia burada olmaması gerekirken burada olduğu için, ama o olmadan senin burada olamayacağına dayanamadığı için burada."

Sabrina son uzun cümle zihninde bir anlam ifade edecek kadar çözülene kadar bir süre boş gözlerle ona baktı. Sonra içini çekti.

"Duncan'ın tepkilerini tamamen yanlış anlıyorsunuz, ama tabii ki anlıyorsunuz, çünkü işin içindeki tüm koşulların farkında değilsiniz."

"Hangisi olabilir?"

"Temel olarak, bazı insanlar üzerinde bıraktığım etki. Bunun oldukça farkındayım. Hatta bunun için özenle çalışıyorum."

Şimdi kaşlarını çatıyordu. "Sen neden ? Ne etkisi?"

"İnsanları rahatlatırım, Rafe. Canlarını sıkan her ne olursa olsun, kızgınlık, hayal kırıklığı, gerçek öfke, vesaire, basit bir şakayla ya da bir iki kahkahayla onları bu durumdan kurtarabiliyorum. Gülmek gibi küçük bir şeyin bu kadar faydalı olması gerçekten şaşırtıcı. Ancak Duncan'ın durumunda, buraya gelmeyi gerçekten istemediği için buraya geldiğinden beri tüm olumsuz duygularla doluydu. Ve her iki büyükbabası da bu evlilik işini bir önce bitirmesi için ısrar ederek onu daha fazla hayal kırıklığına uğrattıyor. Dürüst olmak gerekirse

..." Şimdi fısıldadı. "Lord Neville'den pek hoşlandığını sanmıyorum. Nedenini sormaya cüret edemem ama söylediği bazı sözlerden bunu anladım."

"Peki tüm bunlarla ne demek istiyorsun?"

Kadın ona gözlerini devirdi. "Wretch, demek istediğini çok iyi anladın. O sürekli kızgın, sinirli ya da her neyse, ben de ona dertlerini bir süreliğine unutturabiliyorum, hepsi bu. Siz olsanız, sabah giyotine gideceğinizi bir süreliğine unutturabilecek birini aramaz mıydınız?"

Bu noktada güldü. "Tuş. Gerçekten de seni paketleyip eve götürürdüm."

Sabrina sırtıttı. "Ben bu civarda oturduğum için Duncan'ın o kadar uzağa gitmesine gerek yok. Neşelenmeye ihtiyacı olduğunda her zaman ziyaretime gelebileceğini çok iyi biliyor."

"Bu senin her zaman müsait olacağını düşündüğünü varsayıyor, ama ya evlenir ve mahalleden taşınırsan? Sence bunu düşünmüş müdür?"

"Halalarımın izinden gidip hiç evlenmemem çok muhtemelken neden evlensin ki?"

"Aman Tanrım, ne büyük kayıp!" dedi abartılı bir şekilde, sonra ciddi bir şekilde, "Seninki gibi aptalca bir skandalın, seninle gerçekten evlenmek isteyen birini evlenmekten alıkoyacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Aslında öyle olacağını biliyorum ve sen de biliyorsun, evliliklerin çoğunun amacı soyu mirasçılarla devam ettirmektir ve eğer benim özel skandalıma inanılırsa, mirasçı bırakacak kadar uzun yaşamayacağım."

Raphael'in homurtusu bu kez kesinlikle bir homurtuydu. " bile nalları dikmeye hiç niyetin olmadığını sen de çok iyi biliyorsun ve birazcık olan herkes de bunu bilir, hem de bu kadar kahkaha ve yaşam sevinciyle doluyken. Senin küçük bedeninde melankolik bir kemik bile yok, canım."

Kadın adama geniş gözlerle baktı. "Şey, hayır, yok, ama ikimiz dışında herhangi birinin mantıklı olduğu fikrine nereden kapıldın?"

İçtenlikle güldü. "Tanrım, sanırım bu açıdan bakınca çok haklısın. Elbette, benimle evlenmeyi kabul etseydin -gerçekten evlenmeyi değil, ama sadece, tabiri caizse, rol yapmayı- Duncan'ın tepkisi ne olurdu sence?"

"Sanırım beni ilk tebrik eden ve mutlu olmamı dileyen o olurdu, eğer istediğimin bu olduğunu düşünüyorsa."

Raphael dudak büktü. "Katılmıyorum. Bence ciddi bir kıskançlık keşfedecek, eğer henüz anlamadıysa, bu yüzden beni seninle dans ederken görmeye dayanamıyor. Öğrenmek için bir denemek ister misin?"

"Yine saçmalıyorsun ve kesinlikle tek fikirlisin. Arkadaşlar arkadaşları kıskanabilir, bilirsiniz, ya da en yakın arkadaşınız sizi biraz görmezden gelip başka arkadaşlarıyla eğlenirken görüldüğünde bunu hiç yaşamadınız mı? Kıskançlık her zaman sevgi içermez. Tam tersine. Kıskançlık çok farklı şekillerde ortaya çıkabilir."

"Evet, evet," dedi bıkkınlıkla. "Ama neden yine de denemiyoruz? Daha sonra fikrini değiştirdiğini ve benimle evlenmek istemediğini açıklaman ne senin ne de benim itibarımı zedeler."

"Şöyle bir nokta var ki, başka bir genç adam burada beni fark edip *ciddi ciddi* evlenme teklif edebilir ama seninle nişanlıymışım gibi davranırsam bunu yapmaz. Böyle bir şey olmasını beklediğimden değil, ama olursa, bu aptalca saçmalık yüzünden şansımı kaybetmiş olurum."

Onu dans pistinden çıkarırken iç çekti. "Bunu bir düşün Sabrina. Hiçbir zararı olmayacağını biliyorsun ve sonuçlar seni mutlu bir şekilde şaşırtabilir."

Otuzuncu Bölüm

Düşünmek mi? Sabrina sonraki bir saat boyunca başka bir şey düşünmekte zorlandı. Ya Raphael haklıysa ve Duncan ona aşık olduğunu henüz ? Ona verdiği o öpücük bile bu iddiayı destekleyebilirdi. Bu konuda utanmış ve üzülmüştü ama aralarında arkadaşlıktan başka bir şey yoksa onu neden öpmüştü?

Ama sonunda mantıklı düşünceler araya girdiğinde, Raphael'in önerdiği şeyi yapmayacağını biliyordu. Bu sırf Duncan'ın çıkarı için saf bir aldatmaca olurdu ve bunu ona yapamazdı. Ayrıca, Raphael'in söylediği şekilde kulağa mantıklı gelebilirdi ama doğru şekilde çarpıtılırsa her şey mantıklı gelebilirdi. Buna inanmak *istemesi* onun için tamamen aptallıktı. "Ya olursa" oyunu hiçbir zaman onun gerçekçi doğasının bir parçası olmamıştı.

Sonra Ophelia'yla konuştuktan sonra bu düşünceyi tamamen bir kenara bıraktı.

"Beni nasıl kıskandırmaya çalıştığını fark ettin mi?" Ophelia onun kulağına mırıldandı. "Bence de oldukça aptalca, ama bir erkeğe bunu söyleyemezsin ya da yaptığının bu olduğunu kabul ettiremezsin."

Ophelia arkasından yaklaşırken birdenbire gelen bu söz Sabrina'yı bir an için şaşırttı. Genelde bu kadar kalın kafalı değildi ama az önce Raphael Locke'un ortaya attığı kıskançlık konusuyla boğuşurken, şimdi bunu tamamen farklı bir yönden duymak gerçekten de kısa süreliğine kafasını karıştırmıştı.

Yine de "Kim?" sorusunu sorar sormaz geri çekebilmeyi dilerdi, çünkü Ophelia ona çok açık bir cevap vermeden önce kafası karışmıştı. Ve bunu takip eden konuşmayı yapmamayı tercih ederdi, hem de çok tercih ederdi.

"Neden, Duncan, elbette," dedi Ophelia, sonra şaşkınlıkla, "Şaşırmış görünüyorsun."

Sabrina şaşırmamıştı ama belli ki Ophelia onun şaşırmasını bekliyordu ve sanki gerçekten şaşırmış gibi devam etti. "Sana gösterdiği ilginin, seninle gerçekten ilgileniyor olabileceğinden kaynaklandığını düşündüğünü söyleme sakın." Buraya bir kıkırdama ekledi. "Canım, herkesten çok senin daha iyi bileceğini düşünmüştüm."

"Öyle bir şey düşünmedim," diye cevap verdi Sabrina, ses tonu istediğinden daha savunmacıydı. "Duncan ve ben sadece arkadaşız."

"Öyle düşünebilirsiniz, ama bu sadece ne kadar saf olduğunuzu gösterir. Sizi temin ederim, bunların hepsi benim fark edeceğimi umduğu bir numara."

Bu, Sabrina'nın Ophelia'nın niyetinin bu olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Sabrina bir eş için cazip olmayabilirdi ama arkadaşlığa layık olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Yine de sarışın kız, Duncan'ın bu art niyet olmadan onunla arkadaş olamayacağını ima ediyordu.

"Dostluk seni kıskandırmaz, değil mi Ophelia?" Ophelia sabırsızlıkla,

"Kesinlikle olmaz," diye cevap verdi. "Ama o benim

Bundan daha fazlası olduğunu mu düşünüyorsun, yoksa hala anlamadın mı?"

"Hayır, sanırım konuyu kaçırdım," dedi Sabrina kuru bir sesle. "Ben bunun kıskançlıkla ilgili olduğunu sanıyordum."

Ophelia gerçekten de kızarmıştı, ama kesinlikle tek düğünceli biriydi ve hemen kendi *noktasını* vurgulamaya devam etti. "Sana gösterdiği ilgiyi yanlış anlamaman ihtimaline karşı seni tatsız bir üzüntüden kurtarmaya çalışıyordum canım. Ama eğer bunun sadece arkadaşlık olduğunu düşünüyorsan, o zaman benimle evlendiğinde incinmezsin."

"Hayır, tabii ki hayır," demek zorunda kaldı Sabrina. "*Ona sadece acıyacağım,*" diye eklemek istese de kendini tutmayı başardı.

"Güzel," diye yanıtladı Ophelia ve sonra düğünceli bir ifadeyle kağıtlarını çattı, "Sanırım Amanda Locke'u da uyarmalıyım. Eğer fark etmediysen aynı Geyi ona da yapıyor. Ve en azından o, doğal olarak onun ilgisinin benim çıkarım için uydurulmuş değil, gerçek olduğunu varsayacaktır."

Sabrina, Ophelia'nın azıcık zekâsı olan biri için pek de incelikli olmayan bu ince hakaretlerinden sıkılmaya başlamıştı. Şimdiye kadar Ophelia'nın taktiklerine aşinaydı, ama kızın bunları sanki kendisine kasten hakaret edildiğini fark edemeyecek kadar kalın kafalıymış ya da çok güveniyormuş gibi pervasızca kullanması ...

"Kendi 'eksikliklerimin' farkındayım," dedi sert bir sesle. "Amanda Locke'un hiçbir eksiği olmadığını da farkındayım. Kusura bakma ama Ophelia, Duncan'ın Amanda'ya olan ilgisi oldukça gerçek olabilir."

Ophelia güldü, kendinden emin bir sesle. "Kesinlikle olabilir, ama değil."

"Bunu kesin olarak bilemezsin Ophelia," diye Sabrina.

Ophelia sadece dudak büktü ve, "*Çok* safsın, ama geçen gün nişanımızı bozduğu için ne kadar pişman olduğunu görmek için hana gelmedin. Her sözünde ve hareketinde bu çok açıktı. Ama eminim bunu kısa sürede düzeltecektir. Sadece ona yaptığım talihsiz hakaretler yüzünden gururu incinmiş durumda ve barışmadan önce beni cezalandırmaktan bir şey yapmayacak. Ve aptal adam beni kıskandırmanın yeterli olacağına karar verdi. İşe yaramıyor ama yaradığını düşündüğü sürece tatmin olacak sanırım."

Sabrina'nın boğazında bir yumru oluşmuştu ve cevap vermekte zorlanıyordu: "O zaman Duncan'ın sana tekrar evlenme teklif edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Yapacağını biliyorum. Erkekler gururları söz konusu olduğunda neden kendilerini 'ödeşmek' zorunda hissederler bilmiyorum ama öyle yaparlar ve Duncan da farklı değil. Ama tekrar nişanlanmamız an meselesi Sabrina."

"Yanlış beklentiler içinde olanın sen olmadığına emin misin?"

Sabrina bunu söylediğine inanamıyordu. Ne de olsa bu Ophelia Reid'di, Sezonun hüküm süren kraliçesi, on yıldır, belki de yüzyıllardır evlilik pazarına katılan en güzel ve en cazip sosyete kıızıydı. Bu yüzden Ophelia'nın alınmasına şaşırmamıştı.

Cüretkârlığı ona ters ters bakmasına ve şu kısa cevabı almasına neden oldu: "Bu işin inceliklerini anlayabilmen için önce tecrübe etmen gerekir. Şimdi, nasıl

bunu hiç yaşamamış birine açıklayabilir misiniz? Birincisi, hışımla çıkıp gitmeden önce handa bana verdiği tutkulu öpücüktü. Belli ki duygularını bu kadar dramatik bir şekilde açığa vurmak istemiyordu ama kendini tutamadı. Şanslıydı ki kimse buna şahit olmadı, yoksa ben tehlikeye girebilirdim ve o da benimle evlenmek zorunda kalırdı. Bunu en az onun kadar ben de istemiyorum, bu yüzden kimseye bundan bahsetmedim - sen hariç, bu kadar kalın kafalı olduğun için bahsetmekten başka çare göremiyorum."

Sabrina'nın öfkelenmesine neden olan muhtemelen kendi utancıydı ve bu duyguya pek aşına olmadığından, "Bana bu *dersi vermeyebilirsiniz*. Sizi temin ederim, bu konulardan bihaber olarak gayet mutlu bir şekilde hayatıma devam edebilirim."

" de değil," diye mırıldandı Ophelia. "Seni eğitmek gerçekten umurumda değil, canım. Bir de Duncan'ı sürekli bana bakarken yakaladığım gerçeği var ki, bunu bilmediğimi sanıyor."

"Pek kesin değil-"

"Daha bitirmemiÇtim," diye tersledi Ophelia, sonra öksürdü ve sahte tatlı ses tonuyla devam etti, "Bana zorla verdiği öpücükle birleÇince, bana karÇı gerçek duygularını anlamak için gereken tek Çey buydu. Ama bir de beni kıskandırmak için yürüttüğü kampanya var. Şimdi beni neden geri istediğini anlıyor musunuz? O anın sıcaklığıyla nişanımızı bozdu. Onu suçladığımdan değil, o sırada elde etmeye çalıştığım şey *buydu*. Pişman ama gururu bunu hemen düzeltmesine izin vermiyor, bu yüzden de bu aptalca numaraları yapıyor."

"Diyebilirim ki, burada sergilenen tek numara, Ophelia, senin benimle olan dostluk numaran. Uyarılması gereken biri varsa o da sensin. Duncan da beni öptü ama bunun bir anlamı olduğunu düşünmedim. Bana baktığı da söylendi ama bunun da bir anlamı olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Amanda Locke'a olan ilgisi muhtemelen oldukça gerçek ve ona iyi bir eş olacak biri varsa o da Amanda Locke'tur. Benden hoşlanmıyorsun, bunu açıkça belirttin, bu yüzden gelecekte bu 'dostça' sohbetlerden beni uzak tut. Aslında, Ophelia, benden uzak dur, çok teşekkür ederim."

Otuzbirinci Bölüm

Sabrina hayatında hiç o akşam yaptığı kadar... doğasına yabancı bir şey yapmamıştı. Paltosunu alıp teyzelerine bile haber vermeden Summers Glade'i terk etmesine, onlara sadece Bay Jacobs tarafından iletilmek üzere kısa bir mesaj göndermesine neden olan şey, hâlâ mevcut olan o alışılmadık öfkeydi. Ama bunu izleyen ve iliklerine kadar hissettiği mahcubiyet, arabanın gelmesini beklemeden eve kadar koşmasına neden oldu.

Ophelia'ya öyle şeyler söylediğine inanamıyordu. Ne kadar tatmin edici olursa olsun, nezaketsizliğe nezaketsizlikle karşılık vermek asla çözüm değildi. Evet, Ophelia her kelimeyi hak etmişti ama bu kendi ilkelerinden ve doğasından ödün vermek için bir bahane miydi?

Öylece yürüyüp gidebilirdi. Bu basit kabalık, Ophelia'dan bıktığını ve onun kindarlığına daha fazla tahammül edemeyeceğini anlatmak için yeterli olurdu. Ama hayır, yaşadığı öfkenin kendisini kontrol etmesine izin vermek ve bunun yerine Ophelia'nın seviyesine inmek zorunda kalmıştı.

Summers Glade'e bir daha gitmemeyi tercih ederdi, en azından Ophelia orada olduğu sürece, ama teyzelerine bunu yapmamak için nasıl bir bahane sunabileceğini bilmiyordu. Gerçeği düşündü, sonra reddetti. Ne de olsa Hilary kendini suçlayacaktı, çünkü Ophelia'nın annesi onun arkadaşıydı. Ayrıca Leydi Mary'yi kızının korkunç davranışından haberdar etmek zorunda hissedebilir, sonra da bu konuda da suçluluk duyabilirdi. Sabrina en azından olayı kendine saklayarak teyzesini bütün bu korkunç duygulardan kurtarabilirdi.

Ophelia'nın vardığı sonuçları görmezden gelip Raphael'inkilere inanmayı çok isterdi ama yapamazdı. Duncan'ın ona verdiği öpücükte, o sırada etraflarında kopan şiddetli fırtına dışında, olağanüstü tutkulu hiçbir şey yoktu. Öpücüğü nazik, tatlı, Çağırıcı ve harikaydı, en azından onun için, ama fark ettiği kadarıyla büyük bir tutku yoktu. Yine de Ophelia'yı istemediği halde tutkuyla öpmüştü. Bunu ima etmişti, bunu zorla yapmıştı ve bu onun gerçek duyguları hakkında çok Gey söylüyordu.

Ophelia'nın ana iddiasının doğru olduğundan bir an bile şüphe etmedi. Onu geri istiyordu ama henüz bunu itiraf edemeyecek kadar kızgındı. Nasıl kabul etmesin ki? Ophelia bir erkeğin onu kendisi için istemeyeceği kadar güzeldi. Yine de Sabrina onun kendisini Ophelia'yı kışkırtmak için kullandığını düşünmüyordu. Amanda belki, ama o değil. Arkadaşlıkları gerçektir. Öyle olmalıydı. Onun hakkında ya da kendi öz değeri hakkında bu kadar yanıltıcı olamazdı.

Ve sonra, sevdiği adamın başka birini sevdiğini, hem de ona layık bile olmayan birini sevdiğini kabul etmesiyle birlikte acı verici duygular ortaya çıktı. Bunu eninde sonunda yaşayacağını biliyordu ama bu kadar erken mi?

Doğal olarak, ardından gözyaşları geldi ve o kadar çoktu ki, kısa süre sonra nereye gittiğini gerçekten göremeden amaçsızca koşmaya başladı. Neredeyse bir köke takılıp düşecekken, bir an için görüşünü temizledi ve kendi etrafında bir daire çizdiğini ve neredeyse Summers Glade'e geri döndüğünü fark etti. Tam o sırada malikânenen ayrılan at arabasının ona oldukça hızlı bir şekilde rastlamasının nedeni de buydu.

Duncan sürücü koltuğundan atlayıp onu arabanın içine itmeden önce "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu.

İçeride hiç ışık yoktu. Karşılaştığı ve atların bağlı olduğu ilk aracı, akşamın sonunda onu ve teyzelerini eve götürecek olan aracı almış ve bunun için hazır tutmuştu.

Bu yüzden soğukta onu içeri kadar takip ettiğinde gözyaşlarını göremedi ve bir sonraki sorusu da en az ilki kadar öfkeli geldi. "Orada ne oldu da evden kaçtın?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? O kadar üzgünken şoförünüzü bekleyemediniz mi?"

"Yürümeyi severim-"

"Koşuyordun!"

"Hava soğuk-"

"Bana gerçeği söyleyeceksin genç kız, başka bahane yok. Seni Ophelia ile konuşurken gördüm. Seni bu kadar üzecek ne söyledi?"

"Duncan, sadece eve gitmek istiyorum. Eğer yürümemi istemiyorsan, beni eve götür."

Bu kez sesindeki titremeyi duymuş olmalıydı, artık sözünü kesmeden birkaç kelimeden fazlasını söylemesine izin vermişti, çünkü parmağı yanağına gelip orada şüpheli gözyaşlarını buldu ve sonra onu kollarında topladı, neredeyse onu kendi üzüntüsü içinde eziyordu.

"Özür dilerim genç kız," diye mırıldandı. "İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Ne kadar duyarsız bir hayvanım."

Aslında hiç de öyle değildi, gözlerinden ve yanaklarından süzülen yaşları kendi dudaklarıyla silerek telafi etmeye çalışıyordu. Ve bunun yerine onu öpmeye başlaması çok doğal bir ilerlemeydi. Kız kesinlikle itiraz etmedi.

Duncan'ın öpücüklerine, ister sempati, ister dostluk, isterse de ... için verilmiş olsunlar, karşı çıktığını hayal bile edemezdi.

Tutku, tıpkı öfke gibi, bu kadar çabuk ortaya çıkıp kontrolü ele geçirebilmesi açısından inanılmaz bir duyguydu. Zifiri karanlık diğer duyuları, özellikle de dokunmayı güçlendiriyordu ve yüzeyde hissedilenlerle içte hissedilenler bir araya geldiğinde karşı konulamayacak kadar güçlü oluyordu.

Sabrina denemedi bile. Neler olabileceğini, neler *olduğunu* çok iyi biliyordu ve umursamamak için eşsiz bir konumdaydı. Asla evlenmemeye karar verdiği için bunun doğru ya da yanlış olduğunu görmezden gelebilirdi ama işte sevdiği adam ona evliliğin nasıl bir şey olabileceğine dair küçük bir bakış sunuyordu. Tabii ki reddetmeyecekti. Hayallerinin gerçeğe dönüştüğü bu birkaç çalıntı tutku anı da dahil olmak üzere, adamın ona kendinden vermek istediği her şeyi kabul edecekti.

Yine de bir gerçek dışılık unsuru vardı, bu kadar harika bir şeyin gerçek olabileceğine dair bir şüphe; bunun yerine bir rüya olmalıydı. Ama rüya ya da değil, yine de reddedilmemeli, sonuna kadar tadına varılmalıydı ve Sabrina tam da bunu yaptı.

Saçları zaten koştuktan dağılmıştı, bu da Duncan'ın öpücüklerinin derinliği için onu konumlandırmak üzere parmaklarını kafa derisi boyunca geçirmesini kolaylaştırıyordu. Dili sırayla alaycı ve cüretkârdı, kızın duyularıyla oynuyor, onu oyuna katılmaya teşvik ediyor ve sonra aniden yakıp yıkıyor, yoğun bir şekilde kavuruyordu ve kız da bunu karşıladı, onu kışkırtmak için gelen her yeni his karşısında dehşete kapıldı ve heyecanlandı.

Nefes almak zorlaşıyordu, ta ki nefes almak kadar sıradan bir şeyi düşünemeyecek kadar eğlenmekle meşgul olduğunu fark edene kadar. O andan sonra bunu aklında tuttu ya da tutmaya çalıştı, ancak ara sıra verdiği nefesler aksini gösteriyordu. Yine de, ağzı boynuna doğru hareket ettiğinde daha kolay hale geldi, sadece bu, titreyen bir zevkle nefesini tekrar yakalamasına neden olan yeni bir dizi his başlattı.

Adamın ağzı biraz daha aşağıya doğru inerken paltosunun önü açılmıştı - paltosunu bağlama zahmetine katlanmamış, sadece malikânenin kapısından çıkmadan önce çekiştirerek giymişti-. Uzun boylu olmasına rağmen, istediği şeye ulaşmak için eğilmekte biraz zorlanıyordu, bu yüzden oturduğu yerden kalkıp önünde diz çöktüğünde o kadar da şaşırmadı.

Öpücükleri şimdi gündüz elbisesinin kare yakasını takip ediyordu, derinliği bir gece elbisesine kıyasla çok ihtiyatlıydı. Bu, göğüslerine yakın bir yerde değildi, yine de ölçüsüz bir şekilde heyecanlandı, daha önce hiç

Daha önce göğsünden öpülmemişti, daha önce hiçbir şekilde öpülmemişti.

Elleri adamın omuzlarında durdu, tereddütle saçlarına doğru hareket etti, tekrar omuzlarında durdu - yapmak istediği şey onu kendine daha da yaklaştırmakken, onlarla ne yapacağından gerçekten emin değildi.

Arabanın içi oldukça ısınmaya başlamıştı. Onunla hemen hemen aynı anda fark etti, çünkü önce onun ceketini, sonra da kendisininkini çıkarmaya başlamıştı ve bunu onaylamak için sadece zihinsel olarak başını sallayabildi. Gerçi uzun kolları ve elbisesinin kalın kumaşı pek yardımcı olmamıştı, bu yüzden bir süre sonra onun elbisesi ve gömleği de çıktığında zihinsel olarak bir kez daha başını salladı.

Aman Tanrım, o anda bir mum ya da ayın görünmesi için neler vermezdi, aslında herhangi bir ışık, ama hiçbir yoktu. Heykellerin çıplak göğüslerini görmek, ki bu şimdiye kadar görmeye en çok yaklaştığı şeydi, dokunmak kadar görmek için de can attığı sıcak erkek tenini parmaklarının altında deneyimlemekle aynı şey değildi.

Onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyordu, çünkü her yerine dokunduğu için sadece dokunarak nasıl göründüğünü hayal etmeye çalışıyor gibiydi. Kollarının uzunluğu ve genişliği, omuzlarının üzeri, boynunun etrafı, göğsünün aşağısı.

Adamın iki eli de göğüslerini kapladığında nefesi sadece şaşkınlıkla kesildi. Aralarında hâlâ geceliğinin ince kumaşı vardı ama avuçları o kadar sıcak, kavrayışı o kadar sıkıydı ki hiçbir şey olmasa da olurdu. Ve dolgun tümsekleri yağurmaya başladığında ağzı tekrar onunkini almaya geldiğinde, içinde bir ısı dalgası fırladı, kıvrıldı, yayıldı ve uzun bir zevk iniltisiyle kaçtı. Ve yine de bu, onu koltuğa yatırıp aşkın zevkleri konusunda eğitmeye devam ederken takip eden hislerin yoğunluğuyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Araba büyük ve lükstü, ama markinin armasını taşıyan bir araç olduğu için öyle olmalıydı. Koltuklar genişti, yumuşak kadife ve kalın dolgularla son derece rahattı, pencereler soğuğa karşı sıkıca kapatılmıştı, dar yataklı bir evin küçük bir odası gibiydi. Yine de bekâretini kaybetmek için seçeceği yer burası değildi, ama ikisi için de gerçekten bir seçim söz konusu değildi. Olanlar o an içindi, üzerinde düşünülmesi gereken şeyler değildi, yoksa olmayabilirdi de.

Ve derinlerde bir yerde onun duracağından korkuyordu; terastaki öpücükten sonra olduğu gibi her an aklının başına geleceğinden ya da eğer bu bir rüyaysa rüyadan uyanacağından korkuyordu. Bu korku, içinde çalkalanan duygulara çok gerçek bir aciliyet kattı. Yavaş yavaş tadını çıkarmak istiyordu ama yine de her şeyi yaşayabilmek için acele etmek istiyordu.

Eğer basitçe, "Seninle sevişeceğim," deseydi, rahatlayabilir ve her anının tadını çıkarabilirdi. Ama onun bu dürtüsünün sadece bir dürtü olduğundan ve düşünce araya girerse her an sona erebileceğinden şüpheleniyordu. Keşke bunu nasıl engelleyebileceğini bilseydi ama masumiyetiyle, bunu söylemekten başka onu nasıl acele ettirebileceğine dair hiçbir fikri yoktu ve bu söz konusu bile olamazdı, ağzından çıkacak herhangi bir kelime muhtemelen büyülü anı bozacak ve gerçekliği tekrar üzerlerine yıkacaktı.

Elleri zihninde onun bir görüntüsünü şekillendirmeye devam etti, ya da öyle görünüyordu, belini, kalçalarını kaplıyor, her bir uyluğundan aşağı kayıyordu. Dönüş yolunda, iç etekliği ellerinin arkasına takıldı ve kalçalarına doğru yükseldi, ancak şimdi avuçlarının sıcaklığını doğrudan teninde hissedebildiği için bunu zar zor fark etti. Uyluklarına, baldırlarına, dizlerinin arkasına şekil ve kalıp veriyor, kaldırıyor, hareket ettiriyor, hatta ayakkabılarını çıkarıp ayaklarına masaj yapıyordu. incelenmemiş hiçbir yerini bırakmıyordu ve dokunuşlarında çok cesurdu, kadının okşamalarına karşılık verirken hissettiği tereddütten hiçbiri yoktu.

Bu cesaretin bir Dağlı özelliği olup olmadığını merak etti. Ama hayır, aptallık ediyordu. İngilizlerin de bu kadar cüretkâr olabileceğini tahmin ediyordu, ama yine de bazılarının görgü kuralları o kadar acııcıydı ki, öpüşmeden ya da bir dize dokunmadan önce izin isteyebileceklerini hayal etti.

Bir sonraki dokunuşunun nereye olacağını fark etmeden ya da tahmin bile edemeden oluvermişti. Birdenbire eli tam oradaydı, bacaklarının tepesinde sıkıca kavradı, avuç içi bastırıyor, sürtüyordu ve onu tekrar derinden öpüyor, nefes alışlarını yakalıyordu. Bir protesto mu bekliyordu acaba? Oh, hayır, şu anda hissettiklerine karşı bir protesto yoktu, aslında hayır, sadece yeni bir duyum karşısında şaşkınlık, o zamana kadar mümkün olan her şeyi hissetmiş olması gerektiğini düşünürken.

Yine de acele etmedi. Yine de acele etmesini istiyordu, bu yüzden sonunda tekrar koltukta ona katıldığında ve duyularını onun ezici varlığıyla doldurduğunda sevindi. Sadece kadınlardan oluşan bir evde gülsuyu, pudra ve tatlı baharatlarla geçen bir hayattan çok farklı olan baş döndürücü erkek kokusu.

Teninin sert dokusu, pes etmeyen kasları, göğsünü gıdıklayan kaba tüyleri, kendisini çok küçük ve kadınsı hissetmesine neden olan genişliği. Ve yavaşça tenini kendi teniyle kaplarkenki ağırlığı, onu dolduran kadifemsi kalınlığı,...

Ani acı darbesinden çok, bunun şaşkınlığıyla haykırdı. Ve adam hemen telafi etmeye çalıştı, yüzüne öpücükler yağdırdı, yardım edilemeyeceğine ama bir daha asla acımayacağına yemin etti.

Elbette ona inanıyordu, çünkü acı çoktan gitmiş, ona sadece içindeki dolgunluğu ve hareket etmeye başladığında tekrar o diğer hisleri, hoş olanları deneyimlemek kalmıştı, hızla devralıyor, hızla yoğunluğu artıyor, kışkırtıyor, büyülüyor, onu şok edici bir şekilde enfes olan ve tüm güzelliğini zar zor alabildiği yükselen bir zirveye fırlatıyordu.

Şimdi onu şefkatle öpüyordu. O da doruğa ulaşmıştı ama kadın bunu fark etmemişti, kendi deneyiminden o kadar etkilenmişti ki. Artık bittiğine göre utanabileceğini düşündü ama hayır, sadece öpücükleriyle dikkatini çekmeye devam etmeseydi onu hızla uyutabilecek muazzam bir halsizlik hissetti.

Giyinmesine yardım etti, ki bu büyük bir şanstı çünkü artık gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Uzun gün ve geçirdiği birçok dönemeç onu yakalamaya başlamıştı. Hayatının en sıra dışı, şaşırtıcı, şok edici ve nihayetinde harika günüydü, ancak tadını çıkarmak için zar zor uyanık kalabiliyordu.

Duncan bu kez yaptığı şey için hiçbir mazeret göstermedi. Aslında, "Sabah konuşuruz," demekten başka pek bir şey söylemedi, sonra da onu arabada yalnız bırakıp evine bıraktı, ki bu da sadece birkaç dakika sürdü, o yüzden uyanık kalmayı başardı.

Yine de onu kapısına kadar geçirdi ve ona son bir nazik öpücük verip biraz uyumasını tembihledi. Teyzeleri henüz eve gelmemişti, muhtemelen birkaç saat daha gelmeyeceklerdi, çünkü parti en az o kadar daha devam edecekti. Uyumak mı? Muhtemelen başı yastığa değmeden uyumuştı, çünkü o gece yatağına girdiğini asla hatırlamayacaktı.

Bölüm Otuz İki

Sabrina gülümseyerek uyandı, hâlâ rüyasının tadını çıkarıyordu. Duncan MacTavish'le sevişmek bir rüya olmalıydı. Bu kadar harika ama bu kadar olasılık dışı bir şey gerçek olamazdı. Yerde bir yığın halinde duran giysilerini ve yığının en üstünde kanla lekelenmiş kombinezonunu fark edene kadar böyle düşünmeye devam etti.

Sonra hayretler içinde oturdu ve yatağında neredeyse sersemlemiş bir halde oturmaya devam etti, böylesine inanılmaz bir hazzı, böylesine mutlak bir... mutluluğu hatırlıyor ve yaşıyordu. Eğer kapısına vurulup Hilary ve Alice'le paylaştığı hizmetçinin geldiğini haber vermeseydi ve kapı açılmadan önce iç çamaşırlarını saklamak için çılgınca bir koşu yapmasına neden olmasaydı, bütün günü bu coşkulu sersemlik içinde geçirebilirdi.

Hayatının değiştiğini ya da dayanamayacak kadar mutlu olduğunu belli etmeden giyinmeyi ve alt kattaki teyzeleriyle buluşmayı nasıl başardığını hayal bile edemiyordu. Bu mutluluğu paylaşmak, olan biten her şeyi itiraf etmek istiyordu ama tabii ki yapamıyordu. Anlayabilirlerdi. Onun kadar heyecanlanabilirler ve hemen bir evlilik duyurusu bekleyebilirlerdi. İşte bu yüzden hiçbir şey söylemeyecekti.

Duncan evlenme teklif etmemişti ama bu sabah konuşacaklarını söylemişti ki bu da evleneceğini ima ediyordu. Duncan'ın şimdi bunu yapmasını bekliyordu, bu yüzden de delicesine mutluydu ama ona buna mecbur olmadığını da açıkça belirtecekti. Eğer bu sadece onun bir dürtüsüyse, başkalarının bunu bilmesine izin vererek onu kendisiyle evlenmeye zorlamayacaktı. Her iki durumda da pişman olmayacaktı. Onu severken nasıl pişman olabilirdi ki? Ama ona evlenme teklif edecekse, bu doğru nedenlerden dolayı olmalıydı, teyzeleri talep ettiği için değil.

Bu sabah Duncan'ı görmek için Summers Glade'e gitmek için sabırsızlanıyordu ve teyzelerini aceleyle kapıdan çıkarıp bekleyen arabaya götürdü. Yine de, şimdi içinde olanlarla ilgili anılarıyla özel araçta oturmak biraz rahatsız ediciydi ve yolculuk sırasında yanakları biraz kızardıysa da, en azından teyzeleri bunu fark etmedi.

Kahvaltı için tam zamanında geldiler ve Hilary ile Alice hemen kahvaltı etmeye gittiler. Sabrina önce Duncan'ı bulmayı umarak onlara katılmayı reddetti. Ancak onun yerine, kendisini alıkoymaya kararlı olan Raphael'le karşılaştı.

Ona en azından kısmen haklı olduğunu söylemesi gerektiğini düşündü. Duncan'ın Rafe'in önerdiği gibi "uyanmaya" ihtiyacı yoktu, sadece

fırsat gerekiyordu ve dün gece malikânenen çılgınca kaçarken kesinlikle bunu sağlamıştı, bu da onu takip etmesine neden olmuştu. Bu da genç kadınların neden refakatçilere ihtiyaç duyduklarını gösteriyordu; etkilendikleri bir erkekle yalnız kalmak, karşı konulması imkânsız olabilecek bir cazibeyi en saf haliyle sunuyordu.

Ama salondaki kalabalığın içinde Duncan'ı ararken dikkati dağıldığı için Raphael'i ancak yarı yarıya dinleyebilmişti, yine de ses tonundaki kuruluğu ve iğrenme hissini belli belirsiz fark etmişti.

"Bu toplantının teması bir kutlamaya dönüştü," dedi. "Elbette bu kişiye göre değişir ve düşününce, her iki kampın da kutlama yapmak için pek bir nedeni olacağını sanmıyorum. Buz kraliçesine deliler gibi aşık olan herhangi bir aptal kutlama yapmak istemeyecektir, ancak ölümden daha kötü bir kaderden kurtuldukları için kesinlikle kutlama yapmaları gerekir, sadece henüz bunu bilmiyorlar. Ve siz de dahil olmak üzere, yeni gelen saygın kişiyle bir şansı olduğunu düşünen tüm genç bayanlar, şimdi büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklar."

Bu son söz Sabrina'nın dikkatini çekmeyi başardı ve "Neden bahsediyorsun?" diye sormasına yetti.

"Hiçbir anlam ifade etmeyen mutlu haberlerden bahsediyorum."

"Peki, mantıklı olmayan şeyleri açıklarken mantıklı olmadığınız için nazikçe teşekkür ederim."

"Bana aldırma Sabrina. Sadece sana bu haberi veren kişi olmamayı tercih ederim," dedi iç çekerek, yürümeye başlamadan hemen önce.

Sabrina kendi kendine, "Bu kesinlikle aydınlatıcı oldu," diye mırıldandı.

Daha iyi, en azından mantıklı bir açıklama için onun peşinden gitmeyi düşünürken Hilary'nin odaya daldığını, onu fark ettiğini ve "İnanmıyorum!" demek için yanına yürüdüğünü gördü.

Sabrina, Hilary'nin atıp tutma krizine girmek üzere olduğunun işaretlerini fark etti ve alışkanlık gereği bunu yatıştırmaya çalıştı. "Ben de inanmıyorum," diye başını sallayarak onayladı, ama sonra sırtarak, "Neye inanmıyoruz?" diye sordu.

"Bu taktikleri benim üzerimde deneme zahmetine girme canım, bu omuz silkmek için fazla inanılmaz. Bu sefer haklı olduğuma *o kadar* emindim ki. Spekülasyon yapmanın Londralı borsacılara bırakılması gerektiğini gösteriyor."

Sabrina gözlerini kırıştırdı. Teyzesi az önce şaka mı yapmıştı, yoksa ciddi miydi? "Bir şeyden hisse mi aldın?"

Hilary homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Hisse senedinden bahsetmiyorum, romantizmin kaprislerinden bahsediyorum. Biliyorum ki sen sadece

arkadaşlar, ama daha fazlası olduğundan emindim-"

Sabrina , "Bir dakika," diye araya girdi. "Ben bu işe nasıl bulaştım? Hangi arkadaşlarımdan bahsediyorsun?"

Hilary kaşlarını çatı. "Sakın bana henüz duymadığınızı söylemeyin? Dün gece Alice ve ben ayrıldıktan hemen sonra duyurulmuş, bu yüzden şimdiye kadar haberimiz olmadı. Sen tabii ki baş ağrıyla eve gitmiştin ama şimdiye kadar birileri sana söylemiştir herhalde? Bu sabah herkesin konuştuğu tek şey bu."

Bu, Sabrina'nın az önce Raphael'le yaptığı saçma sapan konuşmanın aynısı gibi gelmeye başlamıştı ve bir korku önsezisi başlatmaya yetmişti. "Ne duyurusu yapıldı?"

"Eski nişanlı çiftin, en başta nişanı atmalarına neden olan kavgadan sonra barıştıklarını ve mutlu bir şekilde yeniden nişanlandıklarını."

Sabrina'nın yüzünün rengi soldu. Bir anlık baş dönmesi, kendini sabitlemek için Hilary'nin koluna uzanmasına neden oldu. Hilary fark etmedi; inançsızlığını anlatmaya devam etti.

"Bu bana hiç mantıklı gelmiyor, gerçekten de gelmiyor. Başından beri bunun onarılabilecek bir küslük olmadığını biliyorsa, neden bu kadar zahmete ve masrafa girip, oğlanın seçim yapması için bu kadar genç kadını buraya getirsin ki?"

"Kim bilebilirdi ki?"

"Neville, elbette. Umarım duyurusunun ne kadar büyük bir hayal kırıklığına yol açtığına farkındadır. Gerçekten kutlayın. Bu tam bir trajedi."

Trajedi, hayır. Şok, evet. Beklenmedik, aslında değil, sadece kısa bir süre için unutulmuş, daha olası bir sonuçtu. Yani Ophelia başından beri haklıydı ve ne yazık ki Sabrina da öyle. Duncan'la geçirdikleri dün gece onun için sadece bir dürtü, sağlıklı bir erkeğin kaçırmayacağı bir fırsattı ve Sabrina kesinlikle bunun olmasını engellemeye çalışmamıştı. Şimdi bile bundan pişmanlık duymuyordu.

Yine de onu inciten, yıkıma uğratan şey, adamın onunla doğrudan seviştikten sonra Ophelia'yla arasını düzeltmesi ve *ona* evlenme teklif etmesiydi. Arada bir hafta bile olsa biraz zaman olsa, darbeyi hafifletebilirdi. Ama anlaşılan Sabrina'yla sevişmesi, gerçek duygularının nerede yattığını anlamasını sağlayan katalizör olmuştu.

Ophelia tam o sırada odaya girdi ve birkaç kişinin gönülsüz tebrikleriyle karşılaştı, ama Ophelia bunun farkına varmamış gibiydi, zaferle parlıyordu. Raphael en azından bir konuda haklıydı.

kimse bu özel niğanı kutlamak istemiyordu. Ophelia'dan hiç hoğlanmadığı anlağılan Raphael dığındaki genç erkekler, Ophelia'nın resmen tekrar müsait olmamasından dolayı Ėüphesiz hayal kırıklığına uğramığ, hatta kalpleri kırılmığtı. Ve umutları kırılmış en az bir kadın vardı.

Sabrina Ophelia'nın böbürlenmesini dinlemeye gerçekten dayanamıyordu ama fırsat verilirse bunu yapacağını da biliyordu. Ve bundan kaçınmanın tek yolunun Londralı kız onu fark etmeden önce, çok hızlı bir şekilde oradan ayrılmak olduğundan şüpheleniyordu.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum Hilary Teyze."

"Seni suçlamıyorum canım. Kendimi oldukça hasta hissediyorum. Eve gidelim mi?"

"Evet, lütfen."

Otuz Üçüncü Bölüm

Kapıya vurulması sonunda Duncan'ı uyandırdı, homurdanmaya yetecek kadar, eğer vuran kişi başka bir yere gitmezse kendisini kızgın kömürlerin üzerinde kızartmasına yardım edeceğini söyledi. Dışarıdaki kişi bunu yapmadı. Onun yerine kapıyı açtı. Duncan fark etmedi, yatağının ortasında oturmuş kafasını bir arada tutmaya çalışıyordu, çünkü gerçekten dağılıyormuş gibi hissediyordu.

"Pek iyi görünmüyorsun, eski dostum. Dün gece kutlama yaparken biraz fazla mı içtin?"

Duncan kan çanağına dönmüş gözlerinden birini açtı, Raphael Locke'u gözleriyle kıstırdı ve "Kaynatmak için bir fiı yağ bulmam gerekecek. Sıcak kömürler işinizi görmez." dedi.

Raphael kıkırdadı ve yatağın yanına bir sandalye çekti. Duncan, istenmeyen ziyaretçisinin istenmediği mesajını almadığını görünce inledi ve başını yastığının altına gömdü.

Ne yazık ki Rafe'in sesi artık boğuk olsa da yine de duyuluyordu. "Bu kasvetli sabahta neden ölesiye hasta olduğumu biliyorum, ama senin bahanen ne? Ophelia'yla evlenme fikrini değiştirdiğine göre-"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Muhtemelen o kadar güzel olduğu için nefesinizi ?"

Duncan homurdanarak doğrulup oturdu. "Bir İngiliz'in modaya uygun olarak güzel bulduğu şeyi, bir İskoçyalı solgun ve hastalıklı bulabilir. Bir İskoç kızının sağlam bir bünyeye ve yeterince ete sahip olmasını ister.

Kuzey kışına dayanacak kemikler. Ophelia'nın kuzeyde hayatta kalamayacağını, ilk kötü hava belirtisinde solacağını biliyor musun? Ve kötü hava orada istisna değil, sabittir. Eğer o hırçın diliyle beni kendisine döndürmeseydi, bunu fark ederdim."

"Ama artık İngiltere'de yaşayacaksınız, değil mi, ne fark eder ki?"

"Memleketi bir daha göremeyeceğimi düşünseydim, kurur ve ." "O zaman nasıl oluyor da, eski dostum, onunla yeniden nişanlanıyorsun?"

Duncan'ın dilinin ucundaydı, otomatik bir cevaptı ama Rafe ikinci kez Duncan'ın Ophelia hakkındaki fikrini değiştirdiğini ima ediyordu ve bu, dün gece neden zil zurna sarhoş olduğuna dair belli belirsiz bir anıyı canlandırdı.

Ve bu, her iki büyükbabasının da Ophelia'yla evlenmek zorunda olduğu haberiyle onu yüzleştirdiği ve o sırada umursamayacak kadar sarhoş olduğu başka, daha da zor bir anıyı canlandırdı. Bunu onlara gerçekten söylemiş miydi? Umursamadığını mı?

Her şeyi hatırlamaya çalışmak kafasına daha da kötü acılar saplıyordu, bu yüzden sonunda pes etti ve "Hayır' benim seçimim, sizi temin ederim" diye cevap verdi.

"Ah, demek öyle, öyle mi?" Raphael, ses tonunda tiksinti ve hayal kırıklığı eşit derecede birbirine karışmıştı. "Nedense senin yaşlı adamın emirlerini yerine getirmek yerine biraz daha bağımsız bir yapıya sahip olacağını düşünmüştüm."

"Benim ne halt ettiğim ne zamandan beri seni ilgilendirir oldu?"

"Seni kanatlarımın altına almaya karar verdiğimde elbette," diye yanıtladı Raphael. "Kanatlarını başka yere götür, bunu istemiyorum."

Raphael kıkırdadı. "Çok geç. Sırf embesil oldukları ortaya çıktı diye arkadaşlarımı terk etmem."

"Son uyarın, *dostum*. Eğer buradan çıkmaz ve huzur içinde ölmeme izin vermezsen-"

"Şimdi, şimdi, şu anki durumunuzda gerçekleştiremeyeceğiniz tehditlerde bulunmayın."

İyi bir noktaya değindiğini geç de olsa fark eden Duncan, adamı kovmaya çalışmaktan vazgeçerek başını tekrar yastığının altına gömmeyi tercih etti. Raphael'in söyleyeceği başka ne varsa duymazdan gelmenin amacına ulaşmasını umuyordu. Şaşırtıcı bir şekilde bir süreliğine uykuya dalmayı bile başarmıştı ki ne kadar acı çektiği düşünülüğünde bu bir lütuftu.

İkinci kez uyandığında saatin ne kadar geç olduğunu bilmiyordu ama en azından başı artık o kadar şiddetli çarpmıyordu. Ama Raphael Locke'un çoktan gitmiş olacağını düşündüyse çok yanılmıştı. İngiliz hâlâ yatağın yanındaki sandalyede oturmuş, odadaki küçük kitap rafından aldığı bir kitabı okuyordu. Bunlar Duncan'ın kitapları değildi, sadece taşındığında odanın dekorunun bir parçası olarak orada duruyordu.

"Saat kaç?" Duncan, kafasındaki çekiç seslerini tekrar başlatmamak için çok dikkatli bir şekilde otururken mırıldandı.

Raphael kitabı bir kenara bırakarak, "Çok geç değil," diye cevap verdi. "Acele ederseniz öğle yemeğine yetişmek için hâlâ vaktiniz olduğunu tahmin ediyorum."

Yemek düşüncesi Duncan'ın tenini neredeyse yeşile çevirdi. Kısa bir süre sonra, lazımlığa doğru koşuyor ve vücudundaki zehirlerin büyük bir kısmını kusuyordu. Bir başka nimet daha. Yatağa geri döndüğünde aslında kendini çok daha iyi hissediyordu.

"Hâlâ burada mısın?" Duncan, Raphael'in hâlâ orada oturduğunu ve parmaklarını ağzının önünde birleştirmiş, sakince onu izlediğini görünce homurdandı.

"Her zaman giyinik mi uyursun?" Raphael kendisine yöneltilen soruyu duymazdan gelerek karşılık verdi.

"Sadece yatağa gittiğimi hatırlamadığım zaman."

"Ah, evet, sanırım bu iyi bir mazeret olurdu," diye kuru bir şekilde cevap verdi. "*Neden* hâlâ buradasınız?"

"Merak tabii ki. İtiraf etmeliyim ki dün ne olduğunu ya da bir gecede nasıl böyle bir aptala dönüştüğünü anlamıyorum. Sen itiraf edene kadar benden kurtulman oldukça zor olacak, eski dostum."

"Dün ne olduğunu hatırlayabilseydim, sizi memnun edebilirdim, ama hatırlayamadığım için ..."

"Şimdi, bu bahane işe yaramayacak, gerçekten yaramayacak. Kendini yeniden iyi hissettiğinde, her şey sana geri dönecek. Bekleyeceğim."

Duncan, "O zaman sakıncası yoksa bekleme işini başka yerde yap," dedi.

"Ve gerçeklerden daha uzun süre saklanmana izin mi vereyim? Hayır, hayır, benim varlığım

Eminim ki hafızanızı canlandırmak için her şeyi anlatmanız merakımı giderecek ve beni yoluma gönderecektir."

Duncan başının buna pişman olacağını düşünmeseydi, Raphael'i odadan dışarı atmak için çaba sarf ederdi. Bunun yerine arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve önceki gece olanları hatırlamaya çalıştı. Yavaş yavaş hafızası netleşmeye başladı.

Raphael kıkırdayarak, "Çok güzel kızarmışsın, eski dostum," dedi. "Elbette, giydiğin o yeşil renkten çok daha iyi görünüyor."

Duncan'ın kızarması derinleşti. O anda yalnız kalmak, hatırladıklarını daha ayrıntılı bir şekilde keşfetmek için her şeyini verebilirdi ama istenmeyen misafiri orada oturmuş kendisine verilmeyecek ayrıntıları beklerken, zihinsel bir iç çekiş yaptı ve bu özel anıları daha sonrası için bir kenara bıraktı.

"Onu ağlattı. Onun dilinin ne kadar kötü olabileceğini bildiğim için bu durum beni çileden çıkardı ve ne söylendiğini öğrenmek istedim."

"Kimin hırçın bir dile sahip olduğunu tahmin edebiliyorum, ama kimi ağlattı?"

Bu soru, Raphael'in koruyucu içgüdülerinin uyandığını gösteren dar gözlü bir bakışla sorulmuştu, Duncan'ın cevap vermesi için yeterli oldu, "Kız kardeşin değildi, Sabrina'ydı. Ondan ne olduğunu öğrenmeye çalıştım ama şansım yaver gitmedi. Bunu tartışamayacak kadar üzgündü. Ben de sebebiyle yüzleşmeye gittim. Onu bulduğumda çok öfkeli olduğumu hatırlıyorum, çünkü onu bulmak kolay değildi. Sonunda bir hizmetçi tarafından odasına yönlendirildim. Oraya bir şeyler almaya gittiğini düşündüm, çünkü saat hala erkendi, parti hala devam ediyordu ve eğer ateşli konuşmalar yapacaksak, kimsenin duymayacağı üst katta daha iyi olurdu. Bir kez bile geceyi geçirmek için yukarı çıktığını düşünmedim."

"Neden onu yatakta bulduğunuz gibi korkunç bir hisse kapılıyorum?"

"O kadar da kötü değildi, ama öyle de olabilirdi. İç çamaşırları, kombinezonları falan içindeydi. Zar zor fark ettim-" Raphael'in homurdanması bir duraksamaya neden oldu, sonra ısrar etti, "Yemin ederim, onu gerçekten *göremeyecek* kadar kızgındım ve fark ettiğimde bile, bir kadının iç çamaşırları ne kadar açık, değil mi? Gördüğüm bazı gece elbiselerinden çok da farklı değil. Onları erkek gözünün görmesi için uygunsuz kılan şey 'iç çamaşırı' olmalarından başka bir şey değil."

"Evet, evet, anlıyorum," dedi Raphael sabırsızlıkla. "Hikâyenin özüne gel."

"Sana bir hikâye anlatmıyorum dostum, sadece o genç kızla uzlaşmama neden olan şeyi anlatıyorum, her ne kadar ona yaklaşmamış olsam da."

"Oh, Tanrım, olan *bu* mu? Sırf onu iç çamaşırlarıyla görme şanssızlığına uğradınız diye sizi kandırıp evlenmenize izin mi verdiniz? Bunun sana hiçbir zarar vermediğini anlayacak kadar aklın yok mu senin?"

Çünkü bundan kimseye bahsetmezdi. Seni en eski numaralardan biriyle kandırmayı başardığına inanamıyorum."

"Olanların böyle olmadığını duymak için yeterince uzun süre susmayı deneyebilirsin," diye araya girdi Duncan. "O en az benim kadar dehşete düşmüş ve kızgındı. Keşke suçu onun üzerine atabilseydim ama yapamam."

"Buna bir an bile inanma," diye alay etti Raphael. "Elbette öfkelenmiş gibi davranacaktı. Böbürlenmek iyi bir şey olmazdı, aslında onun tuzağına düştüğünüzü size açıkça söylerdi."

Duncan kaşlarını çattı ve Ophelia'yla odasında geçirdiği o birkaç dakika içinde neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Çoğunlukla hatırlayabildiği tek şey ne kadar kızgın olduğuydu, ki bu da oradan hışımla çıkıp sarhoş olmaya gittiğinde ne kadar kızgın olduğuyla kıyaslanamazdı.

Kapıyı o kadar yüksek sesle vurmuştu ki, sonunda kapıyı çekip açtığı anda kız sinirlenmiş ve daha orada kimin durduğunu görmeden "Ne?" diye bağırmıştı. Ardından gelenin o olduğuna şaşırmış, hemen ardından da birinin onu orada görebileceğinden endişelenmişti. Aslında ona gitmesini söylemiş ve hatta kapıyı üzerine kapatmıştı.

Aptal olduğu için, onunla yüzleşmek için iyi bir zaman olmadığını fark etmek yerine, kapalı kapıya meydan okuyarak odasına girmiş ve kapıyı arkasından kapatmıştı. Kapıya önünde tuttuğu bir bornozla gelmiş, daha sonra bornozu bir kenara atmış ve yine yalnız olduğunu düşünmüştü. Yine de, o sadece yarı giyinikken odasında bulunmasının ne kadar uygunsuz olduğu aklına gelmemişti. Öfkesi onu oraya getirmişti ve öfkesi, açık tehlike sinyalleri olması gereken şeylere karşı zihnini bulandırıyordu. Fark ettiği şey, onun orada bulunma yanlış anladığı andı. Eğer kızın zar zor giyindiğini fark etmediyse ve bunu henüz fark etmemişti, görünüşe göre onun öfkesini de fark etmiyordu.

Ona nazlı bir bakış attı ve alaycı bir tonda, "Bu yarına kadar bekleyebilirdi, ama sabırsızlığı yeterince iyi anlıyorum. Yine de bu odayı paylaştığım diğer kızlardan biri de benim gibi erken yatmaya karar vermeden önce çabuk tut. Hatta bunu senin için kolaylaştıracağım. Cevabım evet."

Duncan ona, "'Evet' cevabı için burada değilim," diye homurdandı.

Kaşlarını çattı, sonra farklı bir sonuca vardı. "Değil mi? Sakın bana buraya bir özür daha dilemeye geldiğini söyleme. Dürüst olmak gerekirse, talihsiz ilk karşılaşmamız için üzgün olduğumu başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum. İşte, tekrar söyledim bile. *Şimdi* telafi etmeye başlayabilir miyiz?"

"Hayır, senden duymak istediğim tek şey, Sabrina'yı gözyaşlarına boğacak kadar üzecek ne yaptığın ya da ne söylediğin."

"Sabrina mı?" diye soludu, sonra kendisi de öfkелendi. "Beni *Sabrina* hakkında sorgulamak için mi buradasınız? Çıkın dışarı! O iğrenç kız hakkında söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Bana söyleyeceksin-"

"Ne? Beni nasıl aşağıladı? Beni o kadar üzdü ki, kimse gözyaşlarımı fark etmeden önce buraya gelip özel olarak ağıt yaktım. Üzgün mü? Eğer üzgünse, bana o kadar kötü davrandığı için üzgündür. İşte cevabın. Şimdi-"

Tam o sırada kapı tekrar açıldı. Orada duran genç bayan önce şok oldu, sonra utandı ve en sonunda kıkırdayarak rahatsız ettiği için özür diledi ve kapıyı tekrar üzerlerine kapattı.

Duncan, Ophelia'nın, "Bak ne yaptın! Sana söylediğimde çekip gidemedin, hayır, şimdi beni tamamen tehlikeye attın, böylece evlenmek *zorundayız*. O kadar insan arasından buraya gelen o olmalıydı. Buna inanamıyorum! En büyük düşmanım."

"Hiçbir yolu yok-"

"Bunu düzeltmemeyi aklından bile geçirme, Duncan MacTavish. Mavis'i gördükleri hakkında hiçbir şey söylememesi için ikna etmeye çalışabilirsin ama asla kabul etmeyecektir. Kabul etse bile yalan söylemiş olur. Beni küçümsüyor. Beni mahvetmek için artık bir aracı olduğu için gözlerindeki sevinç parıltısını görmedin mi? Nişanımızın derhal ilan edilmesi gerekecek."

Her ne kadar tüm bunların bir şekilde içinden çıkabileceği bir komplo olduğunu düşünmek istese de, sabırsızlığı yüzünden tüm bunları kendi başına getirmişti. Onunla yüzleşmek için sabaha kadar bekleyebilirdi. Onun yatmaya hazırlandığını fark eder etmez oradan kaçabilirdi. Ophelia'nın kızı hiçbir şeyin susturamayacağına inanmak yerine, düşmanın peşine düşebilir ve en azından onun sessiz kalmasını sağlamak için çaba gösterebilirdi, çünkü Ophelia'nın gerçekten de onu mahvetmek isteyen düşmanları olduğundan bir an bile şüphe duymuyordu. Bunun yerine, bütün bu dehşet verici durumu zihninden içkiyle silmeye çalışmıyordu ve bunda o kadar başarılı olmuştu ki, odasında her iki dedesinin de ona Ophelia Reid'le evleneceğini söylediğini hayal meyal hatırlıyordu.

Raphael'in ima etmeye çalıştığı şeye gelince, onu doğru yola getirmek zorundaydı. "Biliyorsun dostum, onu arayacağıma dair önceden hiçbir uyarısı yoktu, bu yüzden herhangi bir tuzak planlamış olması mümkün değil. Bunu o yapmadı, bundan eminim. Öfkem ve sabırsızlığımınla her şeyi kendi başıma ben açtım ve bu yüzden, sonuçta ben suçluyken, onun mahvolmasına izin veremem. Bunu yaparsam kendimle yaşayamam."

"Kahretsin, her şeyin ötesinde bir onura sahip olman gerekirdi, değil mi?" Raphael hafifçe tiksiniş bir tonda konuştu ama sonunda kendini çıkardı.

Bölüm Otuz Dört

Sabrina yatak odasının penceresinden malikânenin önünde duran arabaya baktı. Onu orada her gördüğünde ağlamasına pek şaşırmamıştı. Çok değil, sadece son günlerde döktüğü gözyaşlarına birkaç tane daha eklenmişti. Şoföre zahmet etmemesi söylenmiş olmasına rağmen, araba hâlâ her gün geliyor ve Summers Glade'e dönmeden önce birkaç saat bekliyordu.

Görünüşe göre parti sona ermemişti, önümüzdeki hafta ortasında yapılması planlanan düğüne kadar devam edecekti. Güya Neville, zaten bir ev dolusu misafiri varken, neden düğün için davetiye göndermekle uğraşsınlar ki diye düşünmüştü.

Mahallede bu konuda dedikodu yapanların ortak düşüncesi buydu. Sabrina bunların hiçbirini ilk elden duymamıştı ama teyzeleri onu bilgilendirmeye devam ediyordu, çünkü o olmasa bile ziyaretçi kabul etmeye devam ediyorlardı. Aslında Sabrina odasına kapanmış, oradan çıkmayı reddediyordu. Duyuru'dan bir gün sonra Duncan geldiğinde onunla konuşmak için aşağı inmedi. Dün tekrar geldiğinde de onu görmedi. Ve öğleden sonra ziyarete geldiğinde Ophelia'yı kabul etmeyi kesinlikle reddetti.

Ama gözyaşları ve ıstırapla geçen üç günün ardından, kısa süren mutluluğunu böylesine altüst edecek ne olmuş olabileceği üzerine kafa yorarken, Sabrina hissizleşme noktasına gelmişti. Bu bir tür lütuftu. Ölü hisler acı vermiyordu. Eninde sonunda her şeyi geride bırakıp kendisi olmayı başaracağını, sadece kalp acısını kabulleneceğini düşünüyordu

Ara sıra iç çekerek. Ama şu anda, uyuşukluk en azından saklandığı yerden çıkmasına izin veriyordu.

Ne var ki, alt kattaki ilk gezintisinin onu halalarından en az birini bulmayı umduğu misafir odasına götürmesi kötü bir zamanlamaydı. Onun yerine Ophelia'yı orada tek bağına buldu, az önce hizmetçi tarafından içeri alınmıştı ve birisine orada olduğunu haber vermek için gitmişti.

İnanılmaz bir şekilde, Sabrina hiçbir şey hissetmedi, nezaket gereği en azından Ophelia'yı tanıması gerektiğine dair bir korku bile duymadı. Uyuşukluğu muhteşem bir şekilde devam ediyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Ophelia onu kapıda dikilirken görünce sahte bir endiğeyle sordu.

"Daha iyi mi?"

"Dün ziyarete geldiğimde Leydi Alice hasta olduğunuzu ve yatağınıza gittiğinizi söyledi. Sizi odanızda ziyaret ederdim, hatta teklif ederdim ama uyuduğunuzdan emindi."

Sabrina elini umursamaz bir şekilde sallayarak, "Ah, o mu?" diye cevap verdi. "Biraz dinlenmenin düzeltemeyeceği bir şey değil. Peki sizi kapımıza getiren nedir? Summers Glade'deki parti hâlâ devam etmiyor mu?"

Ophelia biraz kızgın bir ifadeyle, "Evet, gerçekten de misafir sayısı oldukça azaldı," dedi. "Sanırım diğer hanımların çoğu daha fazla kalmakla zamanlarını boşa harcayacaklarını düşündüler."

Sabrina şaşırmamıştı. Davet edilen genç kadınların çoğu bu sezon evlenme aşamasındaydı ve oraya kazanmak için geldikleri bekâr artık kapıldığına göre, onları Londra'ya ve oradaki partilere geri götürecek olan arayışa devam etmeleri gerekecekti.

Bunu rahatsız edici bir sessizlik izledi. Bu yapmacık nezaket, son buluşmalarında böylesine kötü duygular besledikten sonra hiç de hoş karşılanmamıştı. İkisi de birbirinden hoşlanmıyordu. Bu çok açık bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Ophelia sessizliği uzun bir iç çekişle bozdu. "Özür dilemek istiyorum," dedi hafıfçe kızarak ve gözlerini indirerek. "Geçen gece partide biraz kindar davrandığımın farkındayım ve bu da senin bana karşı öfkelenmene neden oldu. Nedenini açıklamak isterim-"

" etme," diye kibarca araya girdi Sabrina. "Gerçekten önemli değil."

Ophelia, "Belki senin için değil, ama aramızda geçen sert sözlerden dolayı pişmanlık duyuyorum," diye ısrar etti. "Ne de olsa biz arkadaşız."

Sabrina hissizliği tarafından korunmasaydı homurdanabilirdi.
Ama aslında hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı.

Ophelia Sabrina'yı kendi tanıdıklarıyla tanıştırmıştı ama Sabrina onun evinde misafirken başka ne seçeneği vardı ki? Hiç yoktu. Ophelia bunu isteksizce yapmıştı, Sabrina şimdi fark ediyordu, istediği için değil, zorunda olduğu için. Ve aralarındaki sözde "dostluğa" başvurduğu tek zaman, Sabrina'dan bir şey istediği ve bunu ona borçlu olduğunu hissettiği zamandı.

Ama Ophelia, tipik olarak, Sabrina'nın ilgisizliğini görmezden geldi ve söylemek istediğine devam etti. "Gördüğünüz gibi, o gece göründüğüm kadar kendime güvenmiyordum. Nedenini bilmiyorum -aslında muhtemelen Duncan'ın beni kıskandırmak için yürüttüğü kampanya işe yarıyordu. Ama nedeni ne olursa olsun, şüphelerim vardı ve bu beni biraz kızdırdı, ne yazık ki acısını senden çıkardım. Ne de olsa kendimden şüphe etmeye ve sonra da yapmamın ne kadar aptalca olduğunu anlamaya alışık değilim. Daha iyi bilmeliydim. Bu olaydan hemen sonra kendisi de rol yapmaktan vazgeçti ve tekrar nişanlandık."

Bu söz Sabrina'nın uyuşukluğunda kesin bir çatlamaya neden oldu,
Sonra mı? Sabrina'yla yolda karşılaşmadan önce mi? "Bu
ne zaman oldu?" diye sordu.

"Ne fark eder-?" "Ne
zaman!?"

Ophelia, Sabrina'nın ses tonunun keskinliği karşısında gözlerini kırıştırdı ama bir an düşündükten sonra, "Neden, sen gittikten hemen sonra. Üzgündüm ve çekildim. Duncan beni yukarı çıkarken görmüş olmalı, çünkü peşimden geldi ve yeniden nişanlanmamız için ısrar etti. Şu İskoçlar ne kadar da güçlü. Sanırım artık rol yapmaya dayanamadı, ama daha çok sabrı . Ne kadar erken nişanlanırsak, o kadar erken evlenebiliriz, muhtemelen sonunda farkına vardığı şey buydu. Ve o çok tutkulu," diye ekledi hafifçe kızarak. "Eğer sözümüz kesilmeseydi o anda benimle yatacaktım gibi bir his var içimde."

Sabrina bunu duyduktan sonra oturmak zorunda kaldı. Yaşadığı şok, Duyuru'yu öğrendiği sabahki kadar kötüydü, hatta daha da kötüydü. Eğer Ophelia'ya inanılırsa, Duncan'ın tutkuları onun tarafından uyandırılmış ve bir kesinti nedeniyle onları tatmin edememiş, daha sonra tutkusu yatışmadan Sabrina'yı yalnız bulmuş ve bunun kendisine sağladığı kolaylıktan yararlanmıştı. Bu da

onunla kişisel olarak hiçbir ilgisi yoktu. O gece otobüsün içi ne kadar karanlık olsa da, kendi kendine gerçekten istediği kişinin o olduğunu kolayca iddia edebilirdi.

Ne yazık ki, her şey düşünüldüğünde, Sabrina Ophelia'ya inanıyordu. Kendisi biraz daha güzel ya da Ophelia biraz daha az güzel olsaydı, o zaman şüpheleri olabilirdi. Ama bu konuda kendini kandıramazdı. Ophelia her erkek için bir tercih meselesiydi.

Asıl soru şuydu: Duncan zaten bir başkasıyla nişanlıyken, onun özgürce verdiği şeyi aldığı için onu suçlayabilir miydi? Her erkek onun yaptığını yapmaz mıydı? Hayır, onu suçlayamazdı. Ayrıca, onu hâlâ seviyordu. Sevmemeyi diliyordu ama bu bir türlü geçmeyen bir şeydi. Onu suçlayıp suçlamaması hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Yine de Ophelia'yla evlenecekti. Evlendiği gün kalbi hâlâ biraz daha kırılacaktı.

Ophelia sanki sözleri hiçbir zarara yol açmamış gibi devam ediyordu. "Bu işi çözdüğümüze ve yeniden arkadaş olduğumuza çok sevindim. Edith ve Jane beni terk etti, biliyorsun. Gelecek haftaki düğün için döneceklerine söz verdiler ama Londra'ya döndüklerinde vakit bulabileceklerinden şüpheliyim, ben bulamazdım. Ama onlar olmadan çok sıkıcı oluyor. Sadece bana eşlik etmek için bile olsa Summers Glade'e tekrar gelmelisin Sabrina."

Neyse ki, Alice nihayet gelip onun solgun yüzüne bir kez baktıktan sonra sanki son üç günü gerçekten orada geçirmiş gibi onu tekrar yatağa götürdüğünde Sabrina bunun neden söz konusu olmadığını açıklamak zorunda kalmaktan kurtuldu.

"Nüksetti" ve "Henüz aşağı inmemeliydi" sözleri Alice tarafından Ophelia'nın yararına mırıldanıldı, Sabrina'nın odasına dönmek için bir bahaneye ihtiyacı olduğundan değil. Ophelia istediği gibi düşünebilirdi, ona kalırsa. Ama umarım Londralı kız söylemek istediği her şeyi söylemişti ve bir daha gelmeyecekti.

Bölüm Otuz Beş

Ophelia Summers Glade'e dönüş yolundaki kısa yolculukta sinirlerine hakim olamıyordu. İsteddiği şeyi başarmış, özür dilemek gibi aptalca bir işi aradan çıkarmış, böylece Sabrina'yla her şey normale dönmüştü. En azından bunu başardığını umuyordu,

Çünkü Summers Glade'de gerçekten sıkılmaya başlamıştı ve Sabrina bu sıkıntısını gayet güzel giderebilirdi.

Malikanede onu eğlendirecek kadar Londra kalabalığı kalmamıştı. Duncan bile onu görmezden geliyordu, sanırım yeniden nişanlanmak zorunda kaldıkları için hâlâ kızgındı. Onun için çok kötüydü. Duncan'ın tuzağa düşürülmesine o sebep olmamıştı, bunu kendi başına yapmıştı ama yine de bunun kendi lehine harika bir şekilde sonuçlandığını inkâr edemezdi.

Yine de onun yatak odasına girecek kadar düşüncesizce bir şey yapacağını asla düşünemezdi. Yarı giyinik olmasaydı bile bu *çok* uygunsuzdu. Ama onun gerçekten de aralarını düzeltmek için orada olduğunu düşünmüştü, bu yüzden aceleciliği için onu affedebilirdi. Sonra onun sadece Sabrina yüzünden orada olduğunu öğrendi. Bu gerçekten bardağı taşıran son damlaydı, özellikle de taşralı kız daha önce gerçek yüzünü gösterdikten sonra, o kadar da "tatlı ve güler yüzlü" olmadığını, aksine oldukça kötü bir şirret olabileceğini anladıktan sonra.

Ama Sabrina'dan bahsetmesi Ophelia'ya onunla daha önce yaptığı konuşmayı hatırlatmıştı. Ve özellikle, kendisinin deşifre olmasına yol açacak bir durumdan bahsettiğini hatırlamıştı, sahte bir durumdu ama ne olursa olsun, şimdiki durum hiç de uydurma değildi.

İroniktir ki, daha önce bahsi geçmemiş olsaydı bunu hiç düşünmeyecekti. Ama bunu hatırladıktan sonra, Duncan'ın konuşması bittikten sonra, en azından diğer kızlardan biri gelene kadar onu orada nasıl tutabileceğini düşünmeye başlamıştı ki Mavis kapıyı açtı. Bu çok mükemmeldi. Ophelia kendisi planlamıŒ olsa bile bundan daha iyisini planlayamazdı. Ve bunu başarmak için hiçbir şey yapmasına gerek kalmamıştı ki bu daha da ironikti. Duncan her şeyi kendi başına yıkmıştı.

Hışımlla çıkıp gittikten sonra Lord Neville'i bulup ona gerçekleri anlatmak çok kolay olmuştu. Eski kafalıydı. Duncan'ın onu onarılamayacak şekilde tehlikeye attığı konusunda ikna edilmeye ihtiyacı yoktu; bu yeterince açıktı.

Mavis'i bulmak için çaba sarf etmişti ama neyse ki şanssızdı, bu yüzden torununun nişanını o gece duyurmak zorunda kalmıştı.

Edith ve Jane ertesi gün öğleden sonra, diğer genç hanımların çoğu gibi eskortlarıyla birlikte evden ayrıldılar. Ophelia'nın sekiz kiŒiyle paylaŒtığı yatak odası artık kendisine aitti.

Mavis o gece oradan ayrılmıştı, bu yüzden Lord Neville onu bulamamıştı. Çenesini kapalı tutmaya hiç niyeti yokken, gördükleri konusunda çenesini kapalı tutması için Marki ya da Duncan tarafından gözünün korkutulması riskini almak istemediğine şüphe yoktu. Yoksa neden çantasını bile toplamadan hemen gitsin ki? Kendisine oraya kadar eĞlik eden kuzenini alır, arabalarını çağırır ve oradan ayrılırdı. Ama Ophelia'nın da paylaşacak böyle bir dedikodusu olsaydı o da aynı şeyi yapardı, bu yüzden onu çok iyi anlıyordu.

Dedikodular yayılmadan *önce* nişanın ilan edilmesi dedikoduları tamamen söndürürdü. Nişanlı bir çiftin aşk kaçamakları kıs kıs gülerек karşılanır ama affedilirdi, oysa işin içinde nişan yoksa bu kadın için tam bir yıkımdı. Yani Mavis'in bu hikâyeyi yayarak kazanacağı hiçbir şey yoktu. Hiç Güphesiz bundan bir intikam alacağını düĞünmüĞtü ama bunun yerine Ophelia'nın istediğini elde etmesine yardım etmiĞti. Çok komikti.

Ama şimdi Summers Glade'e dönerken, Ophelia Sabrina'yla arasını daha da kötüleştirmiş olabileceğini düşünmeden edemiyordu ve bu yüzden olmaması gerektiĞi halde kendine kızıyordu. Sabrina'ya yalan söylediĞi için kendini suçlu hissetmeyecekti. Duncan'ı ondan çalmaya çalıştığı için bunu hak etmişti. Ama Sabrina'nın yeniden arkadaşı olmasını istiyordu, bu yüzden yalan söylemek yerine Duncan'la yüzleşmesinin zamanlamasının ona neden bu kadar önemli göründüğünü öğrenmeye çalışmalıydı.

Malikâneye döndüğünde Lord Neville'den bir çağrı buldu. Çağrıyı almak için orada olmadığı için ne kadar zamandır onu beklediğini bilmiyordu, ama şimdi hemen yönlendirildiĞi oturma odasına .

Onunla bundan çok daha kısa bir süre içinde konuşmayı bekliyordu ama o da duyurudan bu yana kendisini görmezden geliyordu. Yine de bir özür dilemesi gerekiyordu. Ne de olsa bu olayda masum olan taraf oydu ve Duncan'la evlenmek istemeyip de Duncan onu tehlikeye attığı için evlenmek zorunda kalsaydı ciddi bir haksızlık yapmış olurdu. Neyse ki Duncan'la evlenmek istiyordu ama özür borçlu olduĞu şeyi alana kadar bundan bahsetmesine gerek yoktu.

Ancak bu buluşmanın nedeni konusunda oldukça yanılmıştı. Lord Neville'in masasının karşısındaki sandalyeye oturur oturmaz, Lord Neville sert bir ses tonuyla, "Ailenin

ve kısa bir süre sonra gelecekler, acil olarak görüşmemiz gerektiğini düşündüğüm birkaç konu var."

"Elbette," diye cevap verdi Ophelia biraz endişeyle, çünkü Ophelia'nın ses tonu bu tartışmadan sandığı kadar hoşlanmayacağını gösteriyordu.

"Birkaç farklı kaynaktan aldığım bilgiye göre, dedikodu ve söylenti çıkarmak gibi kötü bir alışkanlığınız varmış."

Hemen alınmıştı. Henüz akraba bile değilken onu azarlayacak mıydı?

Ophelia sert bir tavırla, "Herkes dedikodu yapar, Lord Neville," dedi.

"Herkes değil, ama bunu yapanlar genellikle kötü niyetle yapmazlar. Ben sadece bu tür davranışlara müsamaha gösterilmeyeceğini bilmenizi istiyorum, Leydi Ophelia. Bu aileye gelin gittiğinizde, kendinizi ayıplamayacak şekilde davranacaksınız."

Şimdi şok olmuş ve hakarete uğramıştı. Kötü niyetli mi? O mu? Bu fikir bile. Ara sıra insanlara hadlerini bildirmesi gerekebilirdi, ara sıra intikam alması da gerekebilirdi ama kötü niyetle mi? Hiç de değil.

Ama o sırada istemediği bir nişandan kurtulabilmek için Duncan'ı alay konusu haline getirme kampanyasından söz ettiğine kuşku yoktu. Bu olayı kişisel olarak algılayabilirdi. Ama bu konuda kötü niyetli değildi ve aslında Duncan'ı zerre kadar incitmemişti. Bu sadece bir amaca ulaşmak için bir araçtı.

"Davranışımı sakıncalı buluyorsanız söyleyin efendim, ama beni öyle bir şeyle suçlamayın-"

"Sevgili kızım," diye sakince araya girdi. "Eğer dinlemiş olsaydın, davranışlarını sakıncalı bulduğumu duymuş olurdun. Çok sayıda insanın bana alışkanlıklarını göstermiş olması bile bunu gösteriyor. Hakkınızda dedikodu yapılıyor ve bu kabul edilemez. Otur yerine!" diye bağırdı kadın öfkeyle ayağa kalktığında.

Ophelia sandalyesine geri çöktü. Yanakları şimdi yanıyordu. Eğer adam bu kadar yüksek bir mevkide olmasaydı, hemen oradan çıkıp giderdi. Onu orada tutan tek şey buydu. Sert ses tonu ve sakinleştirici bakışlarıyla onu korkuttuğu kesinlikle söylenemezdi.

"Yanlış anlama," diye devam etti o sakın, ama acımasız ses tonuyla. "Duncan seninle ilk tanıştıktan sonra evlenmeyi reddetmemiş olsaydı bu konuşma daha önce gerçekleşmiş olacaktı. Bu aileyle evlenmenin sana, eğitimini almadığın ya da beklemediğin büyük bir sorumluluk yüklediğini anlamalısın."

"Ben bir kontun kızıyım," diye cevap verdi kibirle. "Sizi temin ederim ki eğitimim eksik değildi."

Ona attığı bakış, kızgın tüylerini yatıştırmak için fazlasıyla şüpheciydi ve aslında aynı şekilde devam etti. "Ailen hayatının çoğunu Londra'da , bu yüzden aldığın eğitim burada işine yarayacak bir eğitim olmayabilir. Burası bir çalışma alanı. Geleceğin markizi olarak, zamanınızın büyük bir kısmını alacak ve sizi baca temizleyicilerinden papazlara ve kraliçenin kendisine kadar geniş bir yelpazedeki bireylerle temasa geçirecek belirli görevleriniz olacak. Ancak kiminle muhatap olursanız olun, Birmingdale Markizi'ne yakışır şekilde davranacaksınız."

"Ne tür bir iş?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Bu büyüklükteki bir malikânenin normal görevleri. En azından büyük bir evin idaresi konusunda eğitim aldığınızı varsayıyorum. Sekreterim size ev işlerinize ek olarak malikane işlerini de öğretecek. Şunu söylemek yeterli, boş zaman, eğlence ya da dedikodu için çok az vaktiniz olacak."

"Eğlence yok mu?" diye sordu inanamayarak.

Ciddi olamazdı. Onun gibi önemli birini düzenli olarak lüks eğlencelerle ilişkilendiriyordu. Londra'da onun rütbesindeki hanımlar şehrin önde gelen ev sahipleri idi ve davetleri çok rağbet görüyordu. Elbette o da onların arasında yerini almayı ve kraliçe olmayı hayal etmişti.

Ancak ciddi idi ya da daha fazla açıklama yaparken kesinlikle öyle görünüyordu, "Burada eğlenme alışkanlığımız yok, bundan çok uzağız. Bu mevcut toplantı belirli bir amaç için nadir bir istisnaydı. Bir daha tekrarlanmayacak. Londra'da bir ev de tutmuyoruz, ki Londra'ya hiç gitmediğimizde bu anlamsız bir masraf olur."

"Londra'da bir ailem var," diye hatırlattı ona. "Elbette ziyaret edeceğim-"

"Ailen burayı ziyaret edebilir," diye araya girdi. "Seyahat etmek ya da eğlenmek için zaman bulamayacağını söylerken oldukça ciddiydim. Duncan da öyle, zaten o da istemez. Bu konudaki düşüncelerinizi yeniden ayarlamanız gerekecek. Kendini artık bir ülke olarak gör."

Ne yazık ki onun ne demek istediğini biliyordu. Taşradaki malikânelerinde yaşayan soylular, zaman zaman buraları ziyaret etmek yerine, nadiren buralardan ayrılırlardı. Londra'dan uzak dururlardı. Eşcinsel Londra Mevsimi'ne katılmadılar. Sofistike olma iddialarından az ya da çok vazgeçtiler ve

ülke. Yeni çıkarlar elde ettiler; hava durumu, mahsuller, pazar fiyatları. Londralı *ton*, en azından onun çevresindekiler, bu tür soyluları küçümsüyor ve onları işçi sınıfına benzetiyordu.

Ophelia sadece bir kâbus gördüğünü umarak kendini çimdikledi. Ama görmüyordu. Ve Duncan'ın kendisi için her Geyi yapabileceğine karar verdiğinde böyle bir Geyi düğünmemiği. Gelecekteki unvanı ve yakışıklılığı, Lord Neville'in az önce anlattığı dehşete değmezdi.

Ama giderek artan bir umutsuzlukla, istese de istemese de, sırf Mavis'i düşman edindiği için artık Duncan'a mahkûm olduğunu fark etti. Eğer Mavis hâlâ arkadaşı olsaydı, içeri girdiği o sahne hakkında hiçbir şey söylememeyi kabul ederdi. Tabii ki kabul edecekti, özellikle de gerçekte hiçbir şey olmadığından emin olduktan sonra.

Ophelia tamir edilemeyecek kadar tehlikede değildi. Duncan'la gerçekten sevişmiş gibi değildi. Ama Mavis sessizliği asla kabul etmezdi. Ophelia'dan nefret ederken neden etsin ki? Ve şu anda onu sessiz tutan tek şey nişan ve yaklaşan düğündü.

Bunu ikinci kez sona erdirmek Mavis'e iğrenç dedikodularını yayma özgürlüğü vereceği için söz konusu olamazdı.

"Pek iyi görünmüyorsun," dedi Neville, onun karmakarışık düşüncelerini bölerek.

"Öyle olduğumu sanmıyorum," diye yanıtladı Ophelia sefilce. "İzin verir misiniz?"

Onun iznini beklemedi. Hatta neredeyse koşarak odadan çıkacaktı.

Otuz Altıncı Bölüm

Ophelia Neville'in oturma odasından çıkarken kapı çarparak kapandı ve Neville bu beklenmedik ses karışığında irkildi. Ama sonra sandalyesinde düşünceli bir ifadeyle arkasına yaslandı ve kıza karşı biraz abartıp abartmadığını merak etti.

"Tereddüt ediyorsun, değil mi?" Archibald, en azından Ophelia tarafından fark edilmeden oturduğu pencerenin yanındaki büyük okuma koltuğuna kafasını uzattığında sordu.

Neville yorgun bir ses tonuyla, "İkinci, üçüncü ve dördüncü desek daha doğru olur," dedi. "Och, dinna fash yerself, mon. Eğer onun masum olduğunu düşünüyorsan

Bu konuda çok yanılıyorsun. Kız, delikanlıyı öfkeliendirecek *bir şey* yaptı, yoksa öfkesini kıza yöneltir, tedbiri elden bırakmazdı."

"Bunun ne olduğunu ya da en azından her şeyi neyin başlattığını size hiç söyledi mi?"

Archibald sandalyesini değiştirip Neville'in masasının diğer tarafına geçerken içini çekti. "O geceden bana bile bahsetmiyor. İnanın bana, sordum ama ne zaman bahsi geçse yine sinirleniyor. Bütün bu karmaşa için kendini ve öfkesini suçluyor. Onu bu kadar mutsuz görmek kalbimi kırıyor."

"Bunu daha çok sevdiğimi mi sanıyorsun?" Neville sordu. "Güzel olduğu sürece kızın neyden yapıldığının önemli olmadığını iddia eden sendin. Şimdi önemli olduğunu anlıyor musun?"

"Konuyu uzatmana gerek yok," diye Archie. "Neden onunla konuşmanı önerdiğimi sanıyorsun? Bu fiyaskonun sonuçlarından oldukça memnun görünüyordu. Şimdi memnun değil ve bu işten bir çıkış yolu bulabilecek biri varsa, o da onun gibi bir entrikacıdır. Ona gerçeği söylemekten başka bir şey yapmadın mı, yoksa biraz abarttın mı?"

"Süslemek, hayır. Aslında biraz fazla stresliydi. Elbette buraya asla uyum sağlayamayacağını zaten biliyordum. Onunla ilk tanıştığımda bunu anlamıştım, bu yüzden Duncan'ın onun güzel yüzünün ötesini görebilmesine çok sevindim." Neville bu noktada iç çekti. "Bugün burada söylenenlerin bir fark yaratacağını sanmıyorum. Bundan kurtulmanın hiçbir yolu yok. Kız şimdi istese bile nişanı bozamaz. Yatak odasındaki o küçük olay ortaya çıkarsa itibarı onarılamayacak şekilde zedeleneyecektir. Bunu o da bizim kadar iyi biliyor."

"Ama henüz bu konuda bir şey duymadınız. İçeri giren ve onları yatak odasında birlikte gören kız, nereye giderse gitsin, bu konuda herhangi bir dedikodu yaymadı. Onun dedikodu yayacak bir tip olmadığını düşündün mü? Ophelia'dan nefret etse ve genç kızın iddia ettiği gibi onun düşüşünden zevk alsaydı bile, vicdanı böyle aşağılık bir şekilde intikam almasını engelleyebilir."

"Bu şansa bırakılabilecek bir şey değil Archibald ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Mavis Newbolt'un skandalı başlatıp başlatmayacağı gereksiz. En kötüsünü varsaymak ve bunu önlemek için gerekli adımları atmak zorundaydık, ki öyle de yaptık. Hiçbir şey duymadık çünkü ilan edilen nişan nedeniyle artık dedikodu olmaktan çıktı. Şok edici olabilecek bir şey, şimdi sadece bir iki kaş kaldırabilir. Nişan, skandalı denklemden tamamen çıkardı."

"Ve hala bu kız bulma şansınız yok mu?" Archie sordu.

Neville hayal kırıklığı içinde elini beyaz saçlarında gezdirdi. "Tamamen ortadan kayboldu, şimdi de ailesi."

Archibald bunu duyunca kaşlarını çatı ve "Senden sadece korkuyorlar mı?" diye sordu.

Neville homurdandı. "Keşke öyle olsaydı, ama hayır. Lord Newbolt sorgulanmaktan hoşlanmayan bir adamdır; hiçbir konuda, özellikle de cevapları bilmediği zaman. Aldığım bilgiye göre adamım dördüncü kez kapısına dayandığında çok öfkelenmiş, onunla bir daha konuşmayı reddetmiş ve kısa bir süre sonra onu ve karısını daha fazla rahatsız edilmemeleri için Londra dışına çıkarmış. Kızlarının buradan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini bilseler bile bunu söylemeyecekler. Tahminimce kızları nerede olduğunu bilmelerine izin vermedi ve Lord Newbolt'un bu konuda patlamasının bir nedeni de bu."

"Och, neden bu kadar zor olmak zorunda? Küçük bir kızı bulmak ne kadar zor olabilir ki? Kiraladıklarınız tamamen beceriksiz mi?"

Neville son soruyu duymazdan gelerek, "Onu henüz bulamamış olmamız sadece bir tesadüf olabilir. Ama ben aksini, saklandığını düşünmeye başlıyorum. Eğer öyleyse, gelecekteki torunlarımızı annelerinin etkisinden nasıl uzak tutacağımızı tartışmaya başlasak iyi olur."

Archibald bunu bir kenara bıraktı. "Onları bana planladığından daha erken göndereceksin. Highlands'e gelmek istemeyecektir, inan bana."

Neville, "Bu bir seçenek *değil*," diye homurdandı,

"Yine kendi aramızda didişmeye, öyle mi?" Archibald karşılık verdi.

Neville sert bir tavırla, "Hiç de değil," diye cevap verdi. "Ben sadece Duncan'ın çocuklarının İngiliz *olacağını*, bu ülkeyi sevmeyi öğreneceklerini ve siz onları elinize almadan önce İngiliz gibi konuşacaklarını söylüyorum."

Archie kıkırdarak, "Bana daha fazla hakaret etme dostum, yoksa artık benden hoşlanmadığını düşünebilirim," dedi.

Neville kaşlarını çatarak ona baktı. "Demek istediğimi anladığına sevindim ama bu durumdan nasıl eğlenceli bir şey çıkarabiliyorsun, aklım almıyor."

"Durum hiç de komik değil, ama İngiliz havalara komik oluyorsunuz. Şimdi, tekrar silahlanmaya başlama, dostum. Biz aynı taraftayız.

Reid'in ailede olmasını istemeyen taraf. Öyleyse neden diğer genç kız bulunana kadar mavi düğünü ertelemiyoruz?"

Neville yine iç geçirmeye başlamıştı. "Çünkü aynı sonuç geçerli. Eğer kız, düğün beklenirken skandalı yaymak işine için bekletiyorsa, o zaman nişanın bir maskaralık olduğundan şüphelenirse elindeki bilgilerle ne yapacağını sanıyorsun? O zaman hikayeyi yaymaya başlayabilir ve bu da düğünün hemen yapılmasını garanti eder."

"Burada, senin ve benim ailemizin zararına kimi korumaya çalıştığımızı biliyor musun?"

"Ophelia Reid'in kendi şansını denemesine izin vermemizi ve tabiri caizse onu kurtların önüne atmamızı öneriyorsanız, bunu düşündüm, çünkü yaptıklarından sonra onu koruma çabalarımızı pek hak etmiyor - en azından benim görüşüme göre. Hatta Duncan'a dolaylı da olsa bunu ima ettim. Şimdi söyleyin bana, kendisini sorumlu gördüğünde tepkisinin ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

İç çekme sırası Archie'deydi. "Duncan iyi bir çocuktur. Ondan nefret etse de, kendi hatası yüzünden ona zarar gelmesini istemez. Geriye Newbolt kızını aramak ya da Leydi Ophelia'nın Duncan'la evlenmemek için bir şeyler ummak kalıyor."

"Bir şeyler bulacak kadar kurnaz olduğunu düşünebilirsiniz, ama ben buna güvenmiyorum ve bunun yerine Mavis'i bulmak için çabalarımı iki katına çıkaracağım. İnanın bana, eğer onu bulabilirsem, sessizliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım - ona para ödeyeceğim, onu tehdit edeceğim, ona yalvaracağım, ne gerekiyorsa. Ama önce onu bulmalıyım ve zamanımız azalıyor."

Bölüm Otuz Yedi

Düğünü hızla yaklaşan Duncan, Summers Glade'deki herhangi biriyle onları terslemeden konuşmayı neredeyse imkânsız buluyordu, bu yüzden kalan konuklardan mümkün olduğunca uzak durmaya gayret ediyordu. Neyse ki, artık "ana cazibe merkezi" değildi ve bu nedenle artık sürekli katılımda bulunması gerekmiyordu. Bu sayede her gün uzun süreler boyunca, geri döndüğünde hakkında çok fazla yorum yapılmasına neden olmadan kaçabiliyordu.

Büyükbabaları, her ikisi de, artık onu hemen hemen yalnız bırakmışlardı. İstediklerini elde etmişlerdi; bir gelin... Gerçi ikisi de onun bulduğu gelinden pek memnun görünmüyordu. Belki de onun seçeceği en son kadın olmasını onun kadar can sıkıcı buluyorlardı - eğer seçme şansı olsaydı.

Hayatında hiç bu kadar kapana kısılmış ve umutsuz hissetmemişti. Tanımadığı ya da tanımak istemediği bir büyükbabayla yaşamak için İngiltere'ye gelmek zorunda olduğunu öğrenmek bile onu bu kadar olumsuz etkilememişti. Bu onu öfkelen-dirmişti. Sevmediği ve asla sevmeyeceğini bildiği bir kadınla evlenmek zorunda kalmak onu umutsuzluk içinde yiyip bitiriyordu.

Neşelenmeye ihtiyacı vardı. Sabrina'ya ihtiyacı vardı. Ama onu bir daha asla göremeyeceğini düşünmeye başlamıştı ve bu da mutsuzluğuna büyük ölçüde katkıda bulunuyordu.

Onun arkadaşlığını kaybettiğinden, artık onu küçümsediği için kasıtlı olarak ondan kaçtığından korkuyordu. Ve onu suçlayamıyordu bile. Çok üzgün olduğu ve büyük olasılıkla sağlıklı düşünemediği bir anda ondan yararlanmıştı. Düşündüğünde, şimdi bunun için ondan nefret edebilirdi. Daha da kötüsü, onunla sevişmekten başka bir kadınla nişanlanmaya geçmişti. Onun bu konuda ne düşündüğünü hayal bile edemiyordu ama bu onun iyiliğine olamazdı. Yine de açıklayamamıştı çünkü kadın onunla görüşmüyordu.

Evine gitmiş, notlar bırakmış. Kendisine rahatsız olduğu söylenmişti, ki bu "git" de dahil olmak üzere pek çok anlama gelebilirdi. Yürümekten çok hoşlandığı ve her gün, bazen günde iki kez uzun yürüyüşler yaptığı söylenmesine rağmen, onu bir kez bile kırlarda bulamamıştı. Ve kesinlikle onunla karşılaşmaya çalışmıştı. Oxbow'a giden yolu her gün birden fazla kez kat ediyor, Cottage by the Bow'un yanından geçiyordu. Onunla ilk karşılaştığı tepede saatlerce oturmuş, tekrar o yolu kullanmasını ummuştu. Ama uzaktan bile olsa onu bir kez bile göremedi.

Ve sonra işte oradaydı, onun çok ilerisindeki yolda yürüyordu, kış rüzgarı saçlarını kamçılıyordu, güzel yuvarlak hatlarını gizleyen kalın paltosuna sarınmıştı. Ona ulaşmak için atını dörtnala koşturdu. Bunu yaparken tozu dumana kattı. Onu kollarının arasına almak ve asla bırakmamak istiyordu, ama bunun yerine kendini ona bağırırken buldu, tüm hayal kırıklığı, endişesi ve korkusu ona dökülüyordu.

"Hasta olduğun halde bu soğukta dışarıda mısın? Yoksa gerçekten hasta değil miydin? Seni aramaya geldiğimde neden beni görmedin?"

Kız ona tuhaf bir bakış attı. Cevap vermek için ağzını açtı, kapattı, tekrar açtı, bir kez daha kapattı, bu sefer daha sıkı kapattı ve yoluna devam etti. Yürümek mi?

Şaşkınlıkla ona baktı. Ama kulağa ne kadar geldiğini ve herhangi birinin, Sabrina gibi kaygısız ve coşkulu birinin bile buna gücenebileceğini fark etmesi bir anını aldı.

İçini çekti ve onun arkasından atını sürdü. "Bekle, genç kız." Beklemedi. "En azından konuş benimle."

Durdu ve basitçe, "Birlikte konuşurken görülmemeliyiz, Duncan," dedi.

"Neden?"

"Artık nişanlısın. Başka kadınları aramaya ya da onları yolda alıkoymaya hakkınız yok. Tanık olunursa, yanlış bir izlenim bırakabilir ve Ophelia'ya geri dönebilir ve bunu , değil mi?"

Kadın tekrar uzaklaştı, bu da onu o kadar öfkелendirdi ki az önce ses tonunda duyduğu acıyı görmezden geldi. "Ne düşündüğüm umurumda değil," diye hırladı. "İstersem arkadaşlarımı çağırırım, yoksa artık arkadaş değil miyiz?"

"Ophelia kadın arkadaş edinmene izin vermiyor Duncan, yoksa ne kadar kıskanç olduğunun ya da bu yüzden nasıl kin farkında değil misin?"

"O gece seni üzen şey *bu muydu*? O hırçın dilini sana mı çevirdi?"

Bu noktada iç çekti. "Pek sayılmaz. Ona karşı kendimi kaybettiğim ve onun seviyesine için üzgündüm. Bu *ben değilim* ve kendi dilimin beni ele geçirmesine izin verdiğim için dehşete düştüm."

Sabrina kendini mi kaybetti? Bunu o da hayal edemiyordu ama kesinlikle görmek isterdi. Bir kez daha düşününce, hayır, istemezdi. Şu anda ona gösterdiği bu sert çekince yeterince kötüydü ve hiç hoşuna gitmiyordu.

Atından indi ve kızın önünde durdu. "En azından patlamanızın kötü sonuçları olmadı, genç kız. Öfkeni kaybetmeyi ve bunun hayatının geri kalanını mahvetmesini dene."

Bunu o kadar kederli bir şekilde söyledi ki, kadının "Nasıl mahvettin?" diye sormaması için ona karşı tamamen kayıtsız olması gerekirdi. Sen ne yaptın?"

"Seni gecenin karanlığında koşturacak kadar üzgün olduğun için kızgındım. Olayın sen Ophelia'yla konuştuğundan sonra gerçekleşmesi bana bunun nedenini anlattı."

"Ama aslında bu kadar üzülmemin nedeni o değildi. Onun ince hakaretleri beni genellikle rahatsız etmez. Beni şok eden kendi davranışlarımdı."

"Evet, ama o gece sana sorduğumda ne olduğunu söylememiştin," diye hatırlattı ona. "Ve Summers Glade'e döndüğümde, cevabı kaynağından almaya kararlıyım. Onu bulamayınca öfkem daha da arttı. Sonunda onu bulduğumda, uygunsuz bir yerde olmasını umursamadım."

"Nerede?"

"Onun yatak odası."

Sabrina'nın o anda duyduklarının etkisini azaltmak için söyleyebileceği bir düzine şey vardı ama ağzından çıkan tek şey "Ah" oldu.

"Eğer orada biri karşımıza çıkmasaydı bu hiçbir şeyi değiştirmezdi."

"Kim?"

"Adı Mavis Newbolt. Ophelia bu genç kızın ondan nefret ettiğini ve hikayeyi yaymaktan zevk alacağını iddia etti. Tek umudum öyle olmaması. Ama genç kız kaçtı ve bizi nerede bulduğuna dair bir skandal yaratıp yaratmayacağını doğrulamak için bulunamıyor."

"Bu yüzden mi Ophelia'yla tekrar nişanlandığını söylüyorsun?"

"Başka neden olsun, genç kız?" dedi. "Onunla evlenmek *istediğimi* düşünmüyorsun değil mi?" "Ve bu sen beni eve götürdükten *sonra* mı oldu?"

"Evet."

Sabrina bakışlarını ondan kaçırdı. Hırıltıya benzeyen bir ses duydu ama ondan geldiğinden kuşkuluydu. Uzun bir süre sonra ona tekrar baktığında yüzünde ifade yoktu ve ses tonu gerçekçiydi.

"Ophelia pek çok konuda yalan söylüyor ama Mavis'in onun hakkında ne hissettiği bunlardan biri değil. Gerçi bunu kendi kendine yaptı. Eskiden arkadaşlıklar ama kısa bir süre önce araları bozuldu. Aslında Summers Glade'de oldu ama sonuçta Ophelia Mavis'in adını lekelemek için elinden geleni yaptı."

"Bu Mavis'i ne kadar iyi tanıyorsun? Ophelia'dan intikam almak ister miydi, bunu yapmak için başka birine zarar vermek gerekse bile?"

"Üzgünüm Duncan, ama onu bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum. Ondan hoşlanmıştım. Oldukça iyi , en azından Ophelia'nın değilken. Ophelia'nın yanında değilken."

sözlerinde oldukça sinsi ve küçümseyici oldu. Ama Ophelia'nın pek çok insan üzerinde böyle bir etkisi var gibi görünüyor, içlerindeki en kötüyü ortaya çıkarıyor. Bu inanılmaz bir özellik."

"Hayır, şaşırtıcı olan, ona hiç dokunmadığım halde, sırf birlikte görüldüğümüz için onunla uzlaştığının düşünülmesi. Ve onunla evlenmekten kurtulmanın bir yolu yok gibi görünüyor, eğer ..."

"Yoksa?"

Sırf kendini kurtarmak için dolaylı olarak onu kullanmış olacakken, bundan bahsetmek şöyle dursun, bunu neden düşündüğünü merak ederek arkasını döndü. Sonucun sonsuz derecede daha arzu edilir olmayacağından değil, ama yine de ondan yararlanmak olacaktı - yine.

"Boş ver," diye mırıldandı. "Bu söylenmemiş en iyi düşünceydi."

"Onunla gerçekten evlenmek istemiyorsanız, her seçeneği değerlendirmek isteyeceğinizi düşünürdüm."

Bunu oldukça sert bir şekilde söyleyince, adam ona dönerek savunmaya geçti: "Sence öyle mi yaptım? Aklımda açıkça duruyor ki onu gerçekten tehlikeye atmadım, ama seni tehlikeye *attım*. Eğer biriyle evlenmeye zorlanacaksam, bu sen olmalısın - ah, bunu kastetmişim gibi gelmedi."

Sesi sertten çok daha sert bir hal aldı, "Ne demek istemiş olursan ol, bu bir seçenek değil Duncan, çünkü yatak odasında onunla yalnız olduğun ortaya çıkarsa Ophelia'nın mahvolacağı gerçeğini değiştirmez. Ona hiç dokunmamış olman önemli değil. Bir skandal sadece budur ve ne kadar zararlı olabileceğini ilk elden biliyorum. Skandal söz konusu olduğunda algı her şeydir, gerçeğin ve olgunun bununla çok az ilgisi vardır. Her ne kadar Ophelia'dan hoşlanmasam da, dolaylı ya da başka bir şekilde onun mahvına ortak olmayacağım."

Bundan sonra yine yürüdü gitti. Duncan bu kez onu durdurmaya çalışmadı. Onunla karşılaşmaktan umduğu moral yükselmesi gerçekleşmemişti. Aksine, şimdi kendini daha kötü hissediyordu. Kızın da kendisi gibi moralsiz görünmesinin nedeni buydu.

Otuz Sekizinci Bölüm

Dışarıdaki manzaranın çoğunu gizleyecek kadar şiddetli bir yağmur yağıyordu. Duncan salonun penceresinde durmuş sağanağı izliyor, Sabrina'nın da izleyip izlemediğini merak ediyordu. Yağmuru severdi, fırtınaları severdi, yılın hangi zamanı olursa olsun doğayla ilgili her şeyi severdi. Onu yağmurda terasa çıkardığı zaman yüzündeki sevinci hatırladı.

"Benden kaçmaya devam edemezsin."

Ophelia'nın kendisine yaklağıyor olabileceğı konusunda uyarılmışı, penceredeki yansımasını görmüş olmasına rağmen, arkasından gelen bu sesi duymak oldukça sarsıcıydı. Yağmur öğleden sonrası evin lambalarının yanmasına neden olacak kadar karartmıştı ama arkasındaki ıkık olmasa da muhtemelen onun yansımasını görecekti, çünkü Ophelia kendi iç ığıyla parlıyor gibiydi, beyaz-sarı saçları ve soluk teni bunun tek sorumlusuydu.

Arkasını dönmedi. Onunla herhangi bir şekilde konuşmak istemiyordu, ama en azından ondan kaçma konusunda. Onunla nasıl başa çıkacağına henüz karar vermemişti.

Ona gerçeğı, ona zar zor tahammül edebildiğini söyleyebilirdi ama bu şüphesiz evlendiklerinde birbirlerinden ayrı yaşamalarına yol açacaktı ki her şey düşünüldüğünde bu onun için ideal bir düzenleme gibi görünüyordu. Ya da onunla iyi geçinmeye çalışabilir, istemediğı bir evlilikten en iyi şekilde faydalanabilirdi. Bunu yapabileceğinden emin değildi ama en azından deneyebilirdi. Ancak, er ya da geç onun gerçek duygularını hissedecekti ve bu da muhtemelen yine yabancılaşmış bir ilişkiye yol açacaktı, o halde neden uğraşsındı ki?

Ama bunun cevabını biliyordu. Archie için çaba gösterecekti. Archie onun evlenmesini ve kendisine yeni varisler sağlamasını istiyordu. O mirasçılar beklediğı gibi alamayacaktı ama Duncan'ın bu konuda onu ikna etmek için bolca zamanı vardı. Yine de Duncan kendi karısıyla yatmayı başaramazsa mirasçılar hiç alamayacaktı.

"İnsanlara nasıl görünecek?"

Hâlâ orada mıydı? Duncan içini çekti ve Ophelia'yla yüzleşmek için arkasını döndü.

"Sanki gerçekten evlenmek istemiyor muyuz?"

Ona bu cevabı verirken kendini şaşırttı. Az önce kendisiyle yaptığı iç tartışmaya rağmen, basitçe ortaya çıktı. Çok fazla

herhangi bir numara için. Yine de gerçeği tercih ediyordu ve belki de bunun etrafında çalışabilir ve yine de geçinmeye çalışabilirlerdi.

Bu düşünce Ophelia'nın kendini değiştirmesinin mümkün olup olmadığını ya da bencilliğinin çok mu ileri gittiğini merak etmesine neden oldu. Onu değiştirmeye çalışmak istiyor muydu? Verdiği cevap bunun boş bir çaba olacağını gösteriyordu.

"Seninle evlenmek istemiyorum," dedi kızgın bir ses tonuyla. "Büyükbabanla konuşurken burada yaşamamanın ne kadar sıkıcı olacağına dikkat çektiğinden beri artık istemiyorum. Ama senin rol yapmaya devam etmen için bir neden yok, Duncan. Benimle evlenmekten hiç rahatsız olmayacağını biliyorsun. Şüphesiz sen sadece nasıl yeniden nişanlandığımıza itiraz ediyorsun."

Tam olarak nutku tutulmamıştı ama şaşkınlığını üzerinden atıp cevap vermesi biraz zaman aldı: "Dış görünüşün herkes için önemli olmayabileceği, bazı erkeklerin evlenecekleri kızda güzel bir yüz yerine sağlam nitelikleri tercih edebileceği hiç aklına gelmedi mi Ophelia?"

Bir an için ona boş boş baktı ama sonra küçümser bir tavırla gülerek, "Aksini kanıtlamak için yüzlerce evlilik teklifi aldım ve bunların çoğu beni neredeyse hiç tanımayan erkeklerden geldi. Bu size erkeklerin neyi tercih ettiği hakkında ne söylüyor?"

"Bu bana seni güzelliğinin her şeyden önemli olduğunu düşünmeye ikna ettiklerini söylüyor. Ve onlardan biriyle evlenmiş olsaydın, seni tanıdıklarında kaba bir uyanış için sıraya girmiş olacaktın. Sana karşı dürüst olacağım, kızım. Senin yöntemlerinden hoşlanmıyorum, yapabildiğin kinden hoşlanmıyorum, insanlara kendinden başka kimse önemsizmiş gibi davranmandan hoşlanmıyorum."

"Eğer düşünüyorsan-"

Onun öfkeli cevabını yarıda keserek, olabildiğince sakın bir ses tonuyla, "Bir dakika sessiz ol ve sana bunu neden söylediğimi anlatmama izin ver. Eğer evlenmek zorunda kalırsak ve bizi bundan hiçbir şey kurtaramayacak gibi görünüyorsa, o zaman bundan sonra tek seçeneğimiz olacak, birbirimizle barış içinde yaşamak ya da kendi cehennemimizi yaratmak. Ama barışı sağlamamızın tek yolu sizin yöntemlerinizi değiştirmeniz. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun, genç kız?"

"Davranışlarımda yanlış bir şey yok," diye ısrar etti.

İçini çekti. "Eğer kibirli tavırlarının ve kindar eğilimlerinin benim için kınanacak bir şey olduğunu anlamayacaksan, konuşacak başka bir şeyimiz yok demektir."

"Sana ettiğim küçük bir hakaret beni kindar mı yapıyor? Sana neden hakaret ettiğimi bilmek umurunda mı? Seninle evlenmek istemediğim, seninle nişanlanmak isteyip istemediğim bile sorulmadan seninle nişanlandığım için öfkeli olduğum senin için önemli mi? Ben sadece o nişandan ayrılmak istedim. Bunda yanlış olan neydi?"

"Başka seçeneklerin de vardı," dedi ona. "En bariz olanı, bana nasıl hissettiğini söyleyebilirdin ve nişanı dostane bir şekilde sonlandırabilirdik."

"Şaka yapıyor olmalısın. Beni bir kez gördüğünde, hiçbir şeyin seni benimle evlenmekten alıkoyamayacağını çok iyi biliyordum - bir anlık öfkeyle evliliği bozmak kışkırtılmadıysan, ki öyle yaptın."

Onun mantığını bir noktaya kadar anladı. Onu ilk gördüğünde kendini inanılmaz derecede şanslı hissetmişti. Hiç şüphesiz diğer erkekler gibi onun güzelliğine hemen vurulmuştu. O zaman ona evlenmek istemediğini söyleseydi, bu konuda fikrini değiştirmeye çalışabilirdi - en azından onu tanıyıp seviyecek bir insan olmadığını keşfedene kadar. Yani kadının dürüstlüğü hiçbir şeyi değiştirmeyebilirdi.

Ama dürüstlük yerine, hakaretleriyle onu manipüle etmeye çalışmış ve bunda da başarılı olmuştu. Ve bu onun planının kapsamı bile değildi ...

"Adımı lekelemek için dedikodu yaymak da mı aynı amaca yönelikti?"

"Saçmalama," dedi azarlayıcı bir ses tonuyla. "Bu hiç de senin yararına değildi, aileme senin benim için ideal koca olmadığını göstermek içindi, böylece onları nişanı bozmaya ikna edebilecektim. Ancak bu işe yaramadı. Ne olursa olsun evlenmeye kararlıydılar. Ama bundan incinmişsiniz gibi davranmayalım, söylentiler doğru çıkmadıkça incinme ihtimaliniz de yoktu. İnsanların söylentilerin asılsız olduğunu anlaması için sizinle tanışma fırsatı bulmaları yeterli oldu."

Ona başını salladı. "Bütün bu entrikaların ne kadar aşağılık olduğunu bilmiyor musun? Birazcık basit bir dürüstlikle-?"

"Hiçbir şey yapmadım," diye araya girdi, sesi artık acıydı. "Bunu denedim, Duncan. Aileme en başından beri hiç tanımadığım bir adamla evlenmek istemediğimi söyledim. Şimdi sen bana bir şey söyle ve bu konuda dürüst ol. Daha önce hiç tanımadığın bir kadınla nişanlanmak konusunda ne hissettin?" Sonra iç çekti. "Boş ver, belli ki aldırmamışsın, çünkü sen de kabul ettin."

Utancından yüzü kızardı, çünkü bu tam olarak doğru değildi. Kendisi için bir eş seçilmesine verdiği tepki onunkiyile aynıydı ya da en azından onunkinin öyle olduğunu iddia ediyordu.

İtiraf etmek zorunda kaldı, "Aslında genç kız, buraya gelmeden birkaç gün öncesine kadar bunu bilmiyordum. Kendi karımı seçecek kadar yaşıyım, anlarsın ya. Neville bunu benim için yapabileceğini düşünerek yanıldı. Nişanı bozabilirdim ama en azından önce seninle tanışmam istendi, ben de öyle yaptım."

Şimdi o da kızardı ve savunmaya geçti: "Bunu nereden bilebilirdim ki? Ama madem dürüstlüğe bu kadar hayran görünüyorsun, söyle bana, sana hakaret etmeseydim kırar mıydın?"

Bunu daha yeni düşündüğü için cevabı hızlı oldu. "Hayır, en azından hemen değil. Çok güzelsin genç kız, bunu inkar edemem. Ama yüzeyin altında ne olduğunu görmem ve orada olandan hoşlanmamam çok uzun sürmezdi. Artık bu konuda başka seçeneğim kalmadı ve öğrendim ki bu dolaylı olarak senin suçun çünkü bizi bir arada gören o genç kıızı kasten düşman ilan ettin. Ondan başka biri olsaydı, şimdi bu durumda olmazdık."

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi. "Sessizlik satın almak hiçbir zaman kesin olmayan aldatıcı bir iştir."

Duncan gözlerini tavana doğru devirdi. "Herkesin satın alınmasına gerek yok, genç kız. İster inan ister inanma, bazı insanlar bizi gerçekten anlayabilir ve yanlış anlaşılmış olabilecek masum bir buluşma yüzünden ikimizin de incindiğini ya da mahvolduğunu görmek istemezler."

"İnsan doğasına çok fazla güveniyorsun," diye alay etti onunla.

"Ve sen yeterince koymadın. Böylece başladığımız yere döndük, birbirimize yapıştık. Ve ben hala senin yöntemlerini değiştirip değiştiremeyeceğini bilmek istiyorum. Sırf söyledikleri ya da yaptıkları bir şey hoşuna gitmediği için başkalarını düşman edinmeyi bırakabilir misin? Entrikaları ve intikamcı misillemeleri durdurabilir misin? Sırf kendi ihtiyaçların için yalan söylemeyi bırakabilir misin?"

"Oh, dur," diye sözünü kesti kuru bir sesle. "Neden nefes almayı bırakmıyorum?" "İğnelemenin burada bir faydası olmaz."

"Bu bir iğneleme değildi," diye karşılık verdi. "Belli ki benim zevkime göre fazla yüksek görüşlüsün Duncan, o halde neden birbirimize uygun olmadığımızı ve asla da olamayacağımızı kabul etmiyoruz? Seninle tanıştıktan sonra seninle evlenmeyi umursamayacağımı düşünmüştüm ama özellikle Lord Neville'le konuştuktan ve bunun ne kadar angarya ayrıntılı olarak anlattıktan sonra fikrimi değiştirdim,

Burada yaşamak. İnan bana, ben de en az senin kadar bu nişandan kurtulmak istiyorum. Hatta bu noktada Mavis'e çenesini kapalı tutması için yalvarırdım. Ama bunun bir işe yaramayacağını biliyorum. Benden nefret ediyor, muhtemelen hep nefret etti."

"Neden?" diye karşı çıktı. "Tabii buna sebep olacak bir şey yapmadıysan."

"Saf olmayın. Bu bakışlarla doğmaktan başka bir şey yapmadım, bu da diğer kadınlarda kıskançlık ve haset yaratıyor, bu da en kötü türden düşmanlığa yol açıyor. Bunu saklamaya çalışırlar ama her zaman başarılı olamazlar. Mavis, diğer pek çokları gibi, *popüler* olduğum için arkadaşımıymışım gibi davrandı, 'etrafında olunması gereken kişi'. Bunu bilmediğimi, bu şekilde kullanıldığımı düşünüyorsun. Bunu görmezden gelmenin kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sanırım bu nefretin çoğunu kendi kendine yarattığından şüphelenmeseydim, sana acırdım."

"Sakın buna cüret etme!" diye tersledi. "Ve eğer bu korkunç durumdan kurtulmak istiyorsan, hatırlatmama gerek var mı, lanet olası öfkenle buna sen sebep oldun, o zaman bu konuda bir şeyler yap! Ben Mavis'i bulmak için ülkenin dört bir yanına gidemem ama *sen gidebilirsin*. O yüzden burada hiçbir şey yapmadan surat asmayı bırak ve ikimizi de bu durumdan kurtar."

Kadın kaçıp gitti ve onu başladığı yerde, geleceği için çok az umutla bıraktı. Bu ülkeyi hiç tanıımıyorken ve aramaya nereden başlayacağını bile bilemezken Newbolt kızını kendi başına mı bulacaktı? Yine de Ophelia haklıydı. Surat asıyordu. Durumun kendisini o kadar derin bir mutsuzluğa sürüklemesine izin vermişti ki, bundan kurtulmanın hiçbir yolunu göremiyordu. Yine de başarı için en küçük bir şansı bile olmadığından emin olması, o küçük şansı aramaması için bir neden değildi.

Tek umudu, dışarıda onu arayan adamların, insanların izini sürmeye alışkın adamların olmasıydı ya da büyükbabası ona öyle söylemişti. Yine de düşün günü yaklaşırken, bu onu gerçekten ayakta tutmaya yetmiyordu.

Bölüm Otuz Dokuz

Mavis Newbolt'u kendisi aramaya karar veren Duncan, Summers Glade'den ayrılmadan önce bilgi toplamaya başladığında ve ülkenin dört bir yanına yayılmış çok sayıda adresi saydığı anda bunun ne kadar boşuna olacağını hemen anlamıştı. İronik bir şekilde, bu adreslerin çoğunu Ophelia vermişti, Mavis'in yakın arkadaşlarınıninkiler de dahil olmak üzere, umarım hepsi Londra'da olacaktı, çünkü

Mavis'in ziyaret edebileceği başka şehirlerde başka adresleri vardı.

Kalan birkaç gün içinde her eve giremeyeceğini çok iyi bildiğinden, hangilerinin kendisine en hızlı şekilde en fazla bilgiyi sağlayabileceğine karar vermesi gerekiyordu, ya da şansı yaver giderse Mavis'in kendisine. Bu, ilgili kişilerden tanıımıyorken kolayca verebileceği bir karar olmadığından, kendisinden daha fazla şey bildiğinden emin olduğu birini aradı.

Raphael'i kolayca buldu; aslında dükün oğlu da onu arıyordu ya da "Veda ettiğim yıkılacaksınız, biliyorum ama her iyi şeyin -ya da kötünün- bir sonu vardır. Ve evet, eminim bunun için bir yoruma ihtiyacınız vardır, yani başka bir deyişle, kendimi Londra'ya geri götürmek üzereyim. Burası çok iç karartıcı bir yer haline geldi. Sanırsınız ki bir düğünden ziyade bir cenaze töreni var."

"Bunu tartışmam," diye cevap verdi Duncan. "Ben de Londra'ya gidiyorum ve sormak istedim-"

"Kümeden uçuyorsun, değil mi?" Rafe araya girdi. "Vay, vay, bu yolu seçdüğünmemiştim."

Duncan sinirlendi ama adamın fikrine ihtiyacı olduğu için bunu kendine sakladı. "Ben de öyle. Skandalı elinde tutan Mavis Newbolt'u aramaya gidiyorum. Beni bu beladan kurtarabilecek tek kişi o."

"Kayıp olduğu için mi arıyorsunuz?"

Duncan başını salladı. "Buradan ayrıldıktan sonra beklendiği gibi eve dönmedi ve ailesi onun hakkında yapılan soruşturmalardan o kadar rahatsız oldu ki Londra'daki evlerini de terk ettiler. Neville'in adamları hâlâ onu arıyor ama hiç şansları yok."

Raphael, "Bulunmak istemiyor gibi görünüyor," diye tahmin yürüttü.

"Bunun farkındayım ama birileri onun nereye gitmiş olabileceğini biliyor olmalı. Arkadaşlarının adreslerini aldım ve-"

"Hiç şüphesiz vaktinizi boşa harcıyorsunuz," diye araya girdi Raphael. "Eğer saklanıyorsa, nedenini anlayamasam da, arkadaşlarının nerede olduğunu bilmesine izin vermeyecektir."

Duncan içini çekti. "Kız hakkında, ayrılırken nereye gitmiş olabileceğine işaret edebilecek bir şey bildiğinizi sanmıyorum?"

"Ben mi? Onunla hiç tanışmadım ama kuzeni John Newbolt'u tanıyorum, görünüşe göre ona burada eşlik ediyormuş. Ben olsaydım onu arardım, çünkü buradan birlikte ayrıldığı kişi o."

"O da kayboldu, en azından bana eve dönmediği söylendi."

Raphael bunun üzerine altın bir kaş kaldırdı ama sonra başını salladı ve daha çok kendi kendine mırıldandı, "Hayır, onlar kuzen, yapmazlar- boş ver. En azından büyükbabanın halkı onu aramak için titiz davranıyor. Bunu güven verici bulmalısın."

Duncan başını salladı, ama bu adamların henüz bir sonuç vermemiş olması pek de teselli edici değildi. "Büyükbabam Archie'ye göre Neville bu konuda hiçbir masraftan kaçınmıyor."

Raphael kıkırdadı. "Hayır, yapmaz. Sanırım Ophelia'nın torununun gelini olacağı düşüncesi onu dehşete düşürdü, artık onun ne tür yaramazlıklar yapabileceğini biliyor."

Duncan omuz silkerek, "Bilemem," diye cevap verdi. "Ben de onunla mümkün olduğunca az konuşuyorum."

"Ne ho!" Rafe kıkırdadı. "Gözün korkmuş, ha? Seni suçladığımı söyleyemem
-"

"Och, başka bir teğet geçme. Sadece ondan hoşlanmıyorum." "Kendi büyükbaban mı? Neden?"

Duncan, Raphael'i hiç ilgilendirmeyen bu soruya cevap vermek yerine, "Kuzeninin nerede bulunabileceğini bildiğini sanmıyorum?" diye sordu.

Raphael konuyu anladı ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çattıktan sonra, "Onu iyi tanımıyorum, aynı kulübe üye olduğumuz için sadece geçerken uğradım, ama erkeklerin etrafta kadın olmadığında nasıl konuştuklarını ve övündüklerini bilirsin. Manchester'da sadece metresleri için bir yer tuttuğunu duydum, bir kart oyununda kazandığı bir mülk. Bu alışılmadık bir şey değil, sadece metresiniz için bir yeriniz olması. Birçok evli erkek aynısını yapar. Ancak bu durumda bana komik geldi, çünkü John hala annesiyle birlikte yaşıyor ve Manchester'daki bu mülk kişisel olarak sahip olduğu tek mülk. Metreslerini oraya yerleştirmek yerine kendisinin oraya taşınacağını düşünürdünüz, değil mi? Özellikle de annesinin yaşadığı Londra'dan bu kadar uzaktayken."

"Ama kuzenini oraya götürmesi uygunsuz olur, değil mi?"

"Elbette öyle olurdu - tabii eğer mekân şu anda boş değilse." Raphael omuz silkti. "Sadece genç bir kuzenim onu saklanabileceği bir yere götürmemi isterse ve benim de ailemden kimsenin bir evim varsa, oraya götürebileceğim için söyledim."

Eğer şu anda içinde kimse yoksa. Özellikle de buradan çok uzakta olmasa da Londra'dan çok uzakta olduğu için."

"Adresi alabilir misiniz?" "Onu iyi tanıdığımı söylemiş miydin?"

Duncan yine içini çekti ama "Bu kasaba ne kadar büyük o zaman?" diye sormayı da ihmal etmedi.

Raphael güldü. "Köşedeki birinin sizi gitmek istediğiniz yere yönlendirmesini ummak için fazla büyük. Burası lanet olası bir şehir, eski dostum, küçük bir kasaba ya da köy değil."

Duncan o anda adamın boynunu sıkabilirdi, umutlarını yükseltip sonra tekrar düşürdüğü için. Yüz ifadesi muhtemelen böyle düşündüğünü gösteriyordu çünkü Raphael en azından bir adım geri çekildi.

Ama sonra arsızca sırtıttı ve "Seni bu beladan kurtarabilirim" dedi. "Eğer bu doğruysa, ki bundan şüpheliyim, neden yapasın ki?"

"Tanrım, bu kadar şüpheli görünmene gerek yok. Sizi temin ederim ki art niyetim yok.

Sadece evlenmeyi tercih edeceğiniz başka biri olduğunun farkındayım."

Raphael'in küçük kız kardeşi Amanda'dan ne kadar sık söz ettiğini ve muhtemelen ona eşlik etme işinden kurtulmak istediğini, bunun da ancak kendi evliliğiyle gerçekleştirebileceğini bilen Duncan, bahsettiği kişinin o olduğundan şüphe duymuyordu.

O da ona güvence verdi, "Yanıyorsun dostum. Onunla evlenmek istemiyorum."

"Hayır mı? O zaman beni devir, gerçekten ciddi olduğunu düşünüyorum." Ve sonra kendi iç çekişiyle, "Pekala, demek ki yanılmışım. Ama yine de yardım etmeye hazırım."

"Nasıl?"

"Ophelia'ya benimle evlenmesini ederek tabii ki. Muhtemelen seni uğruna terk *edeceği* tek kişi benim."

Duncan bir homurtuya engel olamadı. "Kendinle ilgili çok büyük bir fikrin var, dostum, muhtemelen onun kendisiyle ilgili fikrine rakip olacak."

Raphael kıkırdadı. "Pek sayılmaz. Burada unvanlardan bahsediyoruz, onun gerçekten ilgilendiği tek şey bu ve bunlarla birlikte gelen zenginlik. Aslında istediği kişinin sen olduğunu düşünme hatasına düşme. Ve bana miras kalacak olan unvan seninkinden biraz daha yüce olacak."

"İşe yarayacak olsa bile, ki yaramayacak, senden böyle bir fedakarlık yapmanı isteyemezdim."

"Ne fedakârlığı? Onunla gerçekten evlenmekten bahsetmiyorum," dedi Raphael ürpererek. "Sadece teklif edeceğim, bir süre nişanlı gibi davranacağım, sonra da ayrılacağım. Hatta centilmenlik yapıp ayrılma işini ona bırakacağım. Yüzünü kurtarırsın. Böylece kimse zarar görmez, sen de bu kaderden kurtulursun.

Ölümünden beter, her zamanki sefahat ve benzeri uğraşlarına geri dönerim ve herkes mutlu olur."

Duncan, "Ophelia hariç, onun hâlâ sahip olduğu bilgilerle kendisini her an mahvedebilecek bir düşmanı var," dedi. "Ophelia benimle evlenmezse Mavis'in hikâyesini yaymasını ne engelleyecek? Onu seninle nişanlamak bunu engellemeyecek, sadece hikâyeyi kaçınmaya çalıştığımız büyük bir skandala dönüştürecek."

Raphael kaşlarını çattı, bir an için bu kırıksıklığı gözden kaçırmıştı. "O zaman gerçekten zor durumdasın, değil mi? Öyleyse ne bekliyorsun? Düşündüm de, ben de bir süredir ManChester'a gitmedim. Sanırım sana katılacağım. İkimiz, senin tek başına yapabileceğinden çok daha fazla alanı kapsayabiliriz. Bu arada büyükbabana da haber ver de adamlarını oraya göndersin."

Duncan bunu kabul etmekten nefret etse de ve Raphael'in dolambaçlı yollardan konuşmasından hâlâ hoşlanmasa da, adam her şeye rağmen sevimli biri olmaya başlamıştı.

Kırkıncı Bölüm

Sabrina hayatına devam ediyordu. Duncan'ı aklından çıkarabilirse, canı istediğinde yeniden gülebildiğini bile fark etti. Tabii ki gözyaşlarına boğulması da çok uzun sürmüyordu ama çoğunlukla normal rutinlerine devam ederken eski haline dönmeyi başarıyordu.

Zavallı Robert Willison Oxbow'daki gezintisi sırasında onunla konuşmak için durduğunda ve onun ataklarından birine maruz kaldığında bir istisna olmuştu. Onun önünde gözyaşlarına boğulduğunda *kadar* üzülmüştü ki, yardım etmeleri için üç komşusunu çağırmaya gitmişti.

Yine de herkes ona yaklaştığında, duygularını yeniden kontrol altına almış ve gözyaşlarını gözünü rahatsız eden bir toz zerresine bağlamış ve dinleyicilerine iyi bir ağlamanın bir insanın gözlerini yıkamasının en iyi yolu olduğunu hatırlatmıştı. Ona aptalmış gibi bakmışlardı, ama o aptal ruh hallerinden birine girdiğinde insanlar ona genellikle bu şekilde bakardı, yani bu sıra dışı bir şey değildi.

Teyzeleri de onun "iyileştigine" karar vermişlerdi ama hastalığının ne olduğu hiç konuşulmamıştı. Bunun Duncan'la ilgili olduğunu biliyorlardı ama sözlü olmayan bir anlaşmayla onu bu konuda rahatsız etmeyeceklerdi. Yine de ara sıra gündeme geliyordu. Nasıl olmasın ki?

Duncan'ın düğünü hala mahallenin en önemli konusuydu ve bu yüzden bundan bahsetmemek zor muydu?

Ama onun için "uygun" olabilecek başka beyefendileri düşünmeye devam ediyorlardı ve dün gece yemekten sonra salonda toplandıklarında Alice mahalleye yeni gelen birinden bahsetti.

"Adı Sir Albert Shinwell. Oxbow'un diğer tarafında, şuradaki güzel çayırın yakınında bir malikane inşa ediyor. Duyduğuma göre beklenmedik bir mirasa konmuş ve Oxbow'da inzivaya çekilmeye karar vermiş."

Hilary başını salladı ve ekledi: "İnsanlar yeni para kazandıklarında çok para harcama Garip ama bu her zaman olur."

"Bath'da ve Portsmouth'ta da inşaat yaptığını duydum. Oldukça büyük bir miras gibi görünüyor."

Hilary, "Evli değil, hiç de olmadı," diye araya girdi. "Bu doğrulandı."

"Ve o genç," diye eklemeyi düşündü Alice. "Henüz otuzunda bile değil."

Sabrina o zamana kadar konuşmanın nereye varacağını anlamakta zorlanmamıştı. "Onunla tanışacağım, ama onu benimle tanışması için buraya getirme."

"Bunu yapmayız canım, en azından ben yapmam," diye güvence verdi

Hilary. "Bu benim yapacağım anlamına mı geliyor?" Alice ofladı. "Bunu yapmayacak kadar duyarsız değilim.

gelecek haftaki büyük düğün yüzünden mutlu olmadığının farkındayım."

Hilary homurdanarak, "Hayır, sadece bundan bahsedecek kadar duyarsız,"

diye karşılık verdi. Sabrina, ciddi tartışmaya girmeden önce dikkatlerini tartışmadan çekip kendisine vermek için ayağa kalktı. "değil. Bu konuda

etrafımda gerek yok. Hilary Teyze gibi ben de Duncan'la aramızda arkadaşlıktan öte bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Bunu *atlatacağım*. Ophelia ile yeniden nişanlanması her şeyden çok bir sürprizdi ve ben bunu . Gerçekten.

iyi."

Bu ifadeyi titreyen bir dudakla yalanlamadan önce onları terk etti, ancak iki kız kardeş birbirine baktı ve ikisi de daha iyi biliyordu.

"Yalan söylüyor." Hilary içini çekti. "Hâlâ oldukça yıkılmış durumda."

"Biliyorum." Alice'in iç çekişi biraz daha yüksekti. "Bir sopa almak istiyorum-"

"Ben de öyle," diye araya girdi Hilary. "Ama bunun ne yararı olacak ki? Erkekler bu kadar kör aptal olabiliyorken, Ophelia gibi biriyle, hatta bizim Sabrina gibi harika biriyle bile rekabet etme umudu yok."

Eğer de bu konuda oldukça umutsuz olmasalardı, Alice buna kıkırdayabilirdi. "Bir anlam ifade ettiğinden değil ama bana sorarsan iyi oldu. Eğer gerçekten evlilik yoluyla akraba olursak, o yaşlı Neville tarafından tekrar küçümsenmeyi beklemiyordum. Bizim zamanımızda skandal ilk patlak verdiğinde, ailemizle daha fazla bir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmişti."

Hilary düşünceli bir tavırla, "Sadece bu olduğundan pek emin değilim," diye cevap verdi. "Partide bana öyle bir şey söyledi ki, bunun bir skandaldan ziyade büyükbabamızın yaptıklarından tiksindiğini düşünmeme oldu. Ne de olsa onunla çok samimiydi. En azından her zaman birlikte ava giderlerdi."

"Ne yorumu?"

Hilary, "Bana aptallığın hâlâ aileden gelip gelmediğini sordu," diye cevap verdi.

Alice öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ve bu öfkesi ses tonuna da yansımıştı: "Şu ikiyüzlü herif! Kızının gidip bir İskoçyalı ile evlenmesine izin veren, sonra da bu durumdan sonsuza dek yakınan kimdi? *Bu* aptallıktı."

Hilary başını salladı. "Kadın gidip o adama aşık olduktan sonra elden bir şey gelmezdi. Yapması gereken şey en başta tanışmalarını engellemekti."

Alice hâlâ kızgın bir ifadeyle, "Umarım onu küçümsemişsinizdir," diye karşılık verdi.

"Elbette. Ama düşündükten sonra, sadece Büyükbabamın kendini vurmasından bahsettiğine emin oldum, ki kabul etmelisiniz ki bu zaman zaman bizim de fikrimiz olmuştur."

"Neyse, köprünün altından çok sular aktı," dedi Alice, sonra yeni bir şikâyetle geçti. "Ama Sabrina'yı genç Duncan'la bir şansı olduğunu düşünmesi için asla cesaretlendirmemeliydin. Neville aralarında bir maç yapılmasına izin verecek değildi ya."

"Nasıl teşvik edeceksin?" Hilary kız kardeşine ters ters baktı. "Benim gözlerim var, biliyorsun. Çocuğun ondan hoşlandığı çok belliydi, ama anlaşılan o ki, değer verdiği şey sadece arkadaşlığıymış," diye ekledi iç çekerek.

"Bunun için onu suçlayamam," diye cevap verdi Alice. "Onunla birlikte olmak çok keyifli." "Elbette öyle. Ancak, Neville'in onun yanında olmaktan skandal nedeniyle itiraz etti. Bundan hoşlanmazdı ama anladığım kadarıyla yeni bir varis istiyor, hem de hemen. Böyle bir acelecilik söz konusuysa, bu konuda şımarıklık yapmayı göze alamazlar."

"Elbette yapabilirler," diye karşı çıktı Alice. "Toplantının amacı da buydu zaten. Duncan'ın seçebileceği ihtiyacından fazla jel vardı ve bakın ne oldu. Sonunda Neville'in kendisi için istediğini seçti."

"Ama onu o mu seçti?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Summers Glade'de üst katta hizmetçi olan Mary Petty'nin kızını tanıyor musun? Onunla bu sabah ayakkabıcıda konuştum. Kızının ona Summers Glade'de kimsenin, en azından gelin ve damadın, yaklaşan düğünden memnun olmadığını söylediğini anlattı."

"İkisi de mi?" "O da öyle söyledi."

"Bu hiç mantıklı değil. O zaman neden evleniyorlar?" Hilary, Alice'in homurdanmasına neden olan kibirli bir kaş kaldırdı. "Saçmalık. En ufak bir skandal bile ima edilmedi-"

"Aynen öyle," diye araya girdi Hilary sırtarak. "Zorla evlilikler genellikle bir skandalın başlamasına fırsat *vermeden önünü* kesmek için yapılır."

"Bu durumda temelsiz bir varsayım," diye belirtti Alice. "Sadece tahmin yürütüyorsunuz."

"Sağduyu-"

Alice araya girdi, "Sende olduğunu kim söyledi?"

"Humph, konuşmak için sen o gibi konuşmak için a kapı tokmağı," Hilary şikayet etti.

"İma mı ediyorsun?"

"Düğmeyi çevirebiliyorsun ama kapıyı kadar aklın yok."

"Ya da kapının diğer tarafında görmeye değer hiçbir şey olmadığını bilecek kadar mantıklı," diye karşılık verdi Alice muzaffer bir edayla.

Hilary kabul etti. Ne de olsa bu oldukça hoş bir geri dönüşü ve asla söylemese de bunu düşündüğü için kız kardeşiyle gurur duyuyordu.

Bölüm Kırkbir

Sabrina bu sabah her zamanki yürüyüş rotasında Oxbow'dan geçerken, onu en azından bir süreliğine eski rutinlerinden vazgeçmeye ikna eden dört karşılaşma yaşadı. Duncan'ı düşünmekten kaçınabilirse hayatına devam etmek başka bir şeydi, ama insanlar istemeden de olsa onu düşüncelerinin içine ittiğinde bambaşka bir şey oluyordu. Ne yazık ki, Duncan,

Mahalle için henüz çok yeniydi ve uzun bir süre boyunca önemli bir konu olacaktı. Sör Albert da artık dedikodulardan nasibini alıyordu ama böylesine yüce bir unvan için sırada bekleyen Duncan hâlâ daha çok ilgi çekiyordu.

İlk iki karşılaşmada Duncan'ın Londra'ya, büyük olasılıkla gelinine özel bir düğün hediyesi almak için gittiği söylenmişti. Yaşlı Bayan Spode'la olan üçüncü karşılaşma sadece biraz farklıydı.

Sabrina'nın halalarının en eğlenceli arkadaşlarından biri olan Bayan Spode huysuz bir ihtiyardı ve "düğün hediyesi" varsayımıyla alay ederek Sabrina'ya genç lordun nikâhtan önce Londra'da yulaf ekmeye gitmiş olabileceğini, özellikle de çapkınlığıyla tanınan Lord Locke'un da onunla gittiğini fısıldadı.

"Şimdi size soruyorum, Lord Locke düğün hediyelerini nerede bulacağını bilir mi, yoksa kötü şöhretli kadınları nerede bulacağını bilir mi? Elbette ikincisini. Eğer genç lord bir hediye ile dönerse, bu o adı anılmayan hastalıklardan biri olacaktır." Ve yaşlı kız kendi zekâsına kıkır kıkır güldü.

Sabrina bu konuşmayı desteklemedi, hatta çok kaba sayılabilecek bir aceleyle Bayan Spode'un yanından ayrıldı. Ama kasabadan tamamen uzaklaşmadan dördüncü karşılaşmasını yaşadı.

Bu en kötüsüydü, Duncan'ın büyükbabasıyla olan. Neville değil. Onu Oxbow'da bulmanın şokunu atlatabilseydi, muhtemelen gayet iyi idare edebilirdi. Ama Oxbow'un han ve taverna karışımı yerinden çıkarken onu selamlayan İskoç büyükbabasıydı, henüz tanışmamıştı ama onu ismiyle çağırarak kadar iyi tanıyor gibiydi.

"Duncan'ın arkadaşı Sabrina'sın, değil mi?" Sabrina başını sallayınca devam etti: "Seninle Summers Glade'de buluşmak istiyordum ama artık gelmiyorsun. Bunu merak etmiştim. Diğer genç kızların çoğu delikanlıyı kazanamayınca Londra'ya döndüler, bu anlaşılabilir bir şeydi. Ama senin bunun için orada olduğunu düşünmemiştim."

"Değildim."

"O zaman neden gelmeyi bıraktın?"

Doğrudan ve suçlayıcı bir tonda sorulan bu soru yüzünün kızarmasına neden oldu.

Ne yazık ki Archibald bunu fark etti ve doğru yorumladı.

"Evet, öyle, değil mi? Delikanlıya karşı dostluktan daha fazlasını mı hissediyorsun?"

Bunu özellikle ona itiraf etmek, Duncan'a geri döneceğinin neredeyse garantisiydi, ki bu koşullar altında bu en son şeydi

istiyordu. Yalan söylemekten nefret etse de bu durumda başka çaresi olmadığından daha da kötü bir şekilde kızardı.

"Öyle bir durum söz konusu değil. Duncan büyüleyici biri, ondan çok hoşlanıyorum ama gerçekten, sadece bir arkadaş olarak."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyerek onun iddiasına katılsa da yüz ifadesi şüpheliydi. Eminim çok tatlı bir kızsındır ama Neville'in delikanlının sana ayırdığı zaman konusunda endişelendiğini biliyorsun ve Duncan da aynı konuda bizi temin etti, sen sadece bir arkadaşsın, çok iyi bir arkadaş olsan da. Şu anda onun *en iyi* arkadaşı olduğunuzu söyleyebilirim, bu yüzden onu terk etmenizi garip buldum-"

"Affedersiniz?" diye araya girdi, sesi şimdi oldukça sertti, ama tabii ki son suçlamasından ziyade skandalıyla olan "zaman konusunda endişeliyim" sözü yüzünden. "Onu nasıl terk ettim? Kendimi biraz kötü hissetmem ve birkaç gün yatağıma kapanmam onu terk ettiğim anlamına gelmez. Ve nişandan beri onunla konuşuyorum."

"Ah, şey, bunu bilmiyordum," diye cevap verdi ve sonra rahatsız bir şekilde, "O, ah, size şey hakkında bahsetti mi, şey... aptallığına yol açan-"

Öksürdü, ona ne anlatıldığını sormaya çalışmaktan vazgeçti, aslında ne anlatılmış olabileceğinden bahsetmeden. Neredeyse , ancak konu hala bu kadar acı vericiyken bu pek de esprili olmazdı.

Ama ona acıdı ve itiraf etti, "Eğer Duncan'ın bana Ophelia'ya evlenme teklif etmediğini ve yeniden nişanlanmalarına neyin yol açtığını söylediğini kastediyorsanız, evet, söyledi."

Archibald rahat bir nefes aldı. "O zaman özgürce konuşabilirim. Güzel, bir konunun etrafında dolanmayı sevmem. İşte bu yüzden yokluğun beni endişelendirdi, genç kız, anlıyor musun? Şu anda arkadaşına ihtiyacı var. Umarım onunla konuştuğunda onu biraz olsun neşelendirebilmişsindir?"

Onu neşelendirmek mi? O gün yolda Duncan'la karşılaşması çok acı verici olmuştu. Ophelia'yla evlenmeye zorlandığını duymak, neredeyse evlenmek istediğini düşünmek kadar kötüydü. Ama sonra ikisinden de ilişkileri hakkında birbirinden çok farklı iki açıklama almıştı. Ophelia'nın yalan söylediği bilinirdi, bu yüzden Duncan'ın ona hâlâ tutkuyla bağlı olduğu iddiası uydurma olabilirdi ama ya Duncan'ın Ophelia'yı istemediği iddiası yalansa?

Ona tek gerçek uzlaşmanın kendisine yapıldığını hatırlatmıştı. Başından beri niyeti bu muydu? Bir tutku anında Ophelia'ya evlenme teklif etmiş ve onu terk eder etmez hemen pişman mı olmuştu? Sonra da bundan kurtulmak için Sabrina'yı mı kullanmıştı?

Ona inanmak istemiyordu ama yine de tam olarak böyle olmuş olabilir. Ophelia neden ona evlenme teklif ettiği zaman hakkında yalan söylesin ki? Sırf Sabrina bu cevabın kendisi için son derece önemli olduğunu gizleyemediği için mi?

Yine de kendini kandırıyordu, ona olan aşkını öldüreceği umuduyla onu kötü bir ışık altında görmeye çalışıyordu. Ama işe yaramadı. Onun kendisine yalan söylediğini gerçekten düşünmüyordu. Ama yalan söylemiş olsa bile, her ne yaptıysa artık mutsuz olduğundan şüphe duymuyordu.

O gün onu neşelendirmek istemişti. Dürtü çok güçlüydü. Ama kendisi bu kadar mutsuzken bir başkasını nasıl neşelendirebilirdi ki?

Archibald'ın sorusunu ise tamamen geçiştirmeye karar verdi ve "Bugün Duncan'ın Londra'ya gittiğini duydum. Belki de bu yolculuk onun aklını-"

"Hayır, Newbolt kızını aramaya gitti, o yüzden akı başka bir şeyde olmayacak."

Bunu duyunca şaşırdı ve umutlandı. "O zaman nereye bakacağını biliyor?"

"Hayır, gerçekten," dedi onu hayal kırıklığına uğratarak. "Neville'in adamları ararken hiçbir şey yapmadan oturmak hoşuna gitmedi, o yüzden kendisi gitti. Onu bulma ihtimali yok, o da bunu biliyor. Düğünden önce yeterli zaman yok."

"Sanırım değil." İç çekmemek için kendini zor tuttu.

"Ben de ertelemek istemiştim ama Neville bizim tarafımızdan yapılacak herhangi bir ertelemenin skandalın patlak vermesine yol açacağını düşünüyor gibi."

"O zaman şansının yaver gitmesini ummalısın."

"Küçük bir umut. Ama eğer bu çıkmazdan kurtulmayı başarır ve gelin aramaya geri dönerse, içimden bir ses sana evlenme teklif edeceğini söylüyor."

Sabrina gözlerini kırıştırdı. "Ben mi?"

"Evet, ama bu yanlış nedenlerden dolayı olur, anlıyor musun? Seni yakınında istiyor, hepsi bu. Seni toplantıya getirerek seni yanında tutmak için ne kadar ileri gidebileceğini gösterdi, gerçi Ophelia'yı da getirdi. Uygunsuz olmasaydı seni Summers Glade'e taşırdı. Seni oraya kalıcı olarak götürmek için seninle evleneceğini düşünüyorum. Arkadaşlığınıza o kadar değer veriyor ki

çok. Ama sadece bu kadar. Duygularında daha fazlası olduğunu düşünerek sizi kandırmasına izin vermeyin. Bunu yaparsanız ikiniz de çok pişman olursunuz."

Sabrina bu istenmeyen konuşmadan kaçana kadar duygularını birkaç dakika daha dizginleyebilmek için dua etti. Archibald'ın söylediklerini ilk kez duymuştu, Duncan ona onun sadece bir arkadaş olduğunu söylemişti. Bunu söylediğinde aklından çıkarmıştı, çünkü bunu düşünmek kalbini bir kez daha parçalamak demektir. Yine de Duncan bunu bir kez daha, artık görmezden gelemeyeceği bir şekilde ortaya dökmüştü. Bir arkadaş. O sadece bir arkadaştı. Asla bir arkadaştan fazlası olamayacaktı.

"Düğüne sadece iki gün kalmışken, gerçekleşme ihtimali çok düşük olan bir şey için endişe yaratıyorsunuz."

"Doğru." İç çekti. "Ve seni uyarma ihtiyacı hissettiğim için özür dilerim genç kız."

-Her ihtimale karşı. Düğüne geleceksin, değil mi?"

Orada oturup Duncan ve Ophelia'nın sonsuza dek bir araya gelmelerini mi izleyecekti? Hayatta olmaz, bu sefer kaçamak bir Çekilde de olsa bir kez daha yalan söyledi.

"Davetiye alan herkesin katılacağından eminim. Şimdi gerçekten eve gitmeliyim. Teyzelerim bu kadar uzun süre yok olacağımı tahmin etmediler ve endişelenmeye başlayacaklar..."

Aceleyle uzaklaşırken onun ikinci iç çekişini duymadı. Archibald ona söylediklerinden pişmanlık duymaya başlamıştı bile. Hiçbirinden şüphe duymuyordu, sadece arabayı atın önüne koyduğunu geç de olsa fark etmişti. Duncan'ın diğer kızla evlenme ihtimali varken, onu herhangi bir konuda uyarmak için hiçbir neden yoktu. Eğer bundan kurtulacaksa, o zaman herhangi bir uyarı yapmanın tam zamanı olacaktı, önceden değil.

Bölüm Kırk İki

Mektup ertesi gün öğleden sonra geldi. Sabrina'yı tamamen şaşırtmıştı. Gerçekten de bunun bir şaka olduğunu düşündü. Çok saçmaydı. Madem önemli biri fidyeye için kaçırılacaktı, neden sadece kırk sterlin? Kırk bin poundu ciddiye alabilirdi, hatta birkaç bin poundu bile, ama sadece kırk pound, üstelik bu kadar garip bir rakam? Bu bir şaka olmalıydı.

Ne yazık ki, bunu görmezden gelemezdi. Mektubu imzalayan kişinin gerçekten o kişi olduğundan bile emin değildi. Eğer bu bir şakaysa, o zaman bunu gönderen gerçek kişi olamazdı. Ama başka çaresi yoktu.

karşılaştırmak için o kişiden gelen yazışmalar. Bu yüzden mektubun gerçek olma ihtimaline karşı, mektuba göre hareket etmek zorundaydı.

Mektubu teyzelerine gösterdi tabii ki.

Gönderen, kimseye söylememesini istemiş olabilirdi ama onlara nedenini bildirmeden evden ayrılamazdı.

İkisi de bunun bir şaka ve çok zevksiz bir şaka olduğu konusunda hemfikirdi. Ama sadece zaman kaybı olsa bile küçük bir maceraya kesinlikle hevesliydi ve böylece arabacıları yaşadığı Oxbow'dan çağrıldı ve üçü o öğleden sonra geç saatlerde yola çıktı.

Sadece Sabrina'nın parayla gelmesi gerektiği talimatı nedeniyle, onunla birlikte sonuna kadar gidemeyeceklerini biliyorlardı. Ancak tek başına seyahat edemeyeceğini ve şakayı kimin yaptığını en kısa zamanda öğrenmek için yakında olmak istediklerini belirttiler.

Sabrina bunu bir macera olarak görmüyordu, ama yarın sabahki düğünde neden olmayacağına dair iyi bir bahane olarak görüyordu, çünkü düğüne zamanında yetişecekleri oldukça şüpheliydi. Mektubun bir maskaralıktan ibaret olduğunu doğruladıktan sonra geri dönseler bile, eve ancak gece geç saatlerde, daha doğrusu sabahın ilk saatlerinde varabileceklerdi; dolayısıyla Sabrina son saatlere kadar, yani düğüne kadar uyuyacaktı.

Hava karardıktan sonra geldiler, bu yüzden mektupta verilen adresi bulmakta zorlandılar. Akşamın o saatinde dışarıda sorabilecekleri pek fazla insan yoktu ve olan birkaç kişiden de iki kez yanlış adres tarifi aldılar. Sonunda evin yerini bulduklarında saat gece yarısına yaklaşıyordu.

Alice ve Hilary arabada, ellerinin altında bekleyeceklerdi. Mektupta kimsenin zarar görmemesi için Sabrina'nın yalnız gelmesi gerektiği vurgulanıyordu ama onu orada öylece bırakmayı kesinlikle reddediyorlardı.

Yardıma ihtiyacı olursa yüksek sesle çığlık atacaktı. Arabacıları Mickie'ye görevleri ve yanında bir tabancanın yanı sıra çok kötü görünümlü bir sopa getirmişti. Bu arada Sabrina'nın teyzelerinin de birer silahı vardı. Evden çıkmadan önce, birbirinin eşi olan çok küçük tabancaları birer tane olarak ceplerine soktuklarını gördüğünde gülmek için kendini zor tutmuştu.

Yine de ona göre tüm bu önlemler aptalcaydı. Evi boş bulmayı ya da verandada kendisini bekleyen ve oraya gelmekle aptallık ettiğine gülen bir başka mektup bulmayı umuyordu. Konutun içindeki zifiri karanlık bu iddiayı destekliyordu. Tek bir ışık bile yoktu, cılız bir ışık bile,

pencerelerden herhangi birini gösterdi. Güzel görünümlü bir evdi, iki katlıydı, aşırı büyük değildi ama küçük bir kulübe de değildi. İnsanları fidye için esir tutmak gibi haince eylemler için hayal edilebilecek bir ortam değildi.

Verandada mektup yoktu. Ön kapıyı denedi ama kilitliydi. Boş bir ev için olması gerektiği gibi, dedi kendi kendine. Açık olabilecek başka bir kapı olup olmadığına bakmak için arka tarafa gitmeyi düşündü, ama karanlıkta muhtemelen bir şeye takılacağını düşündü ve ayrıca orada olduğu gerçeğini bir sır olarak saklamaya çalışmıyordu. Bu yüzden oldukça hızlı bir şekilde kapıyı çaldı. Evde kimsenin olmadığı ne kadar çabuk anlaşılırsa, kendisi ve teyzeleri de o kadar çabuk eve dönebileceklerdi.

Kapı açıldı. Bu Sabrina'nın ilk sürpriziydi. İkincisi, içeri çekilmesi ve kapının arkasından kapandığını duymasıydı. Hâlâ zifiri karanlıktı ama nefes alış verişlerini ve ayak seslerini duyabiliyordu. Ve sonra bir fenerin kapağı kaldırıldığında ışık göründü. Fenerin üzerinde daha ince bir kapak daha vardı, bu yüzden çok parlak değildi, sadece görebileceği kadar parlaktı.

Tam anlamıyla dört adam tarafından kuşatılmıştı. Hepsine bakmak için arkasını dönmek zorunda kaldı. Pek etkilenmemişti ama yine de aldığı mektubun bir şaka olmayabileceğini kabul etmek zorundaydı.

Kıyafetleri yırtık pırtıktı, üçü o kadar zayıftı ki, düzenli olarak yemek yemeye alışık olmadıklarını düşündü. Dağınık, hatta kirliydi, bu da banyolarının da yemekler kadar düzensiz olabileceğini düşündürüyordu. Yaşları kendisinden daha genç olanlardan teyzelerinin yaşına kadar değişebilirdi - tüm bu pisliğin altında bunu söylemek zordu.

Dördüncü adam biraz farklıydı, en azından şık görünmek için çaba sarf etmişti. Temizdi, yirmili yaşlarının ortasındaydı, saçları geriye doğru taranmıştı ve ensesine vurulabilecek kadar uzundu. Kıyafetleri de daha iyi durumdaydı, gerçi başlangıçta iyi kalitede değillerdi. Açlıktan ölüyormuş gibi de görünmüyordu, aslında iyi bir vücudu vardı. Ayrıca dört kişi arasında ona tabanca doğrultmayan tek kişiydi. Diğer üç silahı hemen fark etmişti ve bu yüzden şimdilik sessiz kalmıştı.

Suçlu olabileceklerini düşündü ama eğer öyleyse bile bu işte pek başarılı olmadıkları belliydi. Aslında sadece silahları bile iyi bir şey yapmadıklarını gösteriyordu. Hiçbiri bir süredir çalışıyormuş gibi görünmüyordu. Hepsi de böyle güzel bir eve yakışmıyordu.

Şaşkınlığı geçmeye başlamıştı ki, birkaç erkeğin de kendi görünüşü karşısında şaşkınlık gösterdiğini fark etti. Yine de nedenini anlaması uzun sürmedi, hepsi birden onun etrafında konuşmaya başladığında, bu yüzden takip etmek biraz zordu.

"Başka bir bayan olabilir."

", değil mi? Benim mü düşünüyorsun?"

"Diğerini bunun için fidiye toplamaya gönderebiliriz, diye düşünüyorum."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Aynı şekilde düşündüğümüze sevindim." Bunu kıkırdarak söyledi. "Bu iş çok ince bir çizgiye , dönüşebilir."

"Üst kattaki yumuşak yataktan vazgeçmek için acelem olmadığını söylememe gerek bile yok." "Paranız var mı hanımefendi?"

Bu ona yöneltile ilk sözdü. Hâlâ, eğer demek istediklerini doğru anladıysa, onu orada tutmayı düşündükleri fikriyle boğuşuyordu. Onları bu düşünceden vazgeçirmenin bir yolunu henüz bulamamıştı, bu yüzden biraz oyalanmak gerekiyordu.

"Neden bahsettiğinizi bildiğimden pek emin değilim," diye cevap verdi, sonra blöf yapmaya çalıştı. "Peki evimde ne yapıyorsun?"

"Sizin eviniz mi? Beyefendi kendi evi olduğunu söyledi." "Ne beyefendisi?"

"Mahzene attığımız, eğer paranız yoksa gideceğiniz yer."

Son konuşmacıya, "Bu şekilde ifade ettiğinizde, eminim biraz para bulabilirim," dedi. "Ne kadar istiyorsunuz?"

"Bizi kandırıyor mu? Seni buraya getiren bir mektup almadın mı?"

"Bir mektup mu? Evet ama bu hafta gözlüğümü kırdığım için okuyamadım. Evime giren birini yakaladığınızı bildirmek için miydi? Eğer öyleyse, takdir edilmelisiniz ve gerçekten de bir ödül için sıradasınız. Bahsettiğiniz para bu mu?"

Bir an şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar, ta ki içlerinden biri, "Hanımefendi, evet ya da hayır diye cevap verin. Üzerinizde kırk kilo var mı?"

Bu tek sayı şimdi biraz anlamlıydı, kırk dörde bölünecekti ama yine de gülünç bir miktardı. "Neden, evet, aslına bakarsan-"

"Basit bir evet ya da hayır!"

"Evet dedi," diye işaret edildi.

Sinirli bir hırıltı. "Onu duydum ama bu kolay olmayacaktı." ", dedi arkasından biri. "Onu anlamaya çalışmayın bile."

"Sadece parası olduğundan emin ol."

Retikülü elinden alındı. Buna çok kızgın bir şekilde itiraz etti. "Şimdi, buraya bakın-"

Kapkaççının bir sonraki şikayeti "Boş" oldu. "Şimdi, neden boş bir çanta taşıyorsun ki?"

"Nabobları anlamaya çalışmamalısın. Hepsi deli."

Sol tarafından sinirli bir hırıltı daha geldi. "Para nerede, bayan?" "Cebimde tabii ki. Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir ahmak Çantalar kapkaççıların başlıca hedefiyken, çantasında para taşımak. Sen çantamı , değil mi? Davamı geri çekiyorum."

Yine birbirlerine baktılar ama bu sefer ciddi bir kızgınlık içindeydiler. Aslında, bir sonraki anda kolundan tutulup doğrudan üst kata götürüldüğünde o kadar da şaşırmadı.

Sanırım aptallık taktiklerini onlar üzerinde denememeliydi. Bunu hiç de takdir etmiyorlardı. Ama onu orada tutmayı düşündüklerini duyduktan sonra, bunun tüm sonuçlarını incelemek için gerçekten biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Bunu en azından kısmen yaptı ve vardığı sonuçlar hiç de hoşuna gitmedi. Bu yüzden şimdi tutulmamak için bir yol bulması gerekiyordu.

Bu çok önemliydi. Ne de olsa, kısa süre içinde evden çıkmazsa, teyzeleri şüphesiz içeri girecek ve sonra onlar da tutulacaktı. Ve eğer üçü de alıkonulursa, fidyeyi kimden alacaklardı? Büyük büyükbabasının unvanını alan ve onları akraba olarak kabul etmeyi bile reddeden uzak akrabalarından değil elbette.

Üst kattaki bir yatak odasına itilmek ve kapının arkasından çarpılması ona düşünmek için ihtiyaç duyduğu dikkatinin dağılmadığı zamanı verdi ya da Mavis Newbolt da orada olmasaydı verecekti.

Bölüm Kırk Üç

Oda karanlıktı. Sabrina'ya yalnız olmadığını söyleyen tek şey, odanın ortasında bir yerden gelen, "Şimdi ne istiyorsun?" diye yakınan, tanıdığı huysuz ses oldu.

"Benim, Sabrina," dedi sesin geldiği yöne doğru. "Beni beklemiyor muydun?"

"Oh! Evet! Ama neden bu kadar uzun sürdü? Mektubu günler önce postalamaları için onlara verdim."

"Daha bugün aldım."

"Ah şu aptallar," dedi Mavis alaycı bir tavırla. "Bir mektubun nasıl postalanacağını bilmediklerini bilmeliydim. Neyse, sonunda buradasın. Geldiğın için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

"Lafı bile olmaz," diye cevap verdi Sabrina. "Beni aramana şaşırdım sadece. Mektubun gerçekten bir şaka olduğunu düşünmüştüm."

Bir iç çekiş. "Keşke öyle olsaydı. Ama seni bu işe bulaştırdığım için gerçekten üzgünüm Sabrina. Yakınlarda bağlantı kurabileceğim başka birini bulamadım. Aileme ulaşmak çok uzun sürerdi, ayrıca hâlâ Summers Glade'de olduğumu sanıyorlar ve aksini düşünmelerini istemedim. Oradan ayrıldığımı ama doğruca eve gelmediğimi ve sonra da *bunun* olduğunu bilselerdi bana çok kızarlardı."

Sabrina kızlarının olması gereken yerde olmadığını zaten bildiklerinden henüz söz etmemeye karar verdi. Önce Mavis'in iyi olduğundan emin olmak istiyordu ve bunu yapmak için onu görmesi gerekiyordu.

"Burada yakılabilecek bir lamba yok mu? Seninle karanlıkta konuşmak oldukça tuhaf görünüyor."

"Birkaç tane var, evet, ama ihtiyatlı olmayı düşünmedim. İçlerindeki yakıtı çoktan tükettim ve yerine yenisini koymayacaklar - muhtemelen depoyu aramaya da zahmet etmeyeceklerdir, tembel herifler," diye ekledi Mavis acı acı.

Ancak bir an sonra Mavis'in iki pencerenin perdelerini açmasıyla ay ışığı odaya doldu. Sabrina birkaç dakikadır zifiri karanlıkta olduğu için, ay ışığının bu küçük parçası neredeyse yanan bir ışık kadar parlaktı.

"Daha iyi misin?" Mavis geri dönüp yatağın kenarına oturdu.

"Çok," diye yanıtladı Sabrina ve daha yakından incelemek için yanına oturdu.

Mavis oldukça dağınık olsa da iyi görünüyordu. Tamamen giyinikti ama Summers Glade'den ayrılırken kıyafetlerle aynıydı ve onları bir kez bile çıkarmamış gibi görünüyordu. Onlarla uyuyordu ve yatağı daha çok bir palet olarak kullanıyordu, ona biraz sıcaklık verecek olsalar bile örtüleri indirmemişti. Yine de oda çok soğuk değildi, bu da şöminenin daha önce yakıldığını ve az önce yanıp kül olduğunu gösteriyordu. Mavis'in paltosunun elinin altında olması, muhtemelen gecenin geç saatlerinde gelen soğuğa alışık olduğu anlamına geliyordu.

"Seni besliyorlar mıydı?" Sabrina endişeyle sordu. "Sana iyi davranıyorlar mı?"

"Evet, beslendim ama çoğunlukla çaldıkları ekmeklerle beslendim, bundan şüphem yok, çünkü ekmek pişirdiklerini hayal bile edemiyorum. Evde pek yiyecek stoku yoktu, sadece birkaç dükkân vardı ve şüphesiz onu da çok çabuk bitirdiler. Bana nasıl davranıldığına gelince, burada kilitli tutuldum ve çoğunlukla yalnız bırakıldım."

"Burada tam olarak ne oldu?" Sabrina sonra sordu. "Burası senin evin mi?"

"Hayır, kuzenim John'a ait. Gece geç saatte geldik.

Summers Glade'den buraya. Ev biraz dağınıktı, bu yüzden John eve zorla girildiğinden şüphelenmişti. Yine de davetsiz misafirleri hala burada ve üst katta uyurken bulmayı beklemiyorduk. Aslında onlar da bizim kadar şaşırılmışlardı. Görünüşe göre evi boş bulmuşlar ve kışın ya da ev sahibi gelene kadar yaşamak için güzel bir yer olacağına karar vermişlerdi. Hepsi de serseri, ya da ben öyle anladım."

Sabrina da bu sonuca varmıştı. "Anladığım kadarıyla yetkilileri çağıracak zaman yoktu?"

"*Mantıklı* bir şey düşünecek zaman yoktu, eğer kastettiğiniz buysa. İlk başvuracağımız yol bu olmalıydı. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Ama John işleri doğru sırayla yapmayı düşünemeyecek kadar öfkeliydi sanırım. Anlaşılabilir elbette. Evine girmişlerdi ve hala buradaydılar. Gerçekten çok öfkeliydi. Ama dördünü de fiziksel olarak tahliye etmeye çalışmamalıydı."

"Dördü birden mi?"

"Biliyorum, lanet olası bir Korintli olsa bile, ki değil, bu oranlar biraz fazla. Ne de olsa kaçmak için çabalıyorlardı. Yani John öfkeyle peşlerine düşmeseydi her şey yolunda olabilirdi. İçlerinden birini alt etmeye çalıştığında, diğer üçü arkadaşlarını kurtarmaya geldi ve sonunda alt edilen John oldu."

"Kötü mü yaralanmış?"

"Her şeyden çok onun gururu sanırım. Yine de ona karşı kazandıkları zafer onları cesaretlendirdi. Onu bağlayıp mahzene koydular, sonra da beni buraya kilitlediler. Fidyeye planını ortaya atmaları için birkaç saat daha geçmesi gerekti ve bana o mektubu yazmam emredildi, hem de sadece kırk pound karşılığında. Buna inanabiliyor musun?" diye ekledi kızgın bir homurtuyla. "Ailemin değeri-"

"Aptalca bir miktar olduğunu biliyorum," diye girdi Sabrina.

"Ama muhtemelen onlar için değil ve gereksiz. Silahları var. Daha önce de var mıydı?"

Mavis bunu duyunca kaşlarını çatı. "Hayır, daha önce hiç silah görmedim. Vay, vay, gerçekten suç yolunu benimsiyorlar, değil mi? Bu iş başladığından beri silahları edinmiş olmalılar, muhtemelen ekmekleri olduğu gibi onları da çalmışlardır. Çok aptalca davrandılar. Şimdi birilerinin canı gerçekten yanabilir."

"Biz olmadığımız sürece."

"Bizim için endişelenmiyordum. Birbirlerini vurmaları daha muhtemel. Tamamen beceriksiz gibi görünüyorlar. Daha önce böyle bir şey yaptıklarından şüpheliyim, bu yüzden ne yapacaklarını gerçekten bilmiyorlar. Tüm bu fidiye olayı, burada daha uzun süre kalabilmek için bir erteleme olsa bile şaşırmazdım. Burayı seviyor gibi görünüyorlar ama sokaklarda yaşıyor olsalardı elbette severlerdi."

"Bunu kendim topladım. Ve daha uzun süre kalmalarına izin vermek için başka bir neden buldular bile. Beni şimdi alıkoymayı ve seni başka bir fidiye için göndermeyi planlıyorlar."

Mavis hayal kırıklığına uğramış gibi boğuk bir ses çıkardı. "Kesinlikle olmaz! Seni buraya benimle aynı acınası duruma sokmak için çağırmadım. Onlar aptal. Başka bir açıklaması yok. O zaman onlara bu işin böyle yapılmadığını söylememiz gerekecek."

"Açıklanması gereken tek şey bu değil," dedi Sabrina, endişesi ses tonuna sinmişti. "Yakında gitmezsem başkalarının da buraya geleceğini bildirmek zorundayım. Birkaç gündür onlarla uğraşıyorsun. Fidyelerini alıp kaçmalarını sağlamak bu işe yarar mı?"

"Biri gelecek mi?"

"Evet, teyzelerim yapacak." Sabrina iç çekti. "Dışarıda arabamızda bekliyorlar."

Mavis, "Aman Tanrım," dedi ve sonra alt kattan gelen bir kapı sesi duyduklarında, "Aman *Tanrım*," dedi.

Bölüm Kırk Dört

Her şey çok çabuk oldu, Raphael yeterince çabuk cevap verilmeyince omzunu kapıya dayadı, kilidi kıldı - güçlü bir omzu vardı - sonra yere yığılmadan hemen önce "Bu da ne?" diye mırıldandı.

Duncan arka verandaya yerleştirdikleri fenerle adamın düştüğünü gördü, kafasına silahla vuran adamın elindeki silahı gördü ve adamın üzerine atladı. Bir el ateş edildi.

Evin önünden, evin üst katındaki bir yerden, yan bloktan irkilme çığlıkları duyuldu. Silah sesi gecenin o saatinde sessiz mahallede yüksek sesle yankılanmıştı. Silah dumanının pis kokusu havayı doldurmuştu. Kurşun Duncan'ın boynunun yakınından geçmişti ve net bir şekilde duyulmuştu, muhtemelen bu yüzden adamla işi bitmeden önce yüzünü ciddi şekilde kana bulayacak kadar sinirlenmişti.

Her ikisinin de hissettiği sabırsızlık yerine bu olaya daha temkinli yaklaşmaları gerekirdi. Ama iki gün boyunca arama yaptıktan, kapıları yüzlerine kapattıktan, köpekler tarafından kovalandıktan ve sonunda bir çocuk tarafından ön sokak yerine arka bahçelerden ve çitlerin üzerinden geçirilerek bu yere götürüldükten sonra evin terk edilmiş göründüğünü fark etmek ... pek de sakin duygular uyandırmamıştı.

Kimi bayılarak dövdüğünü merak etmek için bir anını ayırdı. John Newbolt olduğunu sanmıyordu. Belki de hizmetkârlarından biriydi ve büyük ihtimalle eve zorla giren birinin sesini araştırmak için silahlı olarak gelmişti. Lanet olsun. şimdi bir açıklama yapmaları gerekecekti. Duyduğu onca çığlıktan sonra yetkililerin yakında geleceğine şüphe yoktu.

Raphael'in ölmediğinden emin olmak için bir dakikasını daha ayırdı. Ölmemişti, hatta biraz inlemeye başlamıştı. Verandadan feneri almaya gitti. Çocuk ortadan kaybolmuştu, bu şaşırtıcı değildi.

İki cesedin bulunduğu mutfağa geri dönen Duncan, feneri masanın üzerine koyacak kadar zaman bulabilmişti ki, evin içine açılan açık kapıda iki adam daha belirdi. Birinin tabancası ona doğrultulmuştu. Yerde duran ve Raphael'in kafasında kullanılan silahı almak aklına gelmemişti.

"Ne oluyor?"

"Burada ne oldu?"

"Sanırım küçük bir yanlış anlaşılma," diye açıkladı Duncan. "Buraya John Newbolt'u görmeye geldim, daha doğrusu kuzenini. Onun için mi çalışıyorsun?"

İki adam karşılıklı bakıştıktan sonra biri şöyle dedi: "Shore'da var, ama ziyarete gelmek için uygun bir saat değil. Sabah tekrar gel, beyefendi."

"Sizin için de uygunsa kalıp işime bakacağım."

"Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan gideceksin," dedi silahlı olan ve Duncan'ın fark etmemiş olma ihtimaline karşı silahı şimdi önünde salladı.

Ama diğeri araya girdi ve içtenlikle, " değil, sizi Bay Newbolt'a götüreceğiz. Muhtemelen arkadaşlıktan memnun olacaktır."

Bu sözün kıs kıs gülerek söylenmesi Duncan'ın burada bir şeylerin yolunda gitmediğine dair ilk uyarısı değildi. Rafe'e göre, hizmetkârlarının ona Lord Newbolt diye hitap etmesine yetecek kadar küçük bir unvanı varken Newbolt'a "Bay" demeleri idi.

Duncan'ın mutfğa getirdiğı fener kısa koridoru ve daha geniş olan giriş holünü aydınlatıyordu ama o sırada ışık son derece loştu ve başka ışık da yoktu. Onu da yanında getirmeliydi. İki adamdan biri de bunu yapmayı düşünmeliydi. Evdeki herkes uyumadığı sürece içeride ışık olmaması garip görünüyordu ama adamların hepsi giyinikti ve görünüşe göre evin arkasından gelen sesleri araştırmak için yataklarından kalkıp gelmemişlerdi.

Yine de bu sesler belli ki üst kattakiler de dahil olmak üzere tüm evi uyandırmıştı. En azından göz ucuyla merdivenlerin başında bir etek dalgalanması gördüğünde böyle düşünmüştü. O tarafa dönmeye başladı ama tabancanın sırtına saplandığını hissetti ve onu göturdükleri yere devam etmesi için ısrar etti.

Bu, burada kesinlikle doğru olmayan bir şeyler olduğuna dair ihtiyaç duyduğu son uyarıydı. Yanılıyorsa daha sonra açıklardı ama o anda arkasındaki adama döndü, silahlı kolu kenara itti ve yumruğunu burnuna indirdi. Adam geriye doğru uçtu, salondaki bir masanın üzerine devrildi ve daha fazla hareket etmedi.

Önde giden ve şimdi onun arkasında olan diğeri adam hırladı ve sırtına atladı, kollarını Duncan'ın boğazına doladı ve onu boğmaya çalıştı. Azıcık bile başarılı olamıyordu ama muhtemelen başarılı olduğunu düşünüyordu çünkü muzaffer bir edayla gülüyordu. Artık iyice sinirlenmiş olan Duncan, sıksa küçük adamı önüne doğru sürükledi, yumruğunu geri çekerken onu orada tuttu ve sonra ona vuramadan çığlık atıp bayılmasını izledi. Tiksinerek yere düşmesine izin verdi.

Ve sonra, içindeki öfkeye rağmen tanımakta güçlük çekmediğı bir ses inanmadı. "Onun silahını nasıl görmezden gelebildin?"

böyle mi?"

Buna cevap vermedi, onun yerine "Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu.

O da cevap vermedi, hâlâ asıl sorusuna odaklanmıştı. Öfkeli bir ses tonuyla, "Tam o anda öldürülebilirdin!" dedi.

Duncan onun öfkesinin nedenini zaman anladı ve omuz silkmeye çalıştı. "Geleceğin kasvetli görüldüğünde, genç kız, tehlike tehdidi, hayatında her şey yolundayken olduğu gibi aynı anlamı taşımaz."

"Pervasızca, nasıl ifade ederseniz edin," diye sertçe işaret etti.

Bu konuyu tartışmayacaktı. "Şimdi soruma cevap vereceksin."

"Evet, kesinlikle - eğer icabına baktıysanız," diye cevap verdi.

"Kimin hepsiyle?"

"Buraya zorla giren ve Mavis ile John'u bütün hafta aptalca esir tutan zavallılar. Toplamda dört kişilerdi."

"Sadece üç kişiyle karşılaştım-"

"O zaman işiniz bitene kadar kendimizi buraya kilitleriz. Ama dikkatli olun. En az üçünde silah vardı ve-" Ön kapıdan yeni bir vurma sesi gelince durakladı. "Muhtemelen arabamız Mickie'dir. Onu içeri alın. Son adamı aramanıza yardım edecek. John da kilerde. Lütfen onun iyi olduğundan emin olun."

Kız üst koridorun karanlığında gözden kaybolduktan sonra bir süre öylece durdu, hâlâ orada olduğuna inanamıyordu, az önce ne kadar buyurgan davrandığına daha da inanamıyordu. Ama sonra gülümsedi, onun tehlikeyle burun buruna gelmesinden duyduğu kızgınlığı hatırladı.

Bölüm Kırk Beş

Sabrina üst katta Mavis'in odasına döndü ve kapı kolunu yoklayarak mandalı aradı, kolayca buldu ve onları içeri kilitledi. Yukarı getirildiğinde olduğu gibi kapının dışarıdan kilitlenmemiş olmasına hâlâ hayret ediyordu. Konuşmalarıyla adamları o kadar sinirlendirmişti ki, onu odaya soktukten sonra kapıyı tekrar kilitlemeyi unuttukları sonucuna vardı. Eğer bilseydi, Mavis'le birlikte evi çoktan boşaltmış ve dışarıda bekleyen arabaya binip gitmiş olurlardı. Yetkililer Mavis'in kuzenini serbest bırakmak için geri dönebilirlerdi. Artık bunun bir önemi yoktu.

"Kurtarıldık," dedi Mavis'e. "Neredeyse, ya da en azından kurtarılma sürecindeyiz, bu yüzden her şey güvenli hale gelene kadar burada kalmalıyız."

"Kim tarafından?"

"Duncan MacTavish."

"Ama *onun* burada ne işi var?" Mavis sordu.

"Seni aradıklarından hiç şüphem yok. Aslında, Summers Glade'den ayrıldığından beri Lord Neville'in seni arayan birileri olduğuna inanıyorum, yani ailen senin düşündükleri yerde olmadığını farkında."

Mavis, "Ah, kahretsin, şimdi başım belaya girecek," diye inledi. "Birmingdale beni neden arasın ki?" "Tabii, hmmm, boşver."

Sabrina düşüncelerinin ne yöne gittiğini fark ederek, "Sorun değil," dedi ona. "Gittiğin gece Summers Glade'de tanık oldukların hakkında her şeyi biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, Duncan söyledi."

"Sanırım bu beni şaşırtmamalı. Onunla çok iyi arkadaş gibi görünüyordunuz."

Sabrina hüzne dönüşmeye başlayan bir sesle, "Evet, arkadaşlar," dedi. Kendi kendine zihinsel bir sarsıntı geçirdi. Böyle bir zamanda "sadece arkadaşız" demenin soğukkanlılığını bozmasına izin vermeyecekti. "Ama o gece partiyi neden aniden terk ettiniz?"

"Neden yaptın?"

Sabrina gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Akşam erken saatlerde kaçtığını gördüm, Duncan'ın seni takip etmek için ayrıldığını gördüm. Bundan bir şey çıkacağını, sana evlenme teklif edeceğini umuyordum, gerçekten umuyordum." Bir iç çekiş. "Ama sanırım sadece senin iyi olduğundan emin olmak istedi, çünkü bir saat geçmeden o cadıyla buluştu, yani belli ki barışmışlardı. Bu benim için bardağı taşıran son damlaydı. Ophelia yine kazanmıştı. İsteddiği her şeyi elde ediyor."

"Öyle görünüyor, değil mi?" Sabrina kendi iç çekişiyle aynı fikirdeydi.

"İşin komik tarafı, Duncan onunla ilk nişanı bozduğunda gerçekten de dünyanın nihayet düzeldiğini düşünmüştüm. Bunu o kıskırtmıştı ama gerçekten de geri tepti ve Duncan'ın ne kadar iyi bir av olduğunu çok geç fark etti. Sonra bunun sadece geçici olduğunu, her şeye rağmen onu elde edeceğini öğrenmek benim için çok fazlaydı. Kadınlar

Ne yanlış yaparlarsa yapsınlar Ophelia kazanıyor. Bu hiç adil değil! Adımı lekelemeye ve herkesi yalancı olduğuma ikna etmeye çalıştıktan kısa bir süre sonra tekrar kazanması, ki bu hiç de doğru değil, ama... beni gözyaşlarına boğdu. Kendimi aptal durumuna düşürmeden hemen ayrılmak zorundaydım."

Sabrina bunu çok iyi anlıyordu, çünkü aynı şey onun da başına gelmişti. Tutamadığı gözyaşları onu fena halde utandırmadan önce da aynı nedenle ayrılmak zorunda kalmıştı.

"Yani doğrudan buraya mı geldiniz?"

"Evet. Yeniden düzgün bir bakış açısı kazanmak için biraz inzivaya ihtiyacım vardı, böylece artık beni rahatsız etmeyecekti. Bunun sadece bir ya da iki gün süreceğini düşünmüştüm ama o aptal serseriler planlarımı değiştirdi."

"Zaman söz konusu olduğunda, evet, ama inziva umduğunuz gibi oldu mu?"

"Evet, aslında. Ophelia'dan her zaman nefret edeceğim sonucuna vardım. Affedilemeyecek kadar çok şey yaptı, sadece bana değil. Ama artık bunun beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Şu andan itibaren ondan çok ama çok uzak duracağım ve varlığını bile unutmaya çalışacağım."

"Ondan her zaman nefret ettiyseniz, neden onunla arkadaşlık ettiniz?"

"Çünkü ondan her zaman nefret etmedim. İster inanın ister inanmayın, o ve ben aslında çocukluk arkadaşydık. Çok yakındık, o kadar yakındık ki sık sık onun evindeydim ve ailesinin onu nasıl şımarttığını ilk elden gördüm. Bu yüzden onun neden böyle olduğunu biraz anlıyordum ve bu yüzden onu affetme eğilimindeydim - ta ki Alexander'la tanışana kadar."

"Alexander?"

"Aşık olduğum adam. Aslında o da bana kur yapıyordu. Ophelia'yı tanıyordu ve güzelliğinden etkilenmediğini söylemişti. Yine de adamın onu tamamen görmezden gelmesinden hoşlanmadı ve bunu değiştirmek için harekete geçti. Ve ona biraz ilgi göstermeye başladığı gün, 'tanrıçaya tapınan' aptallar kalabalığına düştü. Beni aramayı bıraktı. Onu aramaya başladı. Yıkılmışım. En kötüsü de Ophelia'nın onu kendisi için istemediğini, sadece kendisini görmezden gelmesinden rahatsız olduğunu biliyordum. Ona tapmaya başlar başlamaz, onu aklından çıkarmıştı. Tabii ki benim için çok geçti. Bana tekrar kur yapmaya çalıştı ama onu kabul etmedim. Ophelia'nın diğer arkadaşları onun artıklarını almakta sakınca görmeyebilirdi ama ben görmedim. Onu affetmeliydim. Ophelia'ya karşı hissettiklerinin gerçek olmadığını, sadece onun güzelliğine duyduğu hayranlıktan ibaret olduğunu biliyordum. Ama çok inatçıydım ve sonunda başka biriyle evlendi."

"Özür dilerim."

"Olma," diye yanıtladı Mavis. "Bunun çoğu benim inatçı gururumdan kaynaklanıyordu." "Ama sonra onunla hala , değil mi? Yoksa bu sadece bir anda mı oldu?"

"Aslında o zamanlar arkadaşlığımızı bitirmiştım ama bana geldi ve onu affetmem için yalvardı, onu benden çalmaya çalışmadığına yemin etti ve eğer sevgisini bu kadar kolay başkasına yöneltebiliyorsa, o zaman sahip olmaya değmezdi. Her ne olursa olsun, çok yakın arkadaş olduğumuz için benimle konuşmasına izin *verdim*. Ama onunla aramız bir daha asla eskisi gibi olmadı ve yavaş yavaş daha da acı çekmeye başladım, her zaman elde etmek için insanları nasıl manipüle ettiğini izledim, ne zaman birini kışkansa onun ikinci küçük maskaralıklarını izledim. Sen bile onun kıskançlığının kurbanlarından biriydin."

"Ben mi?" Sabrina onu kıskanan birinin, ama özellikle de Ophelia'nın olması fikrine neredeyse gülecekti.

"Normal kıskançlıktan bahsetmiyorum," diye açıkladı Mavis. "Normal bir şekilde kıskanacak kadar hiçbir erkekle özel olarak ilgilenmedi. Ve biliyorum, beni alenen yalancı ilan ettikten sonra bunu benim söylediğime inanmayacaksın ama senin o eski aile skandalını yeniden başlatan oydu. Bu sadece onun dil sürçmesi de değildi. Düzenli hayranlarından birkaçından gördüğün ilgiyi fark ettiğinde bunu kasten yaptı. Kıskandığı şey buydu. Kendisi ilgi odağı olmadığında buna gerçekten dayanamıyor. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm, çünkü sen de onunla hala samimi görünüyorsun."

Sabrina biraz kuşkuluydu. Mavis'in söylediklerinden kuşku duymuyordu. Sadece Ophelia'nın böylesine önemsiz bir nedenle böyle bir şey yapmasını oldukça aşırı bulmuştu. Eski skandalın yeniden ortaya çıkmasından ya da evlilik şansının mahvolmasından dolayı yıkılmış değildi. Ama konuyu daha ciddiye alan baĞka bir kız olsaydı, sonuç yıkım olabilirdi. Ophelia yaptıklarının sonuçlarını hiç mi *düşünmemiști*? Kimi incittiğini umursamıyor muydu?

Sabrina, "Ophelia'nın benim için hiçbir zaman arkadaş olmadığını zaten fark etmiştim," diye itiraf etti.

"Güzel. En azından artık zavallı Edith ve Jane gibi kandırılmıyorsunuz. Kendi adıma, sonunda ondan gerçekten nefret etmeye başladım ve onun kalabalığında olmaya devam etmemin tek nedeni

Birisi, gerçekten birisi, sonunda ona haddini bildirecekti. Ben sadece bunu görmek için orada olmak istedim. Benim için küçük bir şey, biliyorum. Ama o hiçbir zaman hak ettiği cezayı almadı ve muhtemelen de alamayacak."

"Belki de Duncan'ın onunla gerçekten evlenmek bilmek size yardımcı olacaktır."

"O zaman neden aşıklar buluşması yapıyorlardı?"

". İçeri girdiğiniz şey görüldüğü gibi değildi."

"Yapma Sabrina, saf olma," diye alay etti Mavis. "Ophelia yarı giyinikti. Belli ki yatağa girmek üzereydiler."

"Başkalarıyla paylaştığı bir odada mı? O diğerlerinden herhangi biri her an gelebilecekken?"

Mavis kaşlarını çatı. "Bunu hiç düşünmemiştim. O zaman orada ne işi vardı?" "yenik düşmüş, ya da bana öyle itiraf etti. O onunla yüzleşiyordu, cevaplar istemek için onu aramıştı, başka bir şey için değil." "*Bu* beni şaşırtmadı. O, insanları

öfke, sonuç olarak normalde yapmayacakları şeyleri yapıyorlar."

Sabrina, o gece Ophelia'ya verdiği korkunç tepkinin bu kadar mükemmel anlatılmasından dolayı hafifçe kızardı. "Evet, yeniden nişanlandılar ama bunun tek nedeni, senin onu mahvetmek için bu hikâyeyi yayacağına ailesini ikna etmiş olması. Lord Neville bu yüzden seni arıyordu. Duncan'ın onunla evlenmesini istemiyor. Duncan da onunla evlenmek istemiyor. Ama orada bulunmasına neden olan kendi öfkesiyken ve onunla evlenmezse kızın mahvolmasına neden olacakken vicdanen bunu yapamaz."

"Tanrım, onu *benim sayemde mi* kazandı yani? Onu ona gümüş bir tepside mi sundum? Hayır, kesinlikle hayır. Onunla evlenmesinin tek nedeni buysa, gördüklerimin asla kimseye anlatılmayacağına dair güvence veriyorum. Eğer istediğini elde edemeyeceği anlamına geliyorsa, bu durumda onun lanet olası itibarı oldukça güvende *olacaktır*."

Sabrina gülümsedi, en azından Duncan'ın hatırı için rahatlamıştı. "Ben de böyle hissedeceğini düşünmüştüm."

Bölüm Kırk Altı

Sabrina, Duncan'ın her an kapılarını çalmasını bekliyordu. Kapının onun yardımı olmadan açılmasını beklemiyordu, ama açıldı, çünkü kapının anahtarı olduğunu unutmuştu.

Dördüncü fidye talepçisi elinde anahtarla kapının hemen girişinde duruyordu. Diğerlerine göre daha az dağınık olan ve silahı olmayan oydu - en azından şu ana kadar silahını göstermemişti. Bu, üzerinde bir yerlerde bir silah olmadığı anlamına gelmiyordu, sadece şimdiye kadar en az tehlikeli görüneni oydu.

İlk sözleri de telaşa mahal vermedi. "Gelin hanımlar, sizi kurtarmaya geldim. Aşağıda ortalığı kasıp kavuran koca bir İskoç var."

Sabrina, "O İskoç bizim bir arkadaşımız," diye belirtti.

"Ben de bundan korkuyordum," dedi, alt dudağını çiğneyerek ne kadar endişeli olduğunu belli etti. "O zaman biriniz beni kurtarmak için benimle geliyor. Ve bunun siz olmamasını tercih ederim, Bayan Asla Susmayan."

Sabrina, onun kendisini tanımlamasına biraz sertçe cevap verdi: "Arkadaşımı burada alıkoyarak zaten verdiğiniz rahatsızlıktan daha fazlasını vermiyorsunuz. Eğer kendini kurtarmak istiyorsan, hemen gitmeni öneririm. Şurada bir pencere var."

"Üst kattayız," diye yakındı, sanki kadın bu gerçeği gözden kaçırmış gibi.

"Yani? Aşağıya inerken düşmenizin, Duncan MacTavish'in sizi ele geçirmesinden daha az acı verici olacağını düşünüyorum."

Sabrina'yla tartışmak için yüzünü tamamen ona döndü. "Bakın hanımefendi, burada yetkili olan benim ve bu karmaşadan kurtulmak için sizden birini bilet olarak kullanmaktan vazgeçecek değilim, özellikle de bize borçlu olduğunuz kırk poundu bile vermemişken!"

"Pekala, eğer ihtiyacınız olan tek şey buysa-"

Sabrina'nın sözünü bitirmesine gerek kalmamıştı. Karanlıkta odaya oldukça aşina olan Mavis, silah olarak kullanabileceği ağır bir şey bulmayı başarmış ve adamın kendisine sırtını dönmesini fırsat bilerek kafasına onunla vurmuştu.

Sonra nesneyi yere bıraktı, ellerinin tozunu hızlıca aldı ve baygın adama, "Bu bana sadece ekmek verdiğin içindi," dedi.

Sabrina sırtıtmaya başladı ama kapı tekrar açıldı. Bu kez gelen Duncan'dı ve bir süre yerdeki adama baktıktan sonra ona bakıp suçlayıcı bir ifadeyle, "Kendini içeri kilitleyeceğini sanıyordum," dedi.

"Evet, öyle yaptım," diye yanıtladı kendini savunurken rahatsız bir şekilde. "Sanırım bunu engelleyebilecek bir anahtarı olduğunu unutmuşum."

Baygın adamı omzuna alırken tiksinti dolu bir ses tonuyla "Şimdi mi?" dedi. Kapıdan çıkarken ekledi: "Gelebilirsin

Şimdi alt katta. Newbolt bu adamları alması için birini getirmeye gitti."

"O zaman iyi miydi?"

"Evet, o iyi, her şeyden çok ayaktakımının onu alt etmesine izin verdiği için utanıyor. Ve buna biraz da kızgın olduğunu eklemeliyim."

"Teyzelerime her şeyin kontrol altında olduğunu haber verdin mi?" sordu onu aşağıya kadar takip ederken.

"Bu adam henüz yanımda değilken, teyzelerinin burada olduğunu bile bilmezken mi?

Neredeler?"

Sabrina onların varlığından henüz söz etmediğini unuttuğu için hafifçe kızardı. Birbiri ardına gaflar yapmasına neden olan maceranın pek ona göre düşünüyordu.

"Dışarıda, arabamızın içindeler. Hemen döneceğim," dedi ve adam utandığını fark etmeden önce aceleyle ön kapıdan çıktı.

Teyzelerini kimsenin tehlikede olmadığına ikna etmesi tahmin ettiğinden biraz daha uzun sürdü. Çok üzülmeleri için evin içinde çok uzun süre kalmıştı. Ama hemen eve dönmeleri mi yoksa o saatte açık bir han bulmaya çalışmaları mı gerektiği konusunda birbirleriyle tartışmaya başladıklarında, bir süreliğine eve geri dönmesine yetecek kadar sakinleştiklerini anladı.

Yine de Duncan'a iyi haberi, Mavis'in o gece Summers Glade'de gördüklerini kimseye anlatmayacağını vermeliydi, eğer Mavis şimdiye kadar ona kendisi söylememişse. Mavis onu aşağıya kadar takip etmişti, bu yüzden Ophelia'yla evlenmek zorunda olmadığına dair ona güvence vermiş olabilirdi.

Onu merdivenlerde yalnız bulunca şaşırdı; ne çok güzel ve başarılı bir kurtarma operasyonu gerçekleştirmiş birine ne de istemediği bir evlilikten kurtulmuş birine benziyordu. En iyi arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyordu.

Telaşlanmıştı, "Ne oldu?" diye sordu.

Adam üzüntüsünden ona zar zor baktı. "Bana yardım etmeyecek, genç kız. Ophelia'yla evlenmezsem sessiz kalmayı kesin bir dille reddetti."

Sabrina kaşlarını çattı. "Saçmalama, yapacağına dair bana güvence verdi bile."

"O zaman sana yalan söyledi. Ophelia'ya hak ettiği hizmeti verebildiği için çok mutlu. Tam olarak onun sözleri. Ve bunu daha fazla tartışmayacak."

Sabrina şaşkınlıktan biraz sersemlemiş bir halde merdivenlere oturdu. "Anlamıyorum. Senin Ophelia'yla tekrar nişanlandığını ve o gece bu yüzden onunla birlikte olduğunu düşünüyordu. Bunu düşünmek onu perişan etti."

Ophelia yine istediğini elde ediyordu. Mavis bu yüzden gitti. Cesareti tamamen kırılmıştı. Ama ona gerçekte neler olduğunu ve Mavis'in gördükleri *yüzünden* Ophelia'yla sadece onun itibarını korumak için evlendiğini açıkladığımda, asla söylemeyeceğine yemin etti. Neden fikrini değiştirdi, Duncan? Ona ne söyledin?"

"Gerçeği."

"Ve ben mi?" sordu şaşkın bir ses tonuyla.

"Evet, söyledin," diye ona güvence verdi. "Sadece senin bilmediğin küçük bir Çey daha vardı ve ben de bundan bahsetmemeyi düğündüm. Genç kızın Ophelia'dan ne kadar nefret ettiğini unutuyordum. Sadece merhametine hitap ediyordum ama görünüşe göre bu, Ophelia'nın bir kez olsun istediğini elde edememesi arzusundan sonra ikinci sırada geliyor."

"Ne gerçeği?"

"Ophelia benimle evlenmek istemiyor, artık ben de onunla istemiyorum. Neville'le yaptığı bir konuşmadan sonra, Neville ona bir sonraki markiz olarak karşılaşacağı sorumlulukları açıkladıktan sonra, benim karım olmanın onun için çok fazla angarya olacağına karar verdi. Rafe haklıydı, onun ilgilendiği sadece unvandı, özellikle ben değildim ve şimdi unvan beklediğinden daha fazlasını gerektirdiği için, nişandan tekrar çıkmak istiyor."

Sabrina gülse mi ağlasa mı bilemedi. Ophelia'nın Duncan'ı istememesi, onu hiçbir zaman gerçekten istememiş olması, sadece onunla birlikte gelen şeyi istemesi onu çok rahatlatmıştı. Ama yine de onu elde edecekti, çünkü Ophelia ona karşı öylesine kötü duygular besliyordu ki, bir zamanlar en yakın arkadaşı doğru olduğunu bildiği şeyi yapmaktansa ondan intikam almayı tercih ediyordu.

"Onunla tekrar konuşacağım."

"Denemekte özgürsün genç kız, ama az önce ona verdiğim zaferi gözlerinde gördüm, artık düşmanıyla baş edebilecek araçlara sahip. Bundan vazgeçmeyecektir."

Bölüm Kırk Yedi

Duncan haklıydı. Mavis intikamını alıp peşinden gitme kararından vazgeçmemişti. Ayrıca Sabrina'ya da kızgındı, onun durumun daha önemli kısmını kendisinden kasten sakladığını düşünüyor ve bunu bilmediğine inanmıyordu. Bu hiç yardımcı olmadı.

Mavis'in mantıklı düşünmesini sağlamak, büyük olasılıkla Sabrina'nın söyleyeceği her şeyi görmezden gelmek için ona bir bahane verdi.

Duncan'ın bu olayda masum taraf olduğu ve bundan gerçekten zarar göreceği fikriyle alay etmişti. Erkeklerin evlilik bağlılıklarını kadınlar kadar ciddiye almadıklarını, birçoğunun artık sadakatsizliklerini gizlemeye bile çalışmadıklarını ve dedikodu değirmenlerinin de bu iddiayı desteklediğini belirtmişti.

Mavis ona, "Onu mutlu edecek metresleri ve kıskanılacak karısı olarak tüm İngiltere'nin en güzel kadını olacak," demişti. "Nasıl olur da bu işten kazançlı çıkmaz? Sanki evlenmek istediği başka biri varmış gibi... Yoksa evlenme teklifini o yapardı ve bunların hiçbiri olmazdı."

Bu nokta, istemeden de olsa, doğrudan eve saplanmıştı. Sabrina'nın kendi umutlarının ne kadar gerçek dışı olduğunu bir kez daha hatırlatmıştı. Ama o bunu da diğer boşa çıkan umutlarıyla birlikte bir kenara itmişti.

Ancak, tüm "yapılması gereken iyi şey" noktalarını tüketen Sabrina, "Onun hayatını cehenneme çevirecek. Günlerinin geri kalanını onunla geçirmek ister miydin?"

"Ben yapmazdım. Onu bir yere kapatırdım ve sadece tatillerde dışarı çıkmasına izin verirdim, belki o zaman bile. Hayatını cehenneme çevirirdim, inanın bana ve bunu en ufak bir suçluluk duymadan, hak ettiğinin bu olduğunu bilerek yapardım. Umarım, gerçekten umuyorum, Duncan MacTavish bunu yapacak kadar akıllıdır. Evine git Sabrina. Buraya yardım etmeye geldiğin için minnettarım ama şu anda vaktini boşa harcıyorsun."

Sabrina'nın yapmak zorunda kaldığı en zor şeylerden biriydi, aşağı inip Duncan'a başını sallamak zorunda kalmak. Bu onun son umuduydu ve şimdi yok olmuştu.

Görünüşe göre başka bir sonuç beklemiyordu, çünkü ifadesi değişmedi, o noktada daha fazla kederli olamazdı. Yine de denediği için teşekkür etmek amacıyla onu kollarına aldı. Ve o birkaç dakika için cennet ve cehennem gibiydi, onu hissetmenin tadını çıkarıyordu, ancak muhtemelen ona son kez bu kadar yakın olacağını biliyordu.

Duncan ve Raphael arabalarına binip onlara Oxbow'a kadar eşlik ettiler; teyzeleri, saatin geç olmasına rağmen en iyi hareket tarzının bu olacağına karar vermişti. Sabrina, arabaya binene kadar Raphael'in Duncan'la birlikte orada olduğunu bile bilmiyordu.

yoldaydı ve dışarıda kötü bir baş ağrısından şikayet eden sesini belli belirsiz duyabiliyordu.

Dönüş yolculuğu çok daha çabuk geçmiş gibi görünüyordu ve Sabrina, bir saatten az bir süre kalmış olmasına rağmen şafak sökmeden yatmıştı. O ana kadar ağlamamayı başarmıştı ama başı yastığa değer değmez, geçen haftanın tüm duyguları yeniden üzerinde toplanmıştı ve Duncan'ın muhtemelen o uyanmadan önce evlenmiş olacağını biliyordu.

Öğleden sonra kalkıp Duncan'ın evliliğinin o sabah gerçekleştiğini bilmek artık acı vermiyordu. Bu Sabrina'yı şaşırtmıştı. Yine yıkılacağını tahmin etmişti. Ama düşündükten sonra, onun için her iki durumda da bir fark olmadığını fark etti. Onu seviyordu, onun *için üzülüyordu* ama Ophelia olmasaydı onu kendine alabilecekmış gibi de değildi.

En büyük acıyı ise hafta başında büyükbabası Duncan'ın ona karşı gerçek hislerinin ne olduğu konusunda onu uyardığında yaşamıştı. O zamana kadar, eğer Ophelia'yla evlenmek zorunda kalmazsa, onun yerine kendisiyle evlenebileceğine dair hâlâ küçük bir umut besliyordu. Ama bu olmayacaktı, en azından Archibald'ın ona işaret ettiği doğru nedenden dolayı olmayacaktı. Onun için asla bir arkadaştan fazlası olmayacaktı ama düğününü kaçırdığı için iyi bir arkadaştı.

Bunu kaçırmış olması şimdi onu rahatsız ediyordu. Archibald ona Duncan'ın bugün arkadaşlarına her zamankinden daha çok ihtiyacı olacağını söylemişti. Ve dün gece ona sarılmadan hemen önce ne kadar üzgün görüldüğünü hatırlamadan edemiyordu.

Teyzelerinin en azından düğüne gitmiş olmasını umuyordu. Hepsi davet edilmişti. Ama yattıkları saate bakılırsa, muhtemelen onlar da uyuyakalmışlardı. Duncan'ın da aynı şeyi yapamamış olması çok kötüydü. Onun da gelmek istediğinden emindi. Ama şüphesiz biri onu uyandırmıştı. Ne de olsa düğün günüydü.

Biraz sonra aşağı indiğinde, teyzelerinden en az birini ayakta ve onu almaya giderken buldu ya da Alice, "Demek *uyandın*? Emin değildim."

"Evet, düğüne gittin mi?"

"Aman Tanrım, hayır, *biraz* uyumamız gerekiyordu. Ama önümüzdeki bir ya da iki ay boyunca bu konuda her şeyi duyacağımızdan şüphem yok. Şu anda salonda bir ziyaretçiniz var."

Sabrina neden Ophelia olduğunu tahmin ettiğinden emin değildi, muhtemelen son ziyaretçisi olduğu içindi. Ama dün gününde mi? Evet, sevinmek isterdi - hayır, aslında dün gece öğrendiği şeyi, Ophelia'nın Duncan'la evlenmek konusunda fikrini değiştirdiğini unutuyordu. Buna hâlâ inanamıyordu. Bir kadın nasıl olur da bir kocada olmasını umabileceği tüm özelliklere sahip bir adamı istemezdi? Ama Ophelia'nın kendi kişisel öncelikleri vardı ve Duncan bunlara uymuyordu.

O zaman şikâyet etmek için orada olacak ve Sabrina'nın kendisi için her şeyi feda edebileceği kaderinden yakınacaktı. Sabrina buna tahammül edemezdi, bu sefer değil. Başından beri var olmayan bir dostluğu da artık yokmuş gibi davranmayacaktı, özellikle de Ophelia'nın ona nasıl yalan söylediğini, onu nasıl manipüle ettiğini ve hatta kasten mahvetmeye çalıştığını artık biliyorken. Aslında Ophelia'ya kapıyı göstermeye karar verdi.

Tam da bunu yapmaya kararlıyken, Mavis'i salonda kendisini beklerken bulunca oldukça bozuldu. Hatta az önce Ophelia hakkında düğündüğü kötü düğünceler yüzünden hafifçe kızardı. Mavis'in de biraz utanmış görünmesi onu duraksattı.

Ama diğer kızın neden rahatsız olduğunu tahmin etmek yeterince kolaydı. Mavis muhtemelen Duncan'a yardım etmeyi neden reddettiğini açıklamak istiyordu, muhtemelen şimdi bunun için vicdan azabı çekiyordu. Ne de olsa kötü biri değildi, sadece bunu hak ettiğini ve başka türlü alamayacağını düşündüğü birinden intikam almak için tek şansından vazgeçmek istemiyordu. Artık çok geç olduğu için bunların hiçbir önemi yoktu.

"Özür dilemeye geldim," diye başladı

Mavis. "Buna gerek yok."

"Evet, var. Dün gece söylediğim gibi yapmayacağımı *biliyordum*. Sana bunu belirtmeliydim ya da en azından sana biraz şüphe sunmalıydim, böylece benim hakkımda en kötüsünü düşünerek oradan ayrılmamış olurdun."

"Sen neden ?"

Mavis iç çekti. "Sadece birkaç saatliğine de olsa Ophelia'nın mutluluğunu yok etme gücünün ellerimde olmasının tadını çıkarmak istedim. Ve kısa bir süreliğine de olsa bunu bilmesini istedim. Yaptığı korkunç şeylerin geri dönüp onu rahatsız edeceğini öğrenmeye gerçekten ihtiyacı var ve bu ona bunu kanıtlamak için bir örnekti."

"Kısa bir süre için mi?"

"Evet, bugün Londra'ya dönerken Summers Glade'e uğrayıp Duncan'a onunla evlenmek zorunda olmadığını söylemek niyetindeydim, en azından benim yüzümden itibarını kurtarmak için. Karşılaştığım riskli durumun hikâyesini yaymam beni ondan farklı kılmaz. İstedğini elde etmek için başkasına zarar vermek onun yapacağı bir şey ve onun gibi davranmaya başladığım gün, birinin beni kilitleyip anahtarı atmasını umduğum gündür."

Sabrina sırtıttı. Rahatladığı için yüksek sesle gülecekti ama bu dürtüsünü dizginlemeyi başardı. Mavis'in Duncan için ne kadar mutlu olduğunu bilmesini istemiyordu.

"O zaman Duncan'a çoktan söyledin?"

"Şey, hayır," dedi Mavis. "Senin de benimle geleceğini umuyordum. Bir günlüğüne bile olsa o cadıyla evlenmek zorunda olduğunu düşünmesine izin verdiğim için bana kızacağından şüpheleniyorum."

Sanki yer yarılmış ve onu yutmuş gibiydi. Sabrina, özellikle bir anlık rahatlamasının ardından yaşadığı şokun da bir o kadar kötü olduğunu fark etti.

"Düğünün bu sabah için planlandığını bilmiyordun, değil mi?" Sabrina donuk, cansız bir sesle sordu.

Mavis'in yüzünün renginin hemen kaybolması yeterli bir cevaptı ama "Nasıl bu kadar erken olabilir? Sadece ilanların yayınlanması bile üç hafta sürüyor!"

"Özel bir ruhsat alınmadığı sürece ve Lord Neville'in Uzun zaman önce. İlerlemiş yaşı nedeniyle, Duncan gelin seçimini yaptıktan sonra hiç zaman kaybetmek istemedi. Ölmeden önce bir ya da iki torun görmek istemesi anlaşılabilir. Ama bu durumda acele etmesinin nedeni bir skandalı da önlemektir. Ne de olsa tanık olduklarınız hakkında hiçbir şey söylemeyeceğinizi *bilmiyorlardı*."

"Tanrım, zaman kısıtlaması olduğunu bilseydim... İtiraf etmeliyim ki en azından bir hafta sessiz kalmayı bile düşündüm ama Duncan'ın Ophelia'yla evlenmek zorunda olduğunu düşünmeye devam etmesine izin vermenin çok uzun olacağını hissettim. Ama muhtemelen çoğunu uyuyarak geçireceği için birkaç saatin çok da önemli olacağını düşünmedim. Tanrım, bunun için kendimi asla affedemeyeceğim."

Normalde Sabrina diğer kızın acısını hafifletmeye çalışırdı, bu onun için doğal bir dürtüydü ama bu kez denemeyi bile başaramadı. Öyle düşünse de düşünmese de, Mavis'in niyetini hemen itiraf etmemesi yüzünden hayatı mahvolan Ophelia değildi, sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalacak olan Duncan'dı.

"Belki de çok geç değildir," diye ekledi Mavis, boşa kürek çekerek. "Onlar evli. Nereden bakarsanız bakın çok geç."

"Evet, ama yeni bir evlilikten kurtulmanın başka bir yolu daha var, tabii hemen yatağa girip evliliği tamamlamadıkları sürece, ki birbirlerinden hoşlanmadıkları halde neden yapsınlar ki? Evliliklerini feshedebilirler, ki bu kesinlikle boşanmaktan daha kabul edilebilir bir şey."

Sabrina bunu bir seçenek olarak görmeyi başaramadı. "Neye dayanarak?"

Mavis sabırsız bir el salladı. "Nereden bilebilirim ki? Ama eminim *bir şeyler* önerilebilir. Belki de ailesi nişanın yenilenmesi konusunda ne düşündüklerini kimseye söylememiştir. Eğer öyleyse, buna karşı olduklarını ve kızın onların izni olmadan evlendiğini iddia edebilirler."

"Kendileri evlenmeye bu kadar kararlıyken mi?" Sabrina ona hatırlattı.

Mavis, "Sabrina, bu kuşkuculukla hiç yardımcı olmuyorsun," diye yakındı. "En azından bunun bir seçenek olduğunu bilmelerini sağlamalıyız ve bunu bir seçenek olmaktan çıkaracak herhangi bir şey yapılmadan *önce*."

Biz mi? Sabrina bu saçmalığa katılmaya nasıl gönüllü olduğunu merak ediyordu. Mavis, Ophelia'nın ailesinin bu evliliğe ne kadar sıcak baktığını herkese anlattığını, öyle ki kendi kalbinin sesini dinlemeyi reddettiklerini unutuyordu. Duncan'a, sırf ikisi de Mavis'e düğünün ne zaman olacağını söylemeyi akıl *edemedikleri* için Ophelia'ya mahkûm olduğunu söylemek zorunda kalan kiği olmak da istemiyordu, oysa ikisi de dün gece bunu Mavis'e *söyleyebilirlerdi*.

Kırk Sekizinci Bölüm

Düğün partisi hâlâ devam ediyordu ama bazı konuklar çoktan ayrılmıştı. Bu yüzden Sabrina ve Mavis fark edilmeden gelmiş, Summers Glade'e tam küçük bir grup ayrılırken girmiş ve Bay Jacobs kapıya bakmak yerine başka bir yerde meşgul olmuştu.

Yine de tamamen fark edilmemiş değillerdi. Bugün resmi düğün kıyafetleri içinde çok yakışıklı görünen Raphael Locke, kalan konukların çoğunun toplandığı misafir salonunun açık kapısına yaslanmıştı ve az önce giden konuklarla vedalaşmış olarak salona bakıyordu. Elinde içki, gözleri biraz kızarmış -uykusuzluktan mı yoksa çok fazla içkiden mi tartışılır- muhtemelen

çok sabit duruyordu, bu yüzden destek için kapı çerçevesini kullanıyordu.

"Bazı kadınların bir etkinliğe geç gelmeyi sevdiğini biliyorum, olduğu gibi görünmek için, ama bu geç gelmeyi aşırıya götürüyor, değil mi?"

Raphael'in koridorun öbür ucundan duyulacak kadar yüksek sesle söylediği bu söz her iki kadının da kızarmasına neden oldu. Ne Mavis seyahat kıyafetleriyle, ne de Sabrina sade günlük elbisesi ve paltosuyla bir düğün için giyinmişlerdi ve bu da onları şimdiden biraz utandırıyor. Uygun bir şekilde giyinmek yerine acele etmeyi tercih etmişlerdi ve bunu yapmaları gerektiğine karar verdikten hemen sonra buraya gelmişlerdi, bu yüzden dikkatleri üzerlerine daha fazla çekmek umdukları şey değildi.

Sabrina, genç dük adayı ile arasındaki mesafeyi hızlıca kapattı, böylece ona bağırarak zorunda kalmayacaktı. "Sakıncası yoksa buraya kutlama için değil, eğer denebilirse, istenmeyen olayı iptal etmek için işe yarayabilecek bir çözüm

önermeye geldik. Ben de bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyorum ama

Mavis telafi etmek için yanıp tutuşuyor, o yüzden buradayız ve dikkatlerin çekilmesine ihtiyacımız *yok*, teşekkür ederiz." , ama iyice azarlayan bir tonda,

bu da ona sırtarak, "Ah, bilmeceleri çok severim. Kaç tahmin yapacağım ne demek istediğinizi anlayabilir miyim?"

Sabrina ona bakarak kıkırdadı ve gerçekten de oldukça tilkileşmiş olduğuna karar verdi. "Hâlâ buradalar, değil mi? Henüz düğün gezisine çıkmadılar mı?"

"Eğer gelin ve damadı kastediyorsanız, gerçekten de hâlâ buradalar ve surat asıyorlar. Ophelia'nın en son odasında somurttuğu biliniyor ve sanırım Duncan da konyak deposunun yanına yerleşmiş. Eğer bugün evlenirse, bunu hatırlamamaya kararlı."

Sabrina bugünü hatırlamayacak olanın Raphael olduğundan emindi ve kaşlarını çatarak, "Ne demek evlenirse?" diye sordu.

"Düğün henüz gerçekleşmedi tabii ki," diye cevap verdi lakayt bir şekilde.

Sabrina daha önce hissettiği rahatlama duygusunun yine içinde yükseldiğini hissetti ama bu kez onu dizginledi. Duyduklarını yine yanlış anladıysa, ardından gelmesi kaçınılmaz olan hayal kırıklığına kendini açık bırakmayacaktı.

"Gerçekten henüz evlenmediler mi?"

Ona gülümsedi. "Hayır, gerçekten yapmadılar."

Ona gülümseyerek karşılık verdi, rahatlamanın artık kontrolsüzce akmasına izin veriyordu ve bu ne kadar baş döndürücü bir duyguydu. Yine de burada bulmayı beklediği en son şeydi ve kafa karışıklığının onu ele geçirmesi uzun sürmedi.

"Neden olmasın?" diye sordu ona. "Herhangi bir ertelemenin Ophelia'nın itibarına zarar vereceği konusunda hemfikir olduklarını sanıyordum."

"Bu şartlar altında kesinlikle öyle olurdu ama bu gerçek bir erteleme değil. Anladığım kadarıyla, şahit olmadım ama Duncan, Neville'in bu sabah Mavis'in her şeyi gizli tutma konusunda işbirliği yapmayacağını söylediğinde oldukça sinirlendiğinden bahsetti. Bu yüzden, tam da bu sabah düşün töreni başlarken uygun bir şekilde nüksetmesi beni şaşırtmadı. Kendi adıma söylemem gerekirse, oldukça iyiydi. Yatağa kadar taşınması ve doktorun getirilmesi gerekti."

Sabrina kaşlarını çatı. "Uygun mu? Daha da kötüye gitmediğinden emin misin?"

Raphael kıkırdadı. "Duncan'ın büyükbabalarının hangisinin çökertme işini yapma onuruna sahip olması gerektiği konusunda tartışıklarını ağzından kaçırdığını düşünürsek, evet, oldukça eminim."

"Ah," diye cevap verdi Sabrina, saygıdeğer Lord Neville'in böyle bir numarayı bırakın yapmayı, kabul edeceğine bile inanmakta biraz zorlanıyordu.

Onun kuşkulu ifadesini gören Raphael ekledi, "Bu sadece bir oyalama taktiği ve çok uzun sürmeyecek. Ama görünüşe göre Neville, Mavis'le kendisi konuşabilirse, onun mantıklı düşünmesini sağlayabileceğini düşünüyor. Eğer konuşamazsa, o zaman babasına karşı kullanmak üzere birkaç borç alarak onun mantıklı düşünmesini sağlamayı planlıyor. Artık nerede olduğu bilindiğine göre, onu alması için hemen Manchester'a birini gönderdi. Onu buraya kendiniz getirmeniz iyi oldu."

Neyse ki Mavis hâlâ girişte duruyordu ve bunların hiçbirini duymadı. "Onu ben getirmedi, o beni kendisiyle birlikte buraya sürükledi. Bu karmaşayı düzeltmek için çok geç kaldığını düşünerek yıkılmıştı ve bir fesih ayarlanabileceğini önerecekti."

"Çok mu geç? Dün gece Ophelia'dan intikam almaya kararlı olduğu izlenimine kapılmıştım. Fikrini ne değiştirdi?"

"Sadece Ophelia'nın bir süre daha böyle düşünmesi gerektiğine karar vermişti."

"Duncan'ın da bu intikamla tokatlandığını düşünürsek, pek de nazık değil."

"Katılıyorum ama Ophelia'dan neden bu kadar nefret ettiğini şimdi biraz daha iyi anlıyorum. Ve başından beri bugün buraya gelip güvence vermek niyetindeydi. Ama kimse ona düğünün bu sabah yapılacağını söyleme zahmetine girmemişti. Zaman çizelgesini ilanların yayınlanmasına dayandırıyordu, bu yüzden düğünü durdurmak için yeterli zamanı olduğunu düşündü."

Raphael şaşkınlıkla başını salladı. "Vay canına, varsayımların ara sıra insanın dişine tekme atma gibi bir huyu var, değil mi?"

Sabrina boğazını temizledi ama yine de sırtıtmaktan kendini alamayarak, "Gerçekten de son zamanlarda ben de birkaç dişimi kaybediyorum," diye cevap verdi.

Bu Raphael'in kahkaha atmasına neden oldu. Ne yazık ki bu ses, evin içinde bulunduğu ölüm döşeğindeki nöbet atmosferine son derece uygunsuzdu. Ne de olsa konuklar Neville'in çöküşünün ne kadar ciddi olduğunu duymak için bekliyorlardı, bu koşullar altında kahkaha atmak gerçekten de hemen dikkat çekecekti.

Raphael yarı tilki gibi olduğu için fark etmedi ama salondaki bütün gözler sert bir onaylamazlıkla ona dikildiğinde Sabrina köklerine kadar kızardı. Hızla kapının yanına, o gözlerin yolundan çekildi.

Kendisini böyle unutturduğu için Raphael'i tekmelemek, ona eski alışkanlığıyla cevap verip güldürmeye çalışmak istiyordu. Ama sonra başladı. Birini güldürmek istemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bu dürtünün yeniden ortaya çıkması aslında bir rahatlamaydı. Bu, içinde debelenip durduğu korkunç sefaletin nihayet kapıdan çıkıp gitmekte olduğunu gösteriyordu.

Bölüm Kırk Dokuz

Salondaki kahkahalar Duncan'ı sadece hafif bir merakla çekti. Normalde bunun nedenini öğrenmeye zahmet etmezdi ama küçük de olsa dikkatini dağıtacak bir şey olmasını umuyordu. Şu anda herhangi bir şey, oturup düğününün başlamasını beklemekten ya da en azından başlamayacağını, en azından bugün başlamayacağını bildiği halde bekliyormuş gibi yapmaktan daha iyi olabilirdi.

Neville'in Mavis Newbolt'la bizzat konuşma fırsatı bulana kadar "iyileşmeye" hiç niyeti yoktu. Başından beri tek yapması bu olduğunu iddia etmişti, ama eğer , o zaman babasını zorlamaya niyetliydi.

onun yerine sessizliğini sağlamak için ebeveyn otoritesini kullanmaya ikna etti. Ancak her iki hareket tarzının da işe yaraması için kızın müsait olması gerekiyordu ki şu ana kadar öyle olmamıştı.

Duncan, Mavis'in babası işbirliğine yanaşmayan biri olarak tanınırken ve Mavis de kendi duruşunda kararlıyken, her iki olayın da gerçekleşeceğine güvenmiyordu. Neville, harikalar yaratmak için konumunun gücüne fazlasıyla bağımlıydı.

Duncan, Mavis'in bir dedikodunun başlaması için sadece bir kişiye, sadece bir kişiye söylemesi gerektiğini bildiği için daha gerçekçiydi. Ve Neville'in planının suya düşmesi için, bunu yapmış olsun ya da olmasın, zaten yaptığını iddia etmesi yeterliydi.

Ama her türlü gecikme hoş karşılanırdı, tam olarak kabul etmediği bir bahaneden kaynaklansa bile - bu konuda fikri sorulmamıştı. Büyükbabaları bir kez daha onun adına karar veriyordu. Günün Archie'nin duygularını incitmemeye arzusunu bir kenara bırakıp ona hayatına karışmayı bırakmasını açıkça söylemesi gerekecekti.

Sorun şu ki, Archie onu hâlâ bir delikanlı olarak görüyordu, oysa öyle değildi. Ve Archie'yi sevdiği için, onun duygularını incitmek değil, korumak istiyordu. Ama Neville söz konusu olduğunda böyle bir dürtüsü yoktu. Ve Neville ona her "yardım ettiğinde", yaşlı adam hakkında böyle hissetmek onu çok rahatsız ediyordu. Ve Neville'in Duncan'ın ona minnettar olmasına neden olan bir şey yaptığı ilk sefer de değildi bu.

Duncan ilk nişanı bozduğunda Neville bir kez bile itiraz etmemiş, Archie ise bu konuda kendi payına düşeni yapmıştı. Ve Neville, bu karmaşa başladıktan sonra Duncan'a, Ophelia'yla evlenmemeyi seçerse bu kararını destekleyeceğini ve kızın bu yüzden mahvolmaması için elinden geleni yapaçıkça söylemişti. Neville'in kızın mahvolmayacağını garanti edememesi, Duncan'ın ne kadar istese de bu seçeneği kabul edememesinin tek nedeniydi.

Ne var ki, içini kemiren minnettarlık Duncan'ın İngiliz büyükbabası hakkındaki hislerini değiştirmiyordu. Yaşlı adamın şimdi gerçek bir büyükbaba gibi davranıyor olması, Duncan'ın hayatının ilk yirmi bir yılındaki tamamen yokluğunu mazur göstermiyordu. Onca zaman boyunca kendini Duncan'a kadar önemsememişti. Duncan şimdi de kalbini ona açacak kadar umursamayacaktı.

Duncan konyağını bir kenara bıraktı ve salona doğru yürüdü. Kendini sersemletecek kadar içmek istemişti ama nedense konyak

bugün onu hiç etkilemiyordu. Çok fazla duygu çalkalanması olduğunu düşünüyordu. Ama Sabrina'nın Raphael'le birlikte orada durduğunu görünce birden buna sevindi.

Raphael'in kahkahası artık oldukça anlaşılırdı. Sabrina. Sabrina ve onun sıkıntılı bir kalbi rahatlatma yeteneği. Duncan az önce Sabrina'nın cazibesine kendisinin değil de Raphael'in kapılmış olmasını bir kıskançlık duygusuyla karşıladı ama bunu bir kenara itti. Onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki, önemsiz duyguların araya girip çabalarını mahvetmesine izin vermedi.

"geleceğini düşünmemiştim," dedi, gözlerini ona dikerek.

Ona neşe ve kahkaha dolu, Ophelia'yla yeniden nişanlandığından beri görmediği ama ondan görmekten hoşlandığı türden parlak bir gülümseme verdi. Bu koşullar altında, bu oldukça sarsıcıydı.

Onun hızlı cevabı da öyleydi. "Hâlâ , değil mi?"

"Ben de merak etmeye başlamıştım," dedi dikkatle, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak.

İşe yaramadı, kaşlarını çattığı her halinden belliydi ama bu bile onu daha da rahatsız etmek için sırtmasına neden oldu. Neden birdenbire bu kadar mutlu olmuştu? Muhtemelen az önce Raphael'den onun henüz evlenmediğini öğrendiği için mi ve neden? Dün gece Mavis'in fikrini değiştirmeye çalışmış ama bir sonuç alamamışken, Neville'in hilesinin bu işin sonu olacağını mı sanıyordu?

Raphael'in de ona kocaman sırıtıyor olması bardağı taşıran son damla ve Raphael'in, "Yeter artık! Sizi kıkırdayan melek gibi davranmaya iten nedir?"

"İşte şimdi, bu tanıma itiraz ediyorum, gerçekten-" diye öfkeyle söze başladı Raphael, ama Sabrina gerçekten de kıkırdamaya benzeyen bir sesle onun sözünü kesti.

"Ben daha çok melek kısmını seviyorum," dedi güven veren bir ses tonuyla. "Kendimi kanatlı, orada burada çırpınırken ve gelip geçen herkese neşe okları fırlatırken hayal edebiliyorum."

Raphael gözlerini devirdi. Duncan ters ters baktı. Sabrina o noktada gerçekten kıkırdadı.

Ama sonra Duncan'a acıdı ve "İyi haberlerim var, mükemmel haberler, aslında en harika haberler" diye açıkladı. Ama ne olduğunu söylemeden önce alt dudağını çiğnedi ve itiraf etti, "Düşündüm de, kötü haber olarak da görülebilir."

"Kötü mü?"

"Yeniden gelin aramaya başlamak zorunda kalacak olman, daha önce bunu yaparken pek eğlenmediğin düşünülürse, kötü bir haber olarak görülebilir."

Bu noktada iç çekti, sonunda onun neden bahsettiğini anlamıştı. "Lass, Neville'in denediği şey hiçbir şeyin garantisi değil."

"Hayır, hayır, bu benim haberim değil, senin haberin. *Benim haberim* Mavis'in dün gece bizi yanlış yönlendirdiği. Bunu kasıtlı olarak yaptı, gerçi şimdi çok pişman. Ama gerçek şu ki, onun yüzünden Ophelia'yla evlenmeye zorlanmanıza izin vermeye hiç niyeti yoktu."

Ophelia'dan kurtulduğunu henüz tam olarak anlayamamıştı. Yine de Mavis'in ön kapıda ellerini ovuşturduğunu ve idam mangasına götürülmek üzereymiş gibi göründüğünü fark etti.

Sabrina onun bakışlarını takip ederek, "Üzerine gitme," diye fısıldadı. "Senin çoktan evlendiğini sanıyor ve geç kaldığı için kendini suçluyor. Ophelia'nın seninle evlenerek istediğini elde ettiğini, bir kez daha kazandığını sanıyordu. Ama sen ona Ophelia'nın artık evliliğe karşı olduğunu söyleyince, sadece biraz daha acı çekmesini, bundan kaçış olmadığını düşünmesini istedi."

"Ve ben."

"Hayır, sen değil. Bunun seni çok fazla inciteceğini düşünmedi, çünkü seni gerçekten evlenmeden önce kurtarmayı planlıyordu. Sadece düğünün bu kadar erken olacağını bilmiyordu. Seni kurtarmak için bolca zamanı olduğunu, Londra'ya dönerken bunu sana söylemek için bugünün yeterli olacağını düşündü."

"O zaman düğünün gerçekleştiğini düşünüyorsa neden şimdi burada?"

"Evliliğin feshedilmesini önererek kendimi affettirmeye çalıştım. Ben de bir işe yarayacağını düşünmemiştim, yaramayabilirdi de. Ne de olsa Ophelia'nın ailesi seni damatları olarak görmekten çok memnundu. Neville'in taktığı sayesinde artık bir önemi kalmadı. Bitti artık, Duncan."

Bunu söylediğini duyduktan sonra her şey iyice kafasına dank etti. Duncan'ın ilk dürtüsü onu kucaklayıp sarılmak oldu ve öyle de yaptı. Gülüp ona sarılması, Sabrina'nın ona karşı son zamanlardaki suskunluğu mutsuzluğuna büyük katkıda bulunmuşken, Ophelia'yla evlenmek zorunda kalmamasından daha büyük bir rahatlamaydı.

Ama ne rahatlamanın ne de Sabrina'ya birkaç değerli an için sarılabılmenin verdiği enfes mutluluğun tadını çıkarabildi. Arkalarındaki merdivenlerden gelen Ophelia'nın sesi, onları ayırmak için tasarlanmış buz gibi bir su sıçraması gibiydi ve ayırdı da.

"En azından bir centilmen gibi davranabilir ve gerçek duygularının nerede yattığını göstermeden önce bu nişan saçmalığının resmen bozulmasını bekleyebilirdin," dedi küçümseyerek. "Elbette, uygarlığa yeni gelmiş birinden nezaket beklenemez."

Bölüm Elli

Duncan yavaGça dönerek merdivenlerin yarısında durmuG olan Ophelia'ya baktı. Ophelia'nın sözleri yüzünden öfkesi kesinlikle kabarmıGtı ama neyse ki bugünden sonra onunla bir daha muhatap olmak zorunda kalmayacağı gerçeğiyle öfkesi yatıGmıGtı.

Bu yüzden ona açıkça, "Lass, eğer ima edip durduğun barbar ben olsaydım, tüm bu hüznü topluluk o gece yatak odanda beni görmüş olsa bile, tekrar nişanlanmazdık. İtibarını zerre kadar düşünmezdim, anlıyor musun?"

"Ama sorumlu sendin!" diye hatırlattı ona, yanakları onun açık sözlülüğü karşısında pembeleşirken bile.

"Ne demek istiyorsun? Yoksa barbarlar birdenbire sorumluluk sahibi mi oldular?"

"Oh, çok iyi, demek ki sen bir barbar *değilsin*," diye cevap verdi sınırcasına.

"Harika bir gün, sanırım gerçekten bayılacağım," diye araya girdi Raphael alaycı bir kıkırdamayla. "Buz kraliçesi geri adım attı."

Ophelia ona alaycı bir bakıG atmak için döndü ama onun yerine Mavis'i fark etti. Nefes nefese kaldığı duyulabiliyordu. Son birkaç basamağı aceleyle inip koridoru geçerek eski arkadaşının yanına giderken merdivenin dibindeki üçlüyü tamamen unutmuGtu.

"Mavis, çok geç olmadan geleceğini *biliyordum*. Yıllar süren dostluğumuzu görmezden gelemeyeceğini biliyordum. Beni affetmek *zorundasın*. Kastetmediğimi *bildiğin* birkaç önemsiz söz yüzünden hayatımın geri kalanında acı çekmeme izin veremezsin."

Duncan onun kendisiyle evlenmenin nasıl bir Gey olacağını anlatması üzerine gözlerini devirdi. Ophelia'yı Mavis'in yanına kadar takip etmiGler, onun yalvaran konuGmasını duymak için tam zamanında gelmiGlerdi. Mavis Gu anda oldukça GaGkın görünmüyor olsaydı, "acı çekmek" kısmına dikkat çekebilirdi.

"Çok geç olmadan mı?" diye sorduğunda kafasının karışıklığı anlaşılabilirdi.

Onay almak için Sabrina'ya bakıyordu. Sabrina ona gülümsedi ve başını salladı. Mavis'in kazanan elin yine kendisinde olduğunu ve ezeli düşmanının oynaması için orada olduğunu fark ettiği anda, kızın omuzlarındaki yükün hafıflediğini neredeyse görebiliyordunuz.

Ophelia bu sorudaki imaları da gözden kaçırmadı. "Zaten evli olduğumuzu mu sanıyordun? Onun yerine buraya böbürlenmeye mi geldin?"

"Benim adım Ophelia mı?" Mavis karşılık verdi. "Böbürlenmek senin en iyi yaptığın şey canım, benim değil."

Ophelia kaskatı kesildi. Bu hakarete aynı Çekilde karşılık vermesi gerektiği açıktı ama buna cesaret edemedi. Yine de kindar dilini bir kez olsun dizginleyecek kadar kontrol kazanması bir anını aldı. Ne de olsa hâlâ Mavis'in işbirliğine ihtiyacı olduğu varsayımından hareket ediyordu ve kızı her zamanki üslubuyla azarlarsa bunu elde edemeyecekti.

"O zaman burada ne işin var?"

"Tahmin ettiğiniz gibi, düğünün çoktan gerçekleştiğini sanıyordum. O halde mutlu çifte iyi dileklerde bulunmak için uğramam mantıklı, öyle değil mi?"

Ophelia homurdandı. "Mutlu mu? Birbirimizden nefret ettiğimizde mi?"

Mavis inanmıyormuş gibi yaptı. "Yani gerçekten de sana hayranlık duyup ayaklarına kapanmayan erkek var mı? Şok oldum, gerçekten."

Ophelia'nın dudakları gerildi ve sesi sadece Mavis'e ulaşabileceğini düşündüğü güven dolu bir fısıltıya alçaldı. "O İngiliz değil," dedi, sanki yapılabilecek tek açıklama buymuş gibi.

"Senin tarafından kör edilmemek için gereken buysa ne mutlu ona." "Bundan çok daha azını gerektirir," diye araya girdi Raphael sırtarak.

Yalnız olmadığını hatırlayan Ophelia ona ters ters bakarak, "Sakıncası var mı? Burada özel bir konuşma yapıyorum."

"Sen aldırma sevgili kızım," diye karşılık verdi Raphael. "Ama bu anlamına gelmiyor. Hayır, hayır, bunu hayatta kaçırmazdım, sizi temin ederim."

"Neyi özledin?" Ophelia ona ters ters baktı. "Beni sürünürken görmeyi mi? Hepiniz benden bu kadar mı nefret ediyorsunuz?"

Bunu inkâr edecek tek bir cevap bile gelmedi, muhtemelen bu yüzden Ophelia'nın yanakları tam o anda parlak bir renkle çiçek açtı. O zaman onları orada bırakabilirdi. Kaçmak istediği çok açıktı. Ama kızı kendi lehine döndürebileceği en ufak bir Çans varsa Mavis'i henüz bırakamazdı.

Bu amaçla, gördüğü üç yabancıyı görmezden gelmeye çalıştı ve tekrar Mavis'le yüzleşti. Ama Mavis şimdi ona meraklı bir bakış atıyordu ve bunun nedenini açıklamakta gecikmedi.

"İki adam mı, Ophelia?" dedi, inanmıyormuş gibi yaparak. "Ve ikisi de senin görkemli benliğinden etkilenmedi mi? Bu sana bir ipucu vermiyor mu?"

"Şimdi neden bahsediyorsun?" Ophelia sabırsızca sordu. "Belki de onlar değildir? Belki de sorun sensindir? Sen kayıyordun Kalk, Pheli," dedi Mavis, Ophelia'nın uzun zaman önce arkadaşlarına artık kullanmalarını yasakladığı çocukluk adını kullanarak. "Bugünlerde gerçek yüzünü çok daha erken ortaya çıkarıyorsun, yeni tanıdığın herkesi taklitlerinle kandırmaya fırsat bulamadan. İnsanlar senin sandığın kadar kör değiller. Hatta bazıları, dünyaya sunduğun güzel yüzeyin altında kararmış, kemik dondurucu buzdan başka bir şey olmadığını açıkça görüyor."

Bu son aşağılayıcı söz aslında Ophelia'nın bir nefes almasına neden oldu. Her ne kadar istese de yine de gidemezdi.

Duncan da kendini biraz huzursuz hissetmeye başlamıştı. Duyduklarına bakılırsa Mavis'in asla yardım etmeyeceğini tahmin etmek zorundaydı. Ophelia da bu sonuca varıyor olmalıydı. Sabrina'nın Mavis'in neden orada olduğuna dair güvencesi olmasaydı, iki genç kız arasındaki bu konuşma onun için son çivi olurdu.

"Beni aşağılamam bitti mi?" Ophelia, dikkatini veren herkesin içindeki acıyı duymasına yetecek kadar kısa bir an için çatlayan gergin bir sesle konuştu.

Mavis bunu kendisi fark etmemişti ama fark etseydi bile konuşmasını henüz bitirmemiş olabilirdi. Ne de olsa bu onun intikam anıydı ve Duncan, sarışın güzel için biraz üzölmeye başlamış olsa bile, bunun dışında kalacak kadar akıllıydı.

"Gerçek ne zamandan beri hakaret oldu?" Mavis karşı çıktı.

"Pekala, yani ben hayal edilebilecek en aşağılık insanım. Nişanım bana bu konuda güvence verdi. Sabrina beni bu konuda temin etti. Locke bile beni bu konuda temin etti. Aleyhimde bu kadar kanıt varken, öyle olmalı."

Şimdi kesinlikle acısını açığa vuruyordu ama Mavis bundan etkilenmemişti. "Ah, *lütfe*," dedi Mavis alaycı bir tavırla. "Bu taktikleri benim üzerimde kullanabileceğini sanma, Pheli. Unutuyorsun, seni *tanıyorum*. İstedğini elde etmek için kitaptaki her numarayı nasıl kullanacağını biliyorum."

"Ben de seni tanıyorum ve ikimiz de burada söylenenlerden pişmanlık duyacağını biliyoruz. Bu kadar kindar olmak senin içinde yok Mavis.

Beni affetmeyi tercih edeceğini biliyorsun. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz.

."

"Seni daha önce bir kez affettiğimi hatırlıyorum," diye araya girdi Mavis, içindeki öfkenin bir kısmı şimdi ortaya çıkmıştı. "Ama bu ne işe yaradı? Yolunu değiştirdi mi? Benimkine yaptığın gibi başkalarının hayatını mahvetmeni engelledi mi?" "Dürüst olmak gerekirse Mavis, o olmadan daha iyi olacağın konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum.

Alexander."

"Bunu bir teselli olarak sunmaya çalıştın ama işe yaramadı. Kalbim hala kaybımı kabullenemedi. Bunu atlatmak yerine o kadar acı çektim ki artık kendimi zar zor tanıyordum. Ve senin varlığına katlanmaya devam etmemin *tek* nedeni, bunca zamandır senin çöküşüne tanık olmak için beklememdi."

Ophelia'nın bu son ifşaat karşısında şaşırdığı ve "Mavis, benden bu kadar nefret edemezsin!" diye itiraz ettiği anlaşılıyordu.

"Yapamaz mıyım? Kimsenin senden hoşlanmadığını hâlâ anlamadın mı Pheli? Tek bir gerçek arkadaşın yok, çünkü hepsini kullanıyorsun ve düşündüğünün aksine, hepimiz bunu fark etmeyecek kadar aptal değiliz."

Ophelia kısık bir sesle, "Bu doğru değil," dedi. "Jane ve Edith hâlâ benim arkadaşlarım."

"Öyle mi?" Mavis tekrar söze karıştı. "O zaman senin düğünün için mi buradalar? 'En iyi' arkadaşlarının düğünü için mi?"

Ophelia'nın sessizliği anlamlıydı. Ve eğer bu yeterli bir cevap değilse, bir an için yüzünde beliren kederli ifade de yeterliydi. Mavis'in zar zor bir gülümseme olarak adlandırılabilen gülümsemesi yine de zaferini ortaya koyuyordu.

"Düşündüğüm gibi," diye devam etti Mavis. "Jane ve Edith bile sonunda gerçeği gördüler, değil mi? Ama sen onların gözü önünde bana ihanet edince nasıl daha fazla görmezden gelebildiler? Artık sana güvenilemeyeceğini biliyorlar. Tabii ki bunu her zaman biliyorlardı, zamanlarının çoğunu seninle birlikte senin kırılan tüylerini yatıştırmaya çalışarak geçiriyorlardı, çünkü senin onlara da herkes gibi kolayca sırt çevireceğini *biliyorlardı*."

"Yapmazdım."

"Yüce Tanrım, Ophelia, başkalarına istediğin kadar yalan söyle, ama orada durup bana yalan söyleme! Geçmişte onları yaktığında, kötü dilini onlara birden fazla kez çevirdiğinde ben de *oradaydım*. Peki ne için? Bahsetmeye değmeyecek, sadece senin gücüne giden önemsiz bir için.

Ama sonra her şeyi kişisel bir hakaret olarak algılıyorsunuz, çünkü her şey *sizin* etrafınızda dönmeli."

"Öfkeme engel olamıyorum."

Mavis başını salladı. "Yapabilirsin. Sadece hiç denemiyorsun. Çirkin misillemelerini açıklamak için kendine bile bahaneler uydurmayı tercih ediyorsun. Bu senin için ne ifade ediyor, Pheli? Hâlâ bir çocuk gibi davrandığını mı? Hiç büyümediğini mi? Artık büyümenin zamanı gelmedi mi?"

"Yeter. Demek istediğini anladım."

"Öyle mi? Ama gözlerini açtı mı? Bundan şüpheliyim. Bahaneler üretecek, bana aptal ve yalancı diyecek ve her zaman yaptığın gibi kendi fikrin dışında kimsenin fikrini önemsemeyerek yoluna devam edeceksin."

"Buraya sıkışıp kalmışken, keyfime göre hareket edemem. . . Mavis, sana yalvarıyorum, işte söyledim. Buraya bunun için mi geldin? Yalvarmamı duymak için mi? Şimdi mutlu musun? *Lütfen* beni hor gören bir adamla evlenmek zorunda bırakma."

Mavis yine başını salladı, bu kez hayretle. "Ne kadar benmerkezci olduğunu görüyor musun Pheli? Buraya Lord Duncan'ın iyiliği için gelmiş olabileceğim aklına bile gelmedi, değil mi? Aslında tam da bu yüzden buradayım, bir trajediyi sona erdirmek için, çünkü seninle yapılacak herhangi bir evlilik de böyle olurdu. Sessizliğim her açıdan güvence altında, ama senin iyiliğin için *değil*. Boğuluyor olsan bile sana yardım etmezdim. Bu Duncan için, çünkü hiçbir erkek seninle bir eş olarak kalmayı hak etmiyor."

Bu Mavis'in konuyla ilgili son sözü oldu; aslında Ophelia'nın etrafından dolanarak ona sırtını döndü ve eski arkadaşını aklından tamamen çıkararak Duncan'a hitap etti. "Lord Duncan, özür dilerim, gerçekten özür dilerim, dün gece size verdiğim güvenceyi yerine getiremedim. Ophelia'yla olan ilişkimin kendi dürüstlüğüme neredeyse yok etmesine izin verdim, ancak bu bir mazeret değil ve bunu biliyorum."

"Hayır, genç kız, bunun için kendini üzme," diye karşılık verdi ona gülümseyerek. "Beni rahatlattığın için sana teşekkür etmekten başka bir şey yapamam."

Başıyla onayladı, hâlâ onun bir gün daha şüphe içinde acı çekmesine izin verdiği için utanıyordu.

Sonra Sabrina'ya döndü ve elini sıkmak için tuttu.

"Bana gerçek dostluğun ne kadar iç açıcı ve özverili olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim Sabrina. İzin verirsen bundan böyle sana arkadaşım demekten gurur duyacağım."

"Elbette," diye yanıtladı Sabrina. "Ama sesin gidiyorsun gibi geliyor."

"Geliyorum. Eve gitmeyi daha fazla geciktiremem. Babamın beni bekleyen uzun bir ceza listesi olduğunu ve her birini hak edeceğimi düşünüyorum."

Ophelia fark edilmeden yanlarından sıvıştı. Onların umursamayacağını biliyordu. Ayrıca duygularını daha fazla kontrol edemeyeceğini ve onları serbest bırakmak için özel bir yer aradığını da biliyordu. Üst kata geri koştu ama koridorun köşesini dönerken Raphael Locke'la çarpıştı.

Ophelia'dan hemen önce ve onu tek bağına yakalamak amacıyla, hangi yöne gideceğini tahmin ederek fark edilmeden kaçmıştı. Mavis Newbolt'un iddialarının çoğunu dinlemişti, farkında olmadığı şeylerdi bunlar ve Ophelia'nın neden olduğu tüm sorunlar için yeterince pişmanlık duymadığını düşünüyordu.

Kendisi de onunla birkaç aşağılayıcı söz söylemek istemişti. Ancak onun güzel yüzünden gözyaşlarının aktığını görmeyi beklemiyordu.

"Tanrım, gerçekler, değil mi?" dedi, bir parmağını ıslak yanağına dokundurmak için onu kendisinden uzaklaştırarak. "Ve bunları kimseyle paylaşmamayı mı düşündün? Etkilendim."

"Bırak... beni," diye boğuk bir ses çıkardı.

Yapmadı. Garip bir şekilde ve bu dürtüye sahip olduğuna tamamen hayret ederek onu kendine çekti ve omzunu kullanmasına izin verdi. Gözyaşlarına, yani gerçek gözyaşlarına düşkün olmak onun için korkunç bir eksiklikti ama yine de vardı ve bu durumda pişmanlık duyması çok muhtemeldi.

Çıten içe içini çekti ama yapacak bir şey yoktu. Ophelia'nın daracık bedeni duygularla titriyordu ve omzundan dökülen duyguların miktarı inanılmazdı. Kızın içindeki buzun eridiğini düşündüğünden değil. Kesinlikle hayır. Asla böyle düşünmezdi. Locke'lar aptal yetiştirmezdi.

Ellibirinci Bölüm

Mavis Newbolt'un kısa ziyaretinden haberdar olduktan sonra Neville'in çöküşünden bu kadar çabuk "kurtulması" şaşırtıcı. Hatta iki gencin artık evlenmemeye karar verdiklerini ve bu kez karşılıklı bir kararla nişanlarını dostça bozduklarını resmen duyurmak için kendisi de aşağıya indi.

Tabii ki, bu duyurunun ardından, kalan misafirlerini evinden kovdu. Bunu diplomatik bir şekilde yaptı ama yine de gizli bir zevkle yaptı. O akşam Summers Glade

aslında olması gerektiği gibi yine boştu, yani Duncan'ın kendine gerçek bir gelin bulana kadar hala kurtulamadığı ve kurtulamayacağı istenmeyen bir misafir dışında.

Bu konuk o akşam resmi yemek salonunda Neville'in karşısında oturuyordu. Duncan'ın akşam yemeği için kendilerine katılmasını beklerken bir aperatifi paylaşıyorlardı. Reid evliliği ikilemi aradan çıktığına göre, bu evliliğe karşılıklı olarak çıkma konusunda yaşadıkları geçici ateşkes de sona ermiş sayılırdı.

Tebrikler ve Mavis Newbolt'un iyi bir kız olduğu ortaya çıktığı için teşekkür edilmişti, Neville ve Archibald başladıkları yere geri dönmüş, Duncan'ı nasıl evlendirecekleri konusunda anlaşmazlığa düşmüşlerdi.

"Londra'ya gitmesi gerekecek," dedi Neville, başka bir çözüm yolu göremiyordu.

Archie inledi. ", şeytanın ta kendisinin Londra'da yaşadığını duydum." "Ne kadar saçma. Bizim Londra'mız sizin Edinburgh'unuzdan farklı değil. Elbette."

Archie homurdandı. "Oraya hiç gitmediğin için emin ."

"Peki sen Londra'ya gittin mi?" Neville karşı çıktı. "Ne zamandı o?"

Archie bu şekilde zor durumda bırakılınca sinirlendi ve sözlerini şöyle sürdürdü: "Ne burada ne de orada. Büyük bir şehir, hangi ülkede olursa olsun, çözüm değildir. Burada bir araya gelmenin nesi yanlış, ha?"

Neville kararlı bir şekilde, "Bu ev başka bir istilaya uğramayacak," diye cevap verdi; bu, her köşesini gözetleyen başka bir yabancı kitlesine tahammül edemeyeceğini söylemekle aynı şeydi. "Londra'da sosyal sezon hâlâ tüm hızıyla devam ediyor. Yaklaşan tüm önemli davetler için kolayca davetiye temin edilebilir ve Duncan orada görüldüğünde daha fazlası da gelecektir."

Archibald, "Bu kadar büyük bir şehirde çok fazla genç kız olacak," diye belirtti. "Delikanlı nasıl seçim yapabilecek-"

"Archibald, bu konuyu daha önce konuşmamış mıydık? Olduğu gibi, ve bu tartışılmaz, Londra her sezon tüm evlenilebilir genç kadınların akın ettiği bir yerdir. Çok iyi bilinen bir evlilik pazarıdır. Ben de dahil olmak üzere İngilizler yıllardır orada eş bulmayı başarabildiyse, Duncan neden başaramasın? Ve kimse ona eşlik etmeniz gerektiğini söylemedi."

"Yani öyle mi?"

Neville bu düşünceyle ürperdi. "Hayır, aslında Duncan'la epey samimi olmuş gibi görünen genç Locke'tan onu gezdirmesini ve tüm doğru insanlarla tanıştirmasını istemeyi düşünüyordum."

Odaya girdiğinde bunun sonunu duyan Duncan, "Eğer arkadaşlarımdan bir şey istenecekse, bunu ben yapacağım. İkiniz de bana kendisi için hiçbir şey yapamayan kundaktaki bir çocukmuşum gibi davranmayı bırakmalısınız. Rafe'in bir dost olduğunu yüzde yüz kabul ettiğimden değil ama ondan benim için ne yapmasını isteyeceğim?"

"Sizi Londra Mevsimi'nin içine çekecek."

İki yaşlı adamın arasındaki sandalyeye oturmak üzere olan Duncan dehşet dolu bir bakışla durakladı. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Archie, oranın akli başında hiçbir insanın ziyaret etmek istemeyeceği bir cehennem çukuru olduğunu bana kendin söyledin."

Archie rahatsız bir şekilde öksürdü. "Öyle olsun ya da olmasın, Neville karını bulacağın yerin orası olduğundan emin. Ben de onunla aynı fikirdeyim," dedi Archie ve Neville'in kaşlarını kaldırmasına neden oldu, çünkü az önce onunla aynı fikirde değildi, ama o bunu şimdilik görmezden geldi. "Tatsız bir yoldan geçtik ama artık meseleye, yani sana bir eş bulmaya dönme zamanı geldi."

"O zaman rahat ol," diye yanıtladı Duncan. "Eğer beni kabul edecekse ben seçimimi çoktan yaptım."

"Kim?" Archie şaşkınlıkla sordu.

"Kim" kısmını anlayan ve pek şaşırmayan ama pek memnun da olmayan Neville, elini gözlerine götürdü ve itirazlarının en azını mırıldandı. "Kızın adı yok. Daha iyisini yapabilirsin."

"Kim?" Archie tekrarladı, biliyor gibi görüldüğü ama onu uyarmadığı için Neville'e ters ters bakıyordu.

Neville, eli hâlâ gözlerini kapattığı için bu sıcak bakışı fark etmedi. Ama Duncan onun yerine cevap verdi. "Sabrina Lambert, tabii ki."

Archie torununa bakarak kaşlarını kaldırdı, iki gür kemeri de şaşkınlıkla yukarı kalktı. Archie, "Bunun elbette bir anlamı yok, delikanlı," diye uyardı. "O bir arkadaş. Arkadaşlarıyla evlenmezsin ve onun arkadaşlığını korumak için de bu kızla evlenmen gerekmez."

"Her ne kadar seni yakında evli görmek istesem de," dedi Neville, kendi kuşkularını da ekleyerek. "Yanlış nedenlerle evlenmeni de istemiyorum."

Duncan alınmadı, hatta gülümseyerek, "İkiniz de ona karşı arkadaşlıktan öte duygular besliyor olabileceğimi düşünmüyor musunuz?" diye cevap verdi.

"Saçmalık," diye homurdandı Archie aniden. "Hatırlarsanız bize aksini söylemişsiniz. Ve o hiç de güzel değil. Bir arkadaşına değer vermekte yanlış bir şey yok, ama bunu aşırıya götürmenize gerek yok."

"Archie, onun içinde tanıdığım herkesten daha fazla güzellik var. Ayrıca, Ophelia seni kör etmiş ve şimdi diğer tüm kadınları kıyaslandığında eksik buluyorsun. Ben Ophelia'dan etkilenmedim, bu yüzden Sabrina'yı güzelden de öte buluyorum. Aslında onu mükemmel buluyorum."

"İyi yönleri de var," diye araya girdi Neville. "Ama sırtında asla kurtulamayacağı bir skandal da var."

Duncan, "Aslı astarı olmayan aptalca bir skandal," dedi ve ardından, "Küçük bir skandaldan mı korkuyorsun Neville?" diye meydan okudu.

"Hiç de değil. Hatta bunun aptalca olduğuna katılıyorum. Yine de kaçınılması mümkünse ailemizde olmasını istediğimiz bir şey değil. Ama eğer bana o aşık olduğunu söylüyorsan, o zaman elbette onunla evlen."

"Lanet olsun Neville," diye çıkıştı Archie. "Delikanlının kendini kandırdığını göremiyor musun? Bu saçmalığı teşvik etme."

Duncan bir kez daha Neville'in protestoyla da olsa kendi tarafını tutmasına şaşırmıştı ama yine de destekliyordu. Öte yandan Archie'nin aldığı tavır onu hiç şaşırtmamıştı.

Duncan ayağa kalkarken, "Archie, bırak da duygularım için endişeleneyim," dedi. "Birçok işinizi yürütmem için bana güvendiniz. Ne istediğimi ve neden istediğimi bildiğim konusunda bana güven. Ve sanırım şimdi genç kızı ziyaret edeceğim."

Archibald, Duncan odadan çıkar çıkmaz başını masaya bıraktı, hatta hayal kırıklığıyla masaya birkaç kez vurdu. Neville, bu gösteriden etkilenmemiş olacak ki, o uygunsuz anı seçerek akşam yemeğiyle gelen hizmetkârları el sallayarak uzaklaştırdı. Şu anda içki içmek daha uygundu, en azından Highland'li misafiri için.

Yeniden yalnız kaldıklarında Neville, "Bunu çok zorlaştırıyorsun," diye önerdi.

Archie başını kaldırıp ona kaşlarını çatarak baktı. "Öyle miyim? Bunun ne büyük bir hata olduğunu göremiyor musun?"

"Eğer kızı seviyorsa değil."

"Bah, bu bluidy sorunu. Onu seviyor. Bundan zerre kadar şüphem yok. Ama bu bir erkeğin karısına duyduğu sevgi değil, anlıyor musun?"

"Aşk aşktır-" Neville başladı.

"Hayır, arada çok fark var," diye araya girdi Archie, "Kız onun çok sevdiği bir arkadaşı ve onu bu yüzden seviyor. Ama bu arkadaşını bir genç kız olduğu için, ona karGı hissettiklerinin çiftleGme aGkıyla aynı olduğunu düĞünüyor, oysa öyle deĞil. Erkekler kızlarla arkadaş olunca ne oluyor gördün mü?"

"Peki ya yanılıyorsan?"

"Yanılmıyorum. Delikanlıyı tanıyorum. Hayatında gerçekten yakın arkadaşlardan yoksundu ve şimdi birini buldu, onu kaybetme riskini göze almak istemiyor. Evliliğın onu hep yanında tutacağını düşünüyor, öyle de olacak ama sonunda mutlu olamayacak. Onunla yatmayı denediğı anda bunu anlayacak ve bunun yerine onunla hüznölü bir whist oyunu oynamayı tercih edeceğini fark edecek."

Neville kendini tutamadı ve bir kahkaha patlattı. "Yemin ederim Archibald, düşünme şeklin bazen insanın aklını başından alıyor. Arkadaşlık olarak başlayan şeyin çok daha derin bir şeye dönüşmüş olabileceğı hiç aklına gelmedi mi? Her aşk hemen ortaya çıkmaz, biliyorsun. Bazen sadece senin üzerinde büyür."

Archie homurdandı. "Aşk, evet, ama şehvet ya vardır ya da yoktur ve o bu genç kıza şehvet duymuyor. İyi ve sağıklı bir şehvetle başlamayan bir evlilik için ne umut var ki? Sizde büyüyen aşk en azından şehvetle başlar. O olmadan, birlikte çalışacak hiçbir şey yok, hiçbir duyguyu başlatacak hiçbir şey yok, anlıyor musun?"

Neville gözlerini devirdi. "Bence Ophelia Reid Duncan'ı barbar olarak damgaladığında, onun yerine senin adını verseydi tam isabet etmiş olurdu. Duygular *değışebilir*, Archibald. Arkadaşlar sevgiliye dönüşebilir. Düşmanlar dost olabilir ya da tam tersi. Eğer her şey senin gördüğün gibi siyah beyaz olsaydı, bu dünya gerçekten de çok sıkıcı bir yer olurdu."

Bölüm Elli İki

Onu görmesine izin verilmeyebilirdi. Duncan bunu Cottage by the Bow'a vardıktan sonra fark etti ve onu içeri alan Sabrina'nın teyzesi Alice, saat geç olduğu için ona onaylamayan bir bakış attı. Ama yine de, uzun süre ve sabah gelmesi *gerektiğini* mırıldanarak onu yemek odasından geçirip küçük bir bahçeye açılan bir çift Fransız kapısına götürdü ve o yönü işaret etti.

Sabrina'yı orada, kışlık paltosuna sarınmış, ay ışığı havuzundaki taş bankta otururken buldu. Evin o tarafı karanlık olduğu için mevcut tek ışık buydu ama gözleri alıştığında yeterli gelmişti. Bahçe yılın bu zamanında yeşillikten neredeyse yoksundu ama muhtemelen yazın oldukça güzeldi.

Kışın ortasında neden orada oturmayı seçtiğini merak etmedi. Artık onun yılın hangi zamanı olursa olsun ve görünüşe göre günün hangi saati olursa olsun açık havada olmayı tercih ettiğini biliyordu.

"Üşümüyor musun, genç kız?" diye sordu ona ulaşır ulaşmaz.

Dışarı çıktığında ona doğru bakmış, kendisine doğru yürürken onu izlemişti ama yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmamıştı. Neden orada olduğunu merak etmemişti, şaşırmamıştı, sanki saatin geç olmasına rağmen onu bekliyormuş gibiydi.

"Hayır, uzun değil," dedi basitçe.

"Highlands'i seveceğini düşünüyorum," dedi kayıtsızca. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü çoğu ziyaretçi, örneğin İskoçyalı ovalılar, yüksek arazide etraflarında neler olduğuna bakmaya zaman ayırmazlar, ama siz, siz sıcak bir yere, içeriye dönmek için acele etmezsiniz, değil mi?"

Gülümsedi. "Muhtemelen değil, ama bu birçok insan için ve hemen hemen her yerde, hatta burada bile söylenebilir. Bakın," diye ekledi, yukarıyı işaret ederek. "Kış ayı hangi ülkede olursa olsun güzel bir şeydir, ama nadiren kimse durup ona hayret eder."

Kıkırdadı. "Anladım, ama sizin bulutlu İngiliz gökyüzünde hiç görünmemesine hayret ediyorum."

"Hâlâ buradan nefret ediyor musun?"

"Hayır," diye güvence verdi ona. "İngilizlerin sevdiği bazı şeyler var."

Sabrina kendi kendine gülümsedi ama sonra bu ifadede gizli bir anlam okumadı, sadece onun artık yeni evinden o kadar da hoşlanmamasına sevindi. Bugün Summers Glade'den kalbi hafiflemiş olarak ayrılmıştı. Bunun kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu, her şey onunla ilgiliydi. Sadece onun adına, nefret edeceği bir evlilikten kurtulduğu için mutluydu.

Adam bankta ona çok yakın oturduğunda yerinden kıpırdamadı. Arkadaşlıkları nedeniyle onun yanında rahattı. Ancak onu bir arkadaştan öte bir şey olarak görmeye başladığında rahatsız oldu

onun yakınlığı. Ama Archibald'la konuştuğundan sonra bu tür düşünceler bir kenara bırakılmıştı ve kendi huzuru için de gömülü kalacaklardı.

Hâlâ evlenmek zorundaydı. Muhtemelen bunu gerçekleştirmek için şimdi Londra'ya gidiyor olacaktı. Buraya gelme nedeninin bir süreliğine ayrılacağını söylemek olduğunu düşünüyordu. Onu çok özleyecekti ama artık onu seyrek görmeye alışması gerekiyordu. Geri döndüğünde yeni bir karısı olacaktı.

"Teyzelerin pencerelerden birinden bizi mi izliyor?" diye sordu aniden.

"Büyük ihtimalle."

"Umurumda değil, yine de seni öpeceğim."

Bu çok beklenmedik bir şeydi. Ve o kadar hızlı bir şekilde onun kucağında toplanmıştı ve dudakları onunkileri kaplıyordu ki, gerçekleşmeden önce tek bir düşünce için bile zaman yoktu. Adam onu öpüyordu, iyice, derinden. Ve şaşkınlık onu terk ettiği anda, düşünmek, analiz etmek ya da bir kez daha onun kollarında olmanın keyfini çıkarmaktan başka bir şey yapmak istemediğini fark etti.

Bu çok bencilceydi. Ona yanlış bir izlenim veriyordu. Ama kendine engel olamıyordu. Bu ona dokunabileceği, tadına bakabileceği, birkaç dakikalığına da olsa onun olabileceğini hayal edebileceği son sefer olacaktı. Bunun bir daha asla olmaması için ısrar etmek zorunda kalacaktı. Onunla arkadaş kalabilirdi ama onu baştan çıkarmaya devam ederse olmazdı. Muhtemelen bunu yapmak istememişti bile. Bu muhtemelen rahatladığını onunla paylaşmanın bir yoluydu ama Tanrım, İskoçyalılar arkadaşlarını gerçekten bu şekilde öperler miydi?

Adam arkasına yaslanıp onun gözlerinin içine bakarak basitçe, "Brina, genç kız, benimle evlenir misin?" dediğinde cevabını hemen aldı.

En uzun süre boyunca öylece ona baktı, hayali umutlarının her biri onun o birkaç kelimesinde gerçekleşmişti. Gerçekliği ve acıyı, ona cevap verdiği anda onu paramparça edecek olan acıyı bastırmak için birkaç dakika daha sevincin tadını çıkarması gerekiyordu. Ama cevabının ne , ne olması gerektiğini bildiğinden, sevinç onun için uzun sürmedi. Kendini tutmaya çalıştı ama duyguları işbirliği yapmıyordu ve eğer bu işi çabucak halletmezse, onun her yerinde ağlamaya başlayacaktı.

Açıklaması gerekiyordu ama sonunda tek söyleyebildiği "Hayır" oldu.

Bu cevabı beklemiyordu. Yüz ifadesi de bunu gösteriyordu; şaşkınlık, çabucak maskeleyiği incinmişlik ve ardından gelen sertlik. Ama o da bu kadarla bırakmayacaktı. Ona "Neden olmasın?" diye sordu.

Bu adam söz konusu olduğuunda ne kadar çok zor şey yapmak zorunda kaldığı inanılmazdı ve bu muhtemelen en kötüsüydü, kendi ıstırabını onun anlamasını sağlayacak kadar uzun süre tutmaya çalışmak. "Sen benim arkadaşısın Duncan, aslında şimdiye kadar sahip olduğum en yakın arkadaşısın ve arkadaşım olarak sana büyük değer veriyorum. Ama hissettiklerimizi bundan daha fazla büyötmeye çalışmak hata olur."

Daha fazlasını söylemeliydi, gerçekten söylemeliydi ama kelimeler onu boğmaya başlamıştı. Ayağa kalktı, adam gerçekte ne hissettiğini anlamadan önce ona sırtını döndü. Ay yardım etti, uzaklaştı ve bahçeyi karanlık gölgeler içinde bıraktı. Eğer o anda onun yüzünü görebilseydi, söylediklerinin tek kelimesini bile kastetmediğini anlayabilirdi. Artık daha fazla bekleyemeyerek yanaklarından aşağı dökölen gözyaşları ona yeterince açık bir şekilde anlatacaktı.

Ve acıyla birlikte büyükbabasına karşı da bir öfke duyuyordu. O anda Archibald'dan nefret etti, onu uyardığı için, onu buna hazırladığı için. Neden onu cahil bırakmamıştı ki? Duncan'la evlenmesi onun için gerçekten o kadar kötü mü olurdu? Onu her ikisine de yetecek kadar sevebilirdi. Ona iyi bir eş olabilirdi.

Ama kendini kandırıyordu. Evlilik sadece bir tarafın tüm sevgiyi göstermesinden daha fazlasını gerektiriyordu. Sadece arkadaş olarak birlikte yaşarlardı. Bu evlilik değildi. Ve sonunda o da buna içerelemeye başlayacaktı, adamın onu gerçekten sevilmeğ istediğı gibi sevmemesine.

Onunla tekrar yüzleşmeden önce gözlerini kurulamaya çalıştı, yaptığı şeyin bu olduğunu fark etmeden. Başardığını düşünüyordu. Ama önemli değildi. Adam sessizce gitmişti.

Elli Üçüncü Bölüm

Duncan, büyükbabalarının yeniden nişanlanıp nişanlanmadığını öğrenmek için üzerine çullanacağını bildiğinden doğruca eve gitmedi. Bunu tartışmaya hiç niyeti yoktu. Bunun yerine Oxbow'daki hana, daha doğrusu hanın taverna tarafına gitti ve adam onu eve göndermeye çalıştığıında hancıya açık kalması için rüşvet vererek iyice sarhoş oldu.

Sonunda evin yolunu bulmayı başardı, ancak atından iki kez düştü, en azından iki kez olduğundan oldukça emindi ve hayvan yüzüne defalarca çok kötü kokulu sıcak hava üflemeseydi soğuk zeminde kalabilirdi. Bunun kendi nefesi olabileceğinden şüpheleniyordu.

ona geri döndü, ama bu ne burada ne de orada, farkı anlayacak kadar iyi durumda değildi.

Büyükbabalarından da kaçmayı başaramamıştı. İkisi de ön kapıdan tökezleyerek girdiği anda üzerine çullanmıştı. Bay Jacobs yatacak kadar akıllıydı ama Neville ve Archie, gecenin bir yarısı olmasına rağmen onu beklemişlerdi.

Ama birlikte değil. Archie, Duncan'ın bir şekilde tekrar yere düşmeyi başardığı yerden kalkmasına yardım etmek için misafir odasından çıktı. Neville merdivenlerin başında, Duncan'ı yatağına götürmesi için bir uşak çağırıp çağırmayacağını soruyordu.

Archie öfkeyle, "Delikanlıyı kendim de kaldırabilirim," dedi. "O zaman yap," diye seslendi Neville.

Koridorda yerde yatmayı tercih eden Duncan, Archie'nin gerçekten de onu merdivenlerden yukarı taşımaya çalışacağından, inatçı bir İskoç olduğundan ve bunu yaparken belini kıracağından kuşkulanıyordu. Bu yüzden içindeki son gücü de kullanarak merdivenleri kendisi çıktı ve sadece yatak bornozunun içinde elinde bir lambayla duran Neville'e kaşlarını kaldıracak kadar durakladı.

Kaldırdığı kaşına karşılık, kulağa oldukça İngilizce gelen bir homurtu aldı ve bu da onu güldürmeye başladı. Homurtuların dile göre ayırt edilebildiğini bilmiyordu ve bu bilgiyi oldukça eğlenceli buldu.

"Şimdi söyle bana," diye Neville'in arkasından duyuldu, üst koridordan aşağı, yatak odasına doğru gittiğini umduğu yöne doğru ilerlerken. "Madem onu bu kadar iyi tanıyorsun, bu sefer kutlama yapmaktan mı yoksa üzüntülerinden mi sarhoş oldu?"

"Şşt," diye tısladı Archie. "İçkiyle unutmaya çalıştığı şeyleri ona hatırlatmayın."

"Kutlama yapmıyoruz o zaman." Neville iç çekti.

Duncan, içkinin duyduklarının üzerinde neden bir etkisi olduğunu düşündüklerini merak ederek kendini en yakın duvara yasladı ve "Benimle evlenmek istemedi, benimle evlenmeyi kesinlikle reddetti. Yine de öpücüklerime sanki elinden gelse beni yatağına sürükleyecekmiş gibi karşılık veriyor. Anlamıyorum Archie," diye yakındı, ama sonra Neville'e suçlayıcı bir bakış atarak, "Buradaki kızlarda bir İngiliz özelliği mi var?" diye sordu.

"Seni yatağına sürüklemek isteyebileceklerini mi? Ya da seni oraya götürdükten sonra hala seninle evlenmeyeceklerini mi?"

"Evet, öyle."

Duncan yaşlı adamın gülmek istediğinden şüphelendi ama yüzünü başararak, "Bilemiyorum. Açıkçası beni yatağına sürüklemek isteyen o kadar çok kadın olmadı."

Archie daha az ölçülüydü, Neville'e güldü. "Şimdi, neden hiç şaşırmadım?"

Bu da Archie'nin ters ters bakmasına, bir homurdanmaya daha neden oldu ve Neville lambayı alıp gittiği için neredeyse lambayı kaybediyorlardı. Ama bir süre sonra lambayı alıp geri geldi, en yakındaki salon masasının üzerine koydu ve sert bir sesle, "Delikanlı için, boynunu kırmasın diye. Bir yanlış anlaşılma gibi görünen bu konuyu sabah konuşuruz."

Sonuncusu Archie'ye bir kez daha ters ters bakarak söylendi ve yaşlı İskoç'u daha da eğlendirmek yerine bu kez yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Duncan bunu fark etmedi ve "Ne yanlış anlaşılması?" diye sordu.

"Az önce anlamamaktan şikâyet ettiğin," diye cevap verdi Neville.

Elbette bu, Duncan'ın viskiyle ıslanmış beyninin çalışamayacağı kadar şifreli bir cümleydi, o yüzden denemedi. Bunun yerine son birkaç adımda tökezleyerek yatak odasına benzeyen bir yere geldi ve iterek içeri girdi, bu kez yumuşak bir yatağın üzerine düşmeyi başardı. Buranın kendi odası olup olmadığı konusunda yarın endişelenecekti. Kimse ona dışarı çıkması için bağırmadığı sürece, zihni çalışmayı durdurma fırsatını yakaladı.

Ertesi gün öğleden sonra uyandığında -o kadar uzun süre uyumayı başarmıştı- Duncan yine yatağının yanında oturmuş uyanmasını bekleyen biriyle karşılaştı. Bu seferki Archie'ydi ve o da uyuyormuş gibi yapsa da Duncan daha iyi biliyordu. Kafasına inen hınzır çekiçlere rağmen ironi gözünden kaçmamıştı. Her iki sefer de kendini içkiye verdikten sonra olmuştu.

Archie tek gözünü ona dikerek hemen hemen aynı şeyi söyledi. "Nişanlandığında istemediğin halde kendini batırdın, şimdi yine istediğin halde yapamadın. Unutmak sadece geçiciyken, sonrasında çektiğin acıya değer mi delikanlı?"

"Hayır, buna hiç değmez. Bir hafta boyunca yaşlı kemiklerin gıcırdarken, bütün gece orada oturup bana bunu sorduğuna pişman olacaksın."

Archie doğrulup gerinirken, "Bırak da eski kemiklerim için ben endişeleneyim," diye cevap verdi. Bunu yaparken ikisinin de birkaç gıcırta duyması hafifçe kıkırdamasına neden oldu.

Duncan yatağın kenarına yuvarlanarak kendisi de oturur pozisyona geldi. Bunu dikkatlice yaptı ama yine de işe yaramadı. Belli ki henüz tüm içkiyi vücudundan atacak kadar uzun süre uyumamıştı. Bir dahaki sefere içkinin sorunlarına çözüm olacağını düşündüğünde, bunun yerine birinden kendisini vurmasını istemeye karar verdi.

Onu izleyen Archie rahatsız bir şekilde, "Bu muhtemelen kendini daha iyi hissedene kadar beklemeli, ama vicdanım aksini söylüyor," dedi.

Duncan, "Eğer bana bağırıcaksan, bunu fısıldayarak yap," diye karşılık verdi.

Archie yüzünü buruşturdu. "Herhangi bir çılgık muhtemelen senden gelecektir."

Bu Duncan'ın tüm dikkatini çekti. "Vicdan, ha? Pekâlâ, seni rahatsız eden nedir?"

"Genç kızın reddini bu kadar zor karşılamam."

Duncan kaşlarını kaldırdı ama bu canını acıttı. Onun yerine kaşlarını çatmayı denedi ama bu da canını yaktı. Sonunda başını ellerinin arasına aldı ve mırıldandı: "Beni benim onu sevdiğim gibi sevmediği için sevinmeli miydim?"

"Onu bu şekilde sevdiğine emin misin?"

"Onu hala sadece bir arkadaş olarak görseydim benimle evlenmesini ister miydim?"

"Evet, sırf evlenmek için böyle bir şey yapmandan korkuyordum." Archie iç çekti. "Ama sonra bu konuda senden aldığım son söz, onun senin için sadece bir arkadaş olduğuna dair verdiğin güvence oldu."

"O zaman öyleydi. İronik olan şu ki, kadınlarla erkeklerin gerçek dost olamayacağı konusundaki ısrarın ona farklı gözle bakmama neden oldu. Ve gördüklerimden hoşlandığımı fark ettim, hem çok. Aslında, ondan sonra elimi ondan uzak tutmak için şeytanın kendi zamanını geçirdim."

Archie bir iç çekişle daha gözlerini kapadı. "O zaman özür dilemem gerekiyor. Korkarım seni reddetmesinde etkili olmuş olabilirim."

"Saçmalama," diye alay etti Duncan. "Onun hislerini değiştiremezsin."

"Hayır, ama onunla yaptığım konuşmaya bakılırsa, onu değiştirmemeye ikna etmiş olabilirim.

gerçekten nasıl hissettiğini itiraf et."

Duncan büyükbabasına bakarken kıpırdamadan durdu. "Ne konuşması?" "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum-"

"Ne konuşması?"

"Geçen hafta onu Oxbow'da gördüğümde. Onu, Reid'le evlenmekten vazgeçebilirsen, evlenmek için ona gelebileceğin konusunda uyardım, ama bunu yaparsan yanlış nedenlerle yapacağını söyledim."

"Lanet olsun, ona karşı dostluktan başka bir şey hissetmediğimi mi söyledin?"

Duncan'ın ses tonu kulağa geldiği kadar sert olmasa da Archie irkildi. "Evet, ama sen bana bu konuda güvence verdiğinde ben de sadece bundan ibaret olduğundan emindim ve bir evliliği buna dayandırabileceğini düşünerek ciddi bir hata yaptığını görmek istemedim."

Duncan'ın kaşları aniden sırtmaya başladı, "Bunun beni gerçekten sevdiği anlamına geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet, bu da bir olasılık."

"Bundan daha fazlası. Kalbimin sesini dinlemeyerek ne kadar aptal olduğumu fark ediyorum, oysa onun bana ılık bir ilgiden daha fazlasını verdiğini biliyorum. Dün gece birkaç inkâr sözünün sağduyumu yok etmesine izin verdim."

"Onunla konuşacağım, delikanlı," dedi Archie huysuzca. "Ve ona hatamı söylerim."

"Hayır." Duncan gülümseyerek başını salladı. "Onu gerçekten sevdiğime ikna olması gerekiyor ve eğer bunu kendim yapamazsam, onu hak etmiyorum demektir."

"O halde araya girdiğim için beni affedebilir misin?"

"Kendine kızma Archie, iyi niyetli olduğunu biliyorum. Ama beni şu anda ona gitmekten alıkoyacak olan bu lanet olası baş ağrısı için, evet, bundaki rolün için biraz daha suçluluk içinde yuvarlanabilirsin."

Archibald homurdandı ve kapıya yöneldi. "Eğer ben onursuzca debelenip duracaksam, sen de *kendi* aptallığının cezasını çekmelisin," dedi ve arkasında ciddi bir inilti bırakacağını çok iyi bilerek kapıyı sertçe çarparak kapattı, ki öyle de yaptı.

Bölüm Elli Dört

Elbette uyuyamıyordu. Sabrina dün gece uyuyabildiğinden daha fazla uyuyabileceğini düşünmemişti. Kırık bir kalbin insana bunu yapması, üzülp analiz etmesini, akla gelebilecek her "ya olursa"yı düşünmesini ve sonunda yine de kırık kalmasını sağlaması tuhaftı; oysa kalp biraz acısa, acı uykuda kısa bir süre için görmezden gelinebilirdi.

Yine de bu kez okumayı denedi ve daha önce onu defalarca uyutmuş olan bir kitabı yatağa getirdi. Ama işe yaramadı. Gerçekten işe yarayacağını düşünmüş müydü? İçten içe Duncan'la olan arkadaşlığını bile kaybedeceğini bildiği halde mi? Her şeye rağmen, daha fazlasını yapmak için gerekli olan gerçek duygulara sahip olmadan aptalca daha fazlasını yapmaya çalıştığında, paylaştıkları şey nasıl aynı olabilirdi?

Kendini kandırıyordu ve bu süreçte neredeyse onu da kandırıyordu, ama sadece onu sevebileceğine inanmak *istediği* için. Daha iyisini biliyordu ama her nasılsa basit gerçekleri gözden kaçırmıştı; iyi bir av olmadığını, erkeklerin başını döndürecek türden bir kadın olmadığını, Duncan kadar yakışıklı birini cezbedecek türden bir güzelliğe sahip olmadığını. Birkaç öpücük yüzünden sağduyusunu bir kenara bırakmış ve ...

Aslında bunlar dostça öpüşmeler değildi. Ama sonra onunla sevişmek de arkadaşça bir şey değildi. *Ama* -ve gözden kaçırdığı şey de buydu- bu ona göre bir kadının fikriydi. Belli ki erkekler bunu oldukça farklı görüyor olmalıydı.

Bunu yine yapıyordu, analiz ediyor, inceliyor, gerçekler değişmeyecekken kendini daha da derin bir suratsızlığa sürüklüyordu. Yatağından ayrıldı. Biraz volta attı. Pencerenin önünde durdu, perdeyi açtı ama ay saklanıyordu ve dışarıda bakabileceği pek bir şey yoktu. Belki de uzun bir yürüyüşe çıkmalıydı - hayır, o zaman tekrar giyinmesi, teyzelerine bir not bırakması gerekecekti ...

Odayı hoş bir şekilde sıcak tutan şömineye doğru ilerledi. Onu , lambaları da kapatmalıydı. Elbette, tamamen karanlık bir oda dün geceye yardımcı olmamıştı. O zaman ılık bir bardak süt. Bu noktada düşünmeyi bırakıp biraz uyumak için her şeyi deneyebilirdi.

Bornozunu alıp mutfığa gitti ama kısa bir süre sonra odasına dönerken ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Süt onu uykulu yapmamıştı. Hâlâ uyanıktı ve kapısını açıp Duncan'ı yatağında otururken bulduğunda daha da uyanıktı.

Gördüğünden şüphe ediyordu elbette. Hayal gücü onu oraya getirmiş, hatta onun için paltosunu bile çıkarmıştı, çünkü kapalı alan sıcaklığının onu ne kadar çabuk rahatsız ettiğini biliyordu. Sadece hüsnükuruntu. O gerçek değildi.

Duncan ona, "Kendimi gelebilecek kadar zinde hissettiğimde saat çoktan geç olmuştu," dedi, "bu sefer pencereden bakan teyzeler olmayacağından emin olmak için yeterince geç olmasına karar verdim. Elbette, sen pencerede belirene kadar bütün evi uyandırmadan sana nasıl ulaşacağımı tam olarak çözememiştim."

Onun zihninin bir oyunu olmadığına, gerçekten orada olduğuna onu ikna eden şey, herhangi bir doğruluk derecesiyle kopyalayamayacağını bildiği brogue idi. "Pencereden mi geldin?"

"Evet, ve ona ulaşmak için şeytani bir zaman geçirdim. Şuradaki ağaç işbirliği yapmak istemedi. Sanırım birkaç dalını kırdım."

Pişman görünüyordu. Onun varlığı karşısında hâlâ doğru dürüst düşünemeyecek kadar şaşkındı.

"Ama neden?"

Yataktan kalktı, ona yaklaştı ve hâlâ açık tuttuğunu fark edemeyecek kadar ürkmüş olduğu kapıyı arkasından kapattı. Ondan uzaklaşıp ateşe doğru ilerledi, kendini ... hissetmeye başlamıştı. . tedirgin. Bu onu caydırmadı; tekrar takip etti, ikinci kez hareket etmemesi için elini tuttu.

"Buraya yanılıyorsam kendimi aptal yerine koymaya , ama sana söylemeliyim ki Brina, sana karşı hissettiklerim artık sadece arkadaşlık değil."

İçinden homurdandı, eğer Archibald onu sevdiğine inandırmaya çalışacaksa, sadece kendini kandırdığını bildiği halde, hiçbir şekilde soğukkanlılıkla hayatta kalamayacağını çok iyi biliyordu. Archibald'ın uyarısı sadece duyulmuş ve belirsiz bir referans için dosyalanmış değildi, zihninde sayısız kez tekrarlanmış, kalbinin derinliklerine işlenmişti.

Seni yakınında istiyor, hepsi bu. Seni toplantıya getirerek seni yanında tutmak için ne kadar ileri gidebileceğini gösterdi, gerçi Ophelia'yı da getirdi. Uygunsuz olmasaydı seni Summers Glade'e taşırdı. Seni oraya kalıcı olarak götürmek için seninle evleneceğini düşünüyorum. Arkadaşlığınıza o kadar değer veriyor. Ama sadece o kadar. Duygularının daha fazlası olduğunu düşünerek seni kandırmasına izin verme. Bunu yaparsan ikiniz de çok pişman olursunuz.

Duncan devam ettiğinde bu sözleri bir kalkan olarak tutmaya çalıştı, "Archie sana söylediklerini bana itiraf etti ama yanılıyordu-"

"Hayır," diye araya girdi. "Bana söylediği için ondan nefret ettim ama haklıydı, biz-"

"Sessiz ol ve sözümü bitirmeme izin ver," diye nazikçe uyardı. "Onun niyetini kastetmiyorum. Onlar iyi ve asildi. Düşündüğü şeyde yanıldığını kastediyorum. Gerçekten de bir süre önce ona sadece arkadaş olduğumuzu söyledim ve o zamanlar doğrusu da buydu. Sana karşı daha önce hiç kimseyle yaşamadığım bir yakınlık hissettim ve doğrusunu istersen, Archie beni kadınlarla erkeklerin arkadaş olamayacağına, seksin buna engel olacağına ikna etmeye çalışana kadar seni başka türlü düşünmemiştim. Şimdi yüzün kızarmasın. Bunu açıklamanın kibar bir yolu yok. Benimle o konuşmayı yaptıktan sonraydı.

seni sadece bir arkadaş olarak değil, güzel bir kız olarak görmeye başladım. İstersen Archie'yi suçlayabilirsin, ama şu anda sana karşı hissettiklerim için kimseyi suçlamıyorum. Artık eskisi gibi değil, genç kız."

Bu hayal edebileceğinden çok daha acı vericiydi, çünkü ona inanmayı çok istiyordu ama yapamıyordu. Archie haklıydı, Duncan sadece onu elinin altında istiyordu ve bunu başarabileceğini düşündüğü tek yol buydu. Ve bunu az önce kendisi de söylemişti, ona karşı daha önce hiç yaşamadığı bir yakınlık hissetmişti. Onun en iyi arkadaşıydı ama kadın olduğu için bunu başka bir şey olarak adlandırmaya çalışıyordu.

Ateşle yüzleşmek için ondan uzaklaştı. "Neyse o," dedi üzüntüyle. "İstediğin kadar ulaşılabilir olmadığımı, istediğin zaman beni ziyaret edemeyeceğini, gecenin bir yarısı düşüncelerini paylaşmak için beni uyandıramayacağını, sen-"

Adamın kıkırdaması kadının sözlerini ve nefesini keserken, adam kollarını arkadan ona doladı. "Gecenin bir yarısı değil de nedir bu?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Her gece ağaçlara tırmanamazsın. Ve beni istediğin sıklıkta görmeye çalışırsan komşular hakkımızda dedikodu yapar. Ama bunu sen de biliyorsun, bu yüzden-"

Kolları bu kez onu susturmak için sıkı. "Sen inatçı bir kızsın, bu yüzden açık konuşacağım. Seni her gördüğümde kollarıma almak ve seninle sevişmek istiyorum. Bunun gerçekten dostlukla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun? Şu anda seni öpmek için kendimle savaşıyorum. Brina, önce arkadaş olduğumuz gerçeğini seviyorum ve hep öyle kalacağımızı düşünmeyi de seviyorum ama senin için bundan fazlası olmalıyım. Senin sevgilin, koruyucun, bakıcın ve arkadaşın olmak istiyorum ama benimle evlenmezsen bunların hiçbirini yapamam."

"Beni öldürüyorsun," diye .

Onu etrafında döndürdü. "Bana bak! Kendi aklını bilmeyen bir adama benziyor muyum? Ve eğer bana hayır dersen, yemin ederim seni Highlands'e götürür ve seninle günah içinde yaşarım. Dokuz ya da on çocuktan sonra, *o zaman* bana seni bildiğim gibi sevmediğimi söyleyebilirsin."

"Nefes alamadığımı kastetmiştim."

"Ah," dedi ama lavanta rengi gözlerindeki parıltıyı yakaladı ve onu tekrar kollarına çekerken güldü. "Artık bana inanıyorsun."

"Benden bu kadar çok bebek isteyen her erkek beni seviyor olmalı" dese de, ne adam soruyor ne de kadın onaylama ihtiyacı duyuyordu.

"Ne kadar acıyor, genç kız."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve eğilip onu usulca öptü. "Hayır, sadece paylaşamadığın zaman acı verir. Şimdi paylaşacağız, Duncan."

"O zaman umarım bununla daha fazla mücadele edemeyeceğimi anlayışla karşılırsın." "Bu" onu öpüyordu ve onun için yumuşak gagalar yoktu. Ağzı onunkini aldı.

doyumsuzca, anlatılmamış hayal kırıklıklarının doruk noktası, her ikisinin de çok fazla yaşadığı umutsuzluğun serbest bırakılması. Aralarındaki tutku anında patladı, ama o kadar çok neşe ve rahatlamayla karışmıştı ki, daha çok benzersiz bir duyguydu, sadece onlara aitti, paylaşımları gerekiyordu.

Sabrina mutluluğuna gülmek istedi ama bunu yapacak kadar uzun süre onu öpmeyi bırakmak istemedi. O da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı, çünkü dudakları Sabrina'ninkileri yakarken bile zapt edilemez bir gülümseme oluşturuyordu.

Ateşin önündeki halının üzerinde birlikte diz çöktüler, hâlâ öpüşüyorlardı, elleri hâlâ kavıyordu. Sadece birkaç adım ötedeki yatak, üzerlerindeki aciliyet için çok uzaktı. Soyunmak bile dudaklarını ayırmıyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, birkaç düğme kıyafetleriyle birlikte odanın farklı yerlerine uçtu.

Şöminenin sıcaklığı, çıplak tenlerinin sıcaklığı, halının üzerindeki yumuşak kürkün tensel kontrastı, hepsi hızlı bir şekilde doymalarına yardımcı oluyordu ama Duncan yine de gecikti. İlk kez zifiri karanlıkta sevişmişlerdi. Şimdi bolca ışık vardı ve sevdiği kadına elleri ve ağzıyla olduğu kadar gözleriyle de ziyafet çekmek istemeseydi normal olmazdı.

"Bu güzelliğin bu kadar iyi saklanmış olmasına sevindim, genç kız. Diğer erkekler tahmin edebilseydi, teklifler için sıraya girerlerdi."

Yüzü kızardı ama bu çok hoş bir utançtı. Doğru yerlerde olsa bile kendini her zaman biraz fazla tombul bulmuştu ama adamın gözleri onun tatlı kıvrımlarını mükemmel bulduğunu söylüyordu. Elleri de öyle, yoğuruyor, okşuyor, tutku neredeyse dayanılmaz boyutlara ulaştığında kavırıyor, enfes anı uzatmaya çalışırken yatıştırıyordu. Tüm bunlar olurken ağzı da onun göğüslerini, dudaklarını, boynunu ve kulak memelerini emiyordu.

İkisi de hâlâ dizlerinin üzerindeydi, bu yüzden adamın kalçalarını kavrayıp onu sertliğine doğru sürüklerken kendi dizlerinin yerden kesilmesi sürpriz ve şehvetli bir zevkti. Ama adamın tek amacının bu olmadığını, bacaklarını teker teker kalçalarına doladığında fark etti.

yavaşça içine girerken onunla bu şekilde sevişecek olmasının şaşkınlığını yaşıyordu.

Kolları ve bacaklarıyla ona sıkıca tutundu, ancak buna gerek yoktu, ağırlığının kontrolü tamamen ondaydı, onu kendisine doğru tuttu, elleri yanaklarını kavradı ve kendi hareketlerini yönlendirdi. Hızını ve derinliğini de kontrol ediyordu; yavaş, sert, ama yeterince derin değil, alaycı. Kadının doruğa ulaşmak üzere olduğunu anlayıncaya kadar onu tamamen içine almadı, o kadar derine soktu ki kadından neyse ki ağzı tarafından boğulan bir zevk çılgılığı koptu.

Adam sonunda halının üzerine uzanıp onu kendine yaklaştırdığında gülümsüyordu. "Tam olarak bu tür bir paylaşımı kastetmemiştim, biliyorsun."

Kıkırdadı. "Biliyorum."

Adamın elleri hâlâ onu usulca, sahiplenerek okşuyordu. Hâlâ en ufak bir yorgunluğu yoktu ama şimdi bundan memnundu. Aslında bütün gece onunla birlikte yatmaktan çok mutlu olacaktı.

Bir süre daha havayı kokladıktan sonra, "Ayakkabılarınızı şömineden çıkarmak isteyebilirsiniz, özellikle de hala giyiyorsanız." dedi.

İlk tepkisi bir kahkaha patlatmak oldu ve patlattı da. Kadının durup dururken ve bu kadar rahat bir şekilde söylediği sözler çok tuhaftı. Ama sonra onun yaptığı şeyin, deri yanığının kokusunu da aldı ve hemen doğruldu.

"Onları giymiyorum ama sanırım eve gitmek için onlara ihtiyacım olacak." Ateşin çok yakınına düşüp yanan ayakkabısını kurtarıırken yüzünü ekşitti. "Yarın evleneceğiz, o yüzden yatmadan önce ayakkabılarımı düzgünce çıkarabilirim. Neville'in bunun için özel bir izni var, yani gecikmem için bir neden yok."

"Hayır," dedi.

"Hayır mı?" diye kükredi ve daha fazla ikna etmesi gerektiğini düşünerek üzerine atılıp onu halının üzerine yatırdı.

"Hayır," diye tekrarladı ona gülümseyerek. "Bu düğünü halalarımın düzenlemesine izin vereceğiz. Yıllardır planlıyorlar. Onları günlerinden mahrum bırakmayacağım ve arkadaşlarının üzerine salmayacağım, ne güzel bir av yakaladım."

"Ah," pişmanlıkla, ama sonra, "Bu düzenleme ne kadar sürecek?" "En az iki ya da üç hafta."

İnledi. "Hızlı bir düğün için Gretna Green'e gizlice gidip, sonra geri dönüp bir tane daha yapamaz mıyız?"

"Hayır, bu aynı şey olmaz, ama evin çatısında yapılacak bazı işleri ayarlayacağım."

"Bunu sormaktan korkuyorum ama çatıların düğünlerle ne ilgisi var?"

"Çok değil, ama gerçekten evlenene kadar pencereimin önünde bir merdiven bırakacak."

Ona çok güzel bir gülümseme verdi. "Ayakkabılarımı koruyacaksın o zaman?" "Oh, kesinlikle. Hatta sırf senin için odamı oldukça soğuk tutabilirim."

Kıkırdadı. "Şaka yapıyorsun ama ben ateşe ihtiyacın olmayacak genç kız, sana söz veriyorum."

"Şaka yapmıyordum," diye düzeltti onu. "Beni sıcak tutacağına güveniyordum."

Bölüm Elli Beş

Sonraki haftalar Duncan için yavaş geçse de, günlerinin çoğunu Sabrina'yla geçirdiği için tatsız geçmiyordu. Sadece bir şeyler ters gitmeden önce karısı olarak görmek için sabırsızlanıyordu. Mantıksız bir endişe değildi ve hanımıyla hiçbir ilgisi yoktu. Onu sevdiğine, hatta bunu ondan çok daha önce fark ettiğine dair ona güvence vermişti ve bu hiçbir şüphesi yoktu, sadece bunu daha önce göremeyecek kadar kör olduğu için kendi şaşkınlığı vardı. Sadece yollarına o kadar çok engel çıkmıştı ki, tam olarak rahatlayamayacaktı düğün gerçekleşene kadar.

Yine de, arkasına yaslanıp, bu büyük düğünün nasıl ilerleyeceği konusunda her biri kendi fikirlerine sahip olan teyzeleri ve büyükbabaları arasında devam eden çekişmeleri izlemek eğlenceliydi. Ve iki hanımefendinin birbirleriyle olan anlaşmazlıkları da dahil olmak üzere, her anlaşmazlığın sonunda teyzelerin kazanması özellikle eğlenceliydi.

Düğün töreni Summers Glade'de yapılacaktı, çünkü burası gerçekten de Oxbow köyünün tamamını içeren davetli listesini ağırlayabilecek kadar büyük olan tek yerdi. Neville, bunca yıldır görmezden gelmeyi çok iyi başardığı komşularının her birinin evini istila edeceğini duyduğunda, bu kez gerçekten, neredeyse yıkılıyordu.

Uzun süre ve yüksek sesle itiraz etmişti ama Archie "ne kadar çok o kadar iyi" diye düşündüğü ve bu yüzden onu desteklemediği için Neville sayıca oldukça azdı.

Tören için evini devretmiş olabilirdi ama düğünle ilgili diğer her şeyde söz hakkı bu kadardı.

Sabrina ona "Bir de şu açıdan bak" diyene kadar bu konuda homurdanmaya devam etti. Uzun yıllardır onlarla aran pek iyi olmadığını , seni konuk listesinden çıkarmış olabilirler."

"Kendi evimden mi?" demişti kuşkuyla.

"Elbette. Bunun gibi küçük bir detayın teyzemleri durduracağını düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Şaşırtıcı bir şekilde kahkahayı patlattı ve "Dövüşü kaçırdığım için neredeyse üzgünüm" diye cevap verdi.

Sabrina ona göz kırptı ve sonra da güldü. Ve Duncan'ın üzüntüsüne rağmen o zamandan beri oldukça samimiydiler.

Archie, büyük bir gaf olan müdahalesi yüzünden hâlâ kendini kötü hissettiğinden, Sabrina'dan bol bol özür dilemişti ama Sabrina her zamanki gibi birkaç kelimeyle onu tamamen rahatlatmıştı ve şimdi de oldukça samimiydiler. Aslına bakılırsa, eğer Duncan Sabrina'yı kendine biraz zaman ayırması için sürüklemeyi başaramazsa, halalarıyla Summers Glade'i ziyarete geldiğinde her iki büyükbabası da Sabrina'yı neredeyse tekeline alıyordu.

Ama Duncan'ın düğün günü nihayet gelmişti ve iliklerine kadar korktuğu bir öncekinin aksine, bu seferki için daha hevesli olamazdı. Raphael düğün için geri döndü ve sinir bozucu tarzıyla Duncan'ın hangi bacak prangasını tercih edeceğini başından beri bildiğini söyleyerek ona takıldı.

Duncan her şeyi keyifle karşıladı. Bugün hiçbir şeyin onu rahatsız edebileceğini düşünmüyordu, o kadar mutluydu . Ve sonra bir şey oldu ...

Odasında düğün için giyiniyordu, daha doğrusu uşağının bu seferlik onu giydirmesine izin veriyordu, küçük adam bundan çok memnundu. Archie de ona eşlik etmek ya da kendi deyimiyle, düğün günü heyecanını yaşamaması için dikkatini dağıtmak üzere oradaydı. Duncan'ın en bir gerginliği yoktu ve Archie'ye bu konuda güvence verdi.

Hâlâ hissettiği tek şey sabırsızlıktı ve son dört gecedir Sabrina'nın odasına çıkan merdivene tırmanmadığı için sabırsızlığı iyice artmıştı. İstemediğinden değil, ama o gecelerin her birinde teyzeleriyle birlikte geç saatlere kadar uyumamış, düğünün son dakika detaylarını gözden geçirmişlerdi ve onu daha da geç saatlere kadar uyanık tutarak yormak istememişti. Ama uzak kalmak kolay olmamıştı ve şimdi içtenlikle yapabileceğini umuyordu

Törenden hemen sonra onu odasına sürüklemeyecek kadar sabırlı ol.

Ve sonra Neville geldi.

Duncan Sabrina'yla evleneceğini açıkladığından beri yaşlı adamın tavrı çok değişmişti. Artık düzenli olarak Alice ve Hilary Lambert'a katlanmak zorunda kalacağı için birkaç homurdanma dışında, Duncan için gerçekten mutlu görünüyordu. Ve Duncan'ın ona karşı tutumu da değişmişti - en azından yüzeysel olarak.

Neville'in yanındayken artık o kadar resmi ve soğuk değildi, gerçi bu tamamen Sabrina'nın eseri idi. Sabrina kalbini böylesine neşeyle doldururken, Duncan'ın kalbinde artık öfkeye yer yoktu. Bu, Neville'i hayatının büyük bölümünde onu görmezden geldiği için affettiği anlamına gelmiyordu, sadece bu konudaki acısının şimdiki mutluluğunu engellemesine izin vermeyecekti.

Neville fazla kalmadı, sadece Duncan saati dikkatle izlemiyormuş gibi saatin yaklaştığını haber vermek ve birkaç bilgece söz söylemek için uğramıştı. Şaka yapıp yapmadığı belli değildi, çünkü bunu açık bir yüz ifadesiyle söylemişti.

"Sana tavsiyem, büyükannenle evlendiğimde babamın bana söylediği şeydir. Karını sev ama seni küçük parmağıyla yönlendirmesine izin verme. Ama yine de yaparsa, bundan zevk aldığınızdan emin olun."

Archie güldü. Duncan kendisine rağmen sırtıttı. Ama Neville gittikten sonra, yüz ifadesi o büyükbabaya karşı hâlâ hissettiklerinin bir kısmını yansıtıyor olmalıydı, en azından Archie'nin fark edip üzerinde durmasına yetecek kadarını.

"O ihtiyar piçi sevmeye başladım, artık senin için doğru olanı yapmak istediğini kendi gözlerimle gördüm. Bunu ona söylememelisin, anlıyor musun?" dedi Archie. "Ama sana farkında olmadığın bir şey söylemenin zamanı geldi diye düşünüyorum."

Duncan'ın sinirlendiği yer de burasıydı. "Şimdi Neville hakkında konuşmanın hiç sırası değil."

"Hayır, daha iyi bir zaman olmadığını düşünüyorum delikanlı, yoksa onu henüz yakın akrabası olarak kabul etmediğin konusunda yanılıyor muyum? O da öyle, sana benim kadar yakın."

"Evet, ama büyük bir farkla, Archie. Hayatım boyunca yanımdaydın, öğüt vermek için, ihtiyacım olduğunda kelepçe takmak için, öğretmek için-"

Sözünü bitiremedi. Yine duygularına yenik düşmüştü ve Neville'in, söz verdiği varisini almaya hazır olmadan önce, onunla tanışmak bir yana, onunla iletişime geçecek kadar bile onu önemsememiş olmasının kendisini hâlâ bu kadar derinden rahatsız etmesine izin verdiği için dehşete kapılmıştı.

"Och, delikanlı," dedi Archie, Duncan'ın omzuna bir kol koymak için öne çıkarken. "Öfkenin kaynağının bu olduğunu bilmiyordum. Sadece buraya yaşamak için geldiğini sanıyordum."

"Buraya gelmemiş olsaydım, Archie, Sabrina'yla tanışamazdım, bu yüzden artık buna itiraz edemem. Buradaki görevlerimi üstlenmek için sabırsızlanıyorum. Bildiğin gibi tembellik bana hiç uymuyor."

Archie başını salladı, ama yine de ekledi, "Neville seni daha önce burada istememişti. O istedi. Büyürken tek bir ev bilmenin istikrarına sahip olman muther'in kararıydı. Neville o evin burada, İngiltere'de olmasını *tercih* ederdi ama baban bunu asla kabul etmezdi, haklı olarak. Neville kabul etti, çünkü bu senin için en iyisiydi."

"Mesafenin ziyareti imkânsız kılacağı kadar uzak evlerden bahsetmiyoruz Archie. Sen bu yaşta buraya geldin ve ben doğduğumda Neville senden daha yaşlı değildi. Ama bir kez bile benimle tanışmaya gelmedi, değil mi? Beni getirme zamanı gelene kadar onun için var olmadım, tıpkı topladığı hüznü sanat eserlerinden biri gibi."

Duncan'ın ses tonu ve yüz ifadesindeki acılık artık yanlış anlaşılması imkânsız bir şekilde ortaya çıkıyordu. Archie bunun orada, derinlerde gömülü olduğunu biliyordu, hatta delikanlının sevgisini paylaşmak istemediği için bundan biraz memnun bile olmuştu. Ama bunun ne kadar bencilce bir davranış olduğunu anlamıştı.

Archie basitçe, "Geldi, delikanlı, bir kereden fazla," dedi.

Duncan kıpırdamadan durdu. "Ne zaman? Hatırlayamayacak kadar küçükken mi?" "Hayır, aslında Highlands'e hiç ulaşmadı. İlk kez denedi, hava onu geri çevirdi. Üçüncü kez, hava onu mahvetti. O kadar hastalandı ki neredeyse ölüyordu. Bir daha soğuk havaya yaklaşmadı, buradaki önemsiz soğuğa bile. Acı çektiği bu sıcak odaları sevdiğini , değil mi? Hayır, o da bizim kadar rahatsız edici buluyor ama doktorları ona bu konuda başka seçenek bırakmadı. Ve tüm bunların sebebi de tek torununu ziyaret edip tanımak istemesi."

"Lanet olsun, neden hiç böyle söylemedi!" Duncan'ın duyguları patladı.

"Muhtemelen seni rahatsız eden şeyin bu olduğunu bilmediği için, ben de Buraya gelmenin seni bu kadar sinirlendirdiğini söyleyerek ona yardımcı olmadım. Ama onun aklında hep sen vardın, delikanlı. Annen onu senin büyümenle ilgili her konuda özenle bilgilendirdi ve sonraki yıllarda ben de aynısını yapmadığımda, beni bu konuda sıkıştırdı."

Duncan kapıya doğru yönelirken boğazında aşırı derecede büyüyen düğümün arasından, "Geri döneceğim," diye çıkmayı başardı.

"Geniş bir omzum var-" diye başladı Archie ama kesildi.

"Faugh."

Archie kıkırdadı, bu yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırdığı için kendinden memnundu ve delikanlının duygularını kontrol altına almak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacı olduğunu düşündü. Ama Duncan'ın bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Neville'i tören için aşağıya inmek üzere oturma odasından çıkarken buldu. Yaşlı adam bir şeyler söylemeye başladı ama Duncan ona fırsat vermedi. O çelimsiz bedeni bir çocuk gibi kollarının arasına aldı ve ona dikkatle, ama şiddetle sarıldı; tüm acısı, öfkesi ve acımasızlığı bu basit temasta silinip gitti.

Neville şaşırmıştı, o kadar ki önce kollarıyla ne yapacağını bilemedi, ama sonra öyle yaptı ki, duygularına yenik düşerek gözlerinde nem birikti. Gösteriş meraklısı bir adam değildi ama bu sarılma onun için söyleyebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Ayrıldıklarında ikisi de utanmamıştı; aslında ikisi de sırtıyordu. Birbirlerini önemsedikleri basit gerçeğini kabul etmek onları çok rahatlatmıştı. O noktada bunu daha açık ifade etmek için hiçbir kelimeye gerek yoktu.

Ama Duncan dedi ki, "Keşke seni daha önce tanısaydım. Sen gittiğinde kendimi aldatılmış hissedeceğim."

Neville gülümsedi. "O zaman Archibald'ın en renkli ifadelerinden birini ödünç almama izin ver ve sana bu konuda kendini üzmemeni söyleyeyim. Birkaç yıl daha yaşamaya karar verdim."

Duncan ona kıkırdadı. "Bu senin vereceğin bir karardı, değil mi?"

"Aslında," diye itiraf etti Neville, "çok uzun zamandır hayata tutunmak için hiçbir *nedenim* yoktu. Bunun düşüşümün bir parçası olduğunu ve sağlığımın bir yıl daha yaşamamın beklenmediği noktaya kadar kötüleşmeye devam etmesinin nedeni olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Sanırım kendini daha iyi hissediyorsun?" Neville ona göz kırptı. "Bunu Archie'ye söyleme ama artık ondan daha uzun yaşamaya kararlıyım." İkisi de güldü.

Bölüm Elli Altı

Aile ve arkadaşlarının arasında evlendiler ve o gün epeyce duygusal gözyaşı döküldü. Biraz da kahkaha atıldı. Bu herkes için keyifli bir olaydı ve Sabrina'nın teyzeleri çok fazla tartışmamayı bile başardılar.

Hilary'nin ikinci kadeh şampanyasını içtikten sonra Neville'e, "Skandal patlak verdikten sonra bizi görmesine izin vermemiş olsaydın, bu kadar etkili olmayabilirdi," dediği duyuldu.

"Kızım o yaz hastaydı, seni aptal. Doktorundan başka kimseyle görüşmüyordu."

"Bunu bize söyleyemezler miydi? Kapıyı yüzümüze çarpmak yerine?"

"Lanet olsun, siz kadınlar aşırıya kaçılıyorsunuz. Üzerinize kapı falan çarpılmadı, ama yemin ederim Bay Jacobs'un bunu nasıl yapacağını öğrenmesini sağlayacağım."

Hilary oflayıp pufladı ama Sabrina onun sırtışını yakaladı. Yanındaki Alice de öyle, "Artık düzenli olarak keçi sakalını düzeltmekten zevk alacak. Hayatına biraz renk katmak yaşlı bunak için iyi olacak."

Sabrina sırtıttı. "Baharattan bahsetmişken, Archie'nin seni biraz kızarttığını fark ettim. Sanırım senden hoşlanıyor Alice Teyze."

"Humph, bu adam etek giyen her şeyle flört eder, eminim," diye cevap verdi Alice, ama bunu söylerken gözlerinde bir ışıltı vardı.

Sabrina ona takılmaya devam ederek, "Bundan pek emin değilim," dedi. "Aslında Hilary Teyze yakında kendini yapayalnız bulursa hiç şaşımam, zavalılık."

"Kız kardeşim için endişelenmeyin. O yıllar önce hayatı dolu dolu yaşamaya karar verdi, ki buna yaşlı bir kızın yaşayacağından daha fazlasını yaşamak da dahildi."

"Ne demek istiyorsun-?" Sabrina bunu söylemeyi tam olarak başaramadı.

Alice başıyla onayladı. "Yıllardır Manchester yolundaki o hoş dul Sir Norton Aimsley ile görüşüyor. Aslında, geçenlerde merdiveni evin sizin tarafına taşıdığınızda oldukça sinirlendiklerinden hiç şüphem yok."

Sabrina'nın yüzü kızardı, üstelik sadece Hilary teyzesinin sevgilileriyle buluştuğunu hayal ettiği için değil. Alice'in sözleri, halalarının çatının onarıma ihtiyacı olduğu konusunda hiç de yanılmadıkları anlamına geliyordu.

"Neden evlenmiyorlar?"

"Çünkü o beni terk etmiyor ve ben de onunla ve kocasıyla yaşamayı reddediyorum. Ama sizi bu kadar güzel bir şekilde yerleşmiş gördüğümüze göre önceliklerimizi yeniden düzenleyeceğimizi umuyorum."

Bunu sırtarak söylemişti ve Sabrina Alice'in yine Archibald MacTavish'i düşündüğünden kuşku duymuyordu. Kendisi de eğer bu ikisi evlenirse, Alice'in Archie'nin sık sık İngiltere'ye ziyarete gelmesini sağlayacağını düşünüyordu ve Duncan'ın bundan hoşlanacağını biliyordu.

Ama teyzesine bu konuda takılamadan, kocası gelip dikkatini çekti - Tanrım, onu şimdi kocası olarak düşünmek ne kadar güzeldi - ve onu törenin yapıldığı ve ikramların sunulduğu balo salonundan dışarı çıkardı.

Adamın aslında kutlamadan onunla birlikte ayrılacağı, bir kez daha tebrik turuna çıkmak zorunda kalmamak için gizlice kaçacağı izlenimine kapıldı. Ama daha günün ortasındaydılar! En azından birkaç saat daha törende kalmaları bekleniyordu.

Ama gerçekten de doğruca merdivenlere yönelmişti. Bu yüzden her iki büyükbabasını da alt basamaklarda otururken görünce oldukça üzüldü - o kadar yer varken burada oturmalarına kendisi de şaşırmıştı. Dostça ya da o kadar da dostça olmayan -anlamak zordu- bir konuda anlaşmazlık yaşıyorlardı.

Archie, Duncan'ın Sabrina'nın elini tuttuğunu fark edip torununa, "Söyle ona. Yıl bitmeden ilk çocuğuna sahip olacaksın."

Duncan, "Eğer yolumdan çekilirsen bundan daha çabuk," diye karşılık verdi.

Archie kıkırdadı ve ayağa kalktı. Sabrina bol bol kızardı. Neville gözlerini tavana doğru devirdi.

Ama Duncan'ın bu konuda söyleyecekleri bu kadarla sınırlı değildi. Büyükbabasını, en azından Archie'yi şaşırtarak ekledi: "İlk çocuk doğduğunda bunun o kadar da önemi kalmayacak. İkinizin de ailemi sizin planladığınız gibi bölüşmeyeceğimi bilmenizin zamanı geldi. İkiniz de bu imparatorlukları yarattınız ve şu anda hepsini görebilecek kapasitede bir varisiniz var. *Varislerimden* biri sorumlulukların bir kısmını paylaşmaya hazır olduğunda, bunu yapması için yeterince yakın olacak. Bu yüzden endişelenmeyi bırak ve bundan sonra endişelenme işini bana bırak."

Bu konuda kendisiyle tartışmalarına fırsat vermedi. Sabrina'nın eli hâlâ onun elindeyken aralarından geçti ve merdivenlerden yukarı doğru yürüdü.

Onu.

Ama arkalarından Archie'nin, "Sana onun tek varisimiz olabilecek kapasitede olduğunu söylemiştim," dediğini duydular.

"Sen öyle bir şey söylemedin ama hatırladığım kadarıyla ben söyledim," diye cevap verdi Neville kendini beğenmiş bir tavırla. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraz etti Archie.

Merdivenlerin başında Sabrina Duncan'a, "İyi iş çıkardın," diye fısıldadı.

Duncan onu öpecek kadar uzun süre durakladı, sahiplenici bir öpücük, alaycı bir öpücük, çok tahrik edici bir öpücük. "Öyle mi düşünüyorsun?" Ve sonra oldukça boğuk bir sesle, "O zaman şu anda yapmak istediğim şeyin geri kalanı hakkında ne söyleyeceğini merak ediyorum, çünkü genç kız, seni özledim."

"Ama sen beni her gün görüyorsun," dedi yanlış anlayarak. "Hayır, seni gördüm, ama ben seni görmedim."

"Dinlenme" sadece daha fazla öpüşme değildi. Hayır, "dinlenme", odasına doğru yola devam etmeden önce onu omzunun üzerinden attığında başladı.

Sabrina bunu yüksek sesle söylemeyecekti ama bu onun için oldukça barbarcaydı. Sonra kendi kendine kıkırdadı. Bir İskoçyalı kocaya sahip olmak ilginç olacaktı, ilginç ve çok harika. Ve aslında merak ettiği tek şey, hayallerinin gerçekten gerçekleşmiş olmasının şaşkınlığını üzerinden atıp atamayacağıydı.

Sürüm

Geçmiş 1.0-

22Temmuz2004-Proofread,

yazım denetimi ve

biçimlendirilmiş

itibaren

ve

Ciltsiz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

